

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Devrimci İşçi Partisi için

İdeoloji

- ★ Partinin (Modern Organın)
Önkoşulları
- ★ Halk Cephesi
(Parti -Cephe) Üzerine
- ★ Partileşmek ve İşçileşmek
- ★ Parti-İnsan Diyalektiği
- ★ Eleştirici Saplantının
Eleştirisi: Eleştirinin kapsamı
- ★ Partili Olmanın bir Önkoşulu:
Kendinden çıkmak

TARİH BİLİNCİ YAYINLARI

İdeoloji

- ★ Partinin (Modern Organın)
Önkoşulları
- ★ Halk Cephesi
(Parti -Cephe) Üzerine
- ★ Partileşmek ve İşçileşmek
- ★ Parti-İnsan Diyalektiği
- ★ Eleştirici Saplantının
Eleştirisi: Eleştirinin kapsamı
- ★ Partili Olmanın bir Önkoşulu:
Kendinden çıkmak

İÇİNDEKİLER

Önsöz	
DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ İÇİN İLERİ!.....	3
PARTİNİN ('MODERN ORGAN'IN) ÖN KOŞULLARI.....	6
PARTİDE "DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK" FACİASI ve ÇARESİ.....	14
PARTİLEŞMEK ve İŞÇİLEŞMEK ÜZERİNE.....	19
HALK CEPHESİ (PARTİ-CEPHE) ÜZERİNE.....	30
"ATOMUNA DEK PARÇALANIS"IN (FRAKSİYONİZMİN) ve PARTİYİ KAYBEDİŞİMİZİN GENEL SEBEBLERİ.....	38
MÜZMİNLEŞEN FRAKSİYONİZM'E KARŞI TAVRIMIZ NE OLMALIDIR.....	40
"KUŞAKLAR SENTEZİ"NDE GİDİŞ.....	45
MÜCADELEMİZ ve DERGİCİLİĞİMİZ.....	49
(ELEŞTİRİNİN KAPSAMI).....	55
BULUNDUĞUMUZ KONAK (OTOKRİTİK).....	59
PARTİLİ OLMANIN BİR ÖNKOŞULU: "KENDİNDEN ÇIKMAK".....	67
PARTİ -İNSAN DİYALEKTİĞİ ("Alçakgönüllük"- "Nemrutluk").....	70
MÜCADELEDE PSİKANİLİZ BOYUTLARI.....	74
PARTİ - İNSİYATİF - DİSİPLİN - İNSAN.....	80
DOĞULU PARTİLERİN MİSYONU : "SOSYAL DEVİRİMİN YERİ ve ZAMANI".....	83

Tarih Bilinci Yayınları :

Sorumlu : **Süleyman ŞAŞMAZ**

İsteme Adresi : Namık Kemal Cad.

Öztaş İşhanı No 32/2 Aksaray-İst

Dizgi **Dizayn Dizgi** Baskı **Bizim Ofset**

Önsöz

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ için İLERİ!

Türkiye'nin önce Komprador Kapitalizm, sonra yampiri Finans-kapitalizm yarı sömürgeliği yüzünden; modern işi sınıfı yerine, Antika devrimci geleneğimiz sivil-ordu **AYDIN GENÇLİK** dalgası (100 yıl boyunca) Türkiye öncü-vurucu mevzisinde **ÖNE** çıkmak zorunda kalmıştı. Gerçekte, cılız olduğu kertede sinik-pısırik-ödlek olan burjuvazinin, kendi yerine bu **AYDIN GENÇLİK** dalgasını alttan alta kullanışydı da bu dalga.

Gençlik dalgası 1876 1. Meşrutiyet ile başladı. 1908 II. Meşrutiyet, 1923 Kurtuluş Savaşı, 1960 27 Mayıs, 1970-1977 DEV-GENÇ, DEV-YOL, DEV-SOL kabarışları bu 100 yıllık dalganın tepe noktaları oldu. Ama oldum olası, tarihsel gidiş burjuvazi yönünde olduğu için, işçi-köylü halk tabakalarıyla bir türlü kalıcı olarak kaynaşamadı.. (Türkiye devrimci ortamımızda 1919'dan beri görülen, belki yeryüzünde görülmemiş Fraksiyonizm parçalanışlarının sosyal-tarihsel sebepleri, belirli ölçüler içinde, bu dalganın gelişimini çok yönlüce bilince çıkarmakla çözümlenebilir.)

1980 12 Eylül yenilgisiyle birlikte, bu 100 yıllık gençlik dalgası ağır teorik-pratik kayıplarla gücünü yitirdi. Ve 1989'da bütünüyle inişe geçti. Şimdi işçi sınıfıyla-Halkla kaynaşabilenler yaşayabiliyorlar. Ama artık onlar da "GençTürk" kategorisinden proletarya öncülüğü sentezine girerek bambaşka bir yapı arz ediyorlar.

İşçi sınıfımız ise bağımsız ve düzenli dalgasını ortaya koyuncaya kadar bu gençlik dalgasının hemen altında gelişmek zorunda kaldı. Çünkü Osmanlı ve Türkiye'de kapitalizm geri-cılız idi. Gene de kriz-devrim geçitlerinde, Avrupa'ya sığınan ve oradan yönelen Burjuva-jöntürk ilericilerine göre; işçi sınıfı öncüleri, hep ülke içinde nöbette, "**kökü içerde**" kalmayı ka-

PARTİNİN ('MODERN ORGAN'IN) ÖN KOŞULLARI

Biz Türkiye Sosyal Devrimcileri onlarca yıldır deyin, yetmiş yıldır deyin; **"Oldu da bitti maşallah Partileştik (Modern Organ Olduk)"** övünmeleriyle, bireycilliği-grupçuluğu bilinçaltılarımıza püskürttük. Bu tıpkı Türkiye Kapitalizminin aynı teranelerle **"Batılılaştık"** derken, onca yüzyıllık hatta binlerce yıllık antikalığımızı bilinçaltımıza püskürtüşüne benziyordu.

Ama bilinçaltına püskürtülen karakterler veya olaylar asla yokedilmiş olmuyordu. Tam tersine, daha yaman bir zenberek kazanarak ortaya çıkmak için her an pusuda bekleyen bir dinamizm kazanmış oluyordu.

Nitekim **"Modern Parti"**ler o kadar çoğaldı ki **"Parti"** ile **"Gurup"** demek aynı şey demeye geldi. Yani enkansiyon şuuraltı)na püskürttüğümüz bireycilik-gurupçuluk çok geçmeden öylesine olmadık zaman ve yerlerde patlangıçlar yaptı ki, bir **"parti"** bin **"birey"** ve en az yüz **"gurup"** yavru-layiverdi. Hatta zamanla kişi demek grup demek olacak kerte-de, atomize bir parçalanışa bile uğranıldı: **"Parti"** olmamışa döndü.

Şimdi bugün yeniden **"Modern Organ"** olalım denirken bu geçmişimiz eni konu bilince çıkarılmadan davranmak (veya

organ meselesine selamsız-salavatsız yaklaşmak) yeni kuşaklar için olsun, eski kuşaklar için olsun olanaksız hale geldi. Yani en yakışan deyişle partileşme **MÜZMİNLEŞTİ**.

Bu yüzden, bu acı tecrübelerden geçip durumu az-çok bilinçlerine çıkarmış insanlar arasında bile, çokça derin teorik izahlara girmeden şöyle en özet bir hatırlatma ile yeniden organlaşmaya gitmek, en sağlıklı yol olacaktır.

Burada konuyu "**Modern Organ olmanın ön koşulları nelerdir**" başlığı altında hatırlamak anlayana yeteceğini umuyoruz.

1 Modern bir organ olmanın önkoşullarından ilki şüphesiz: İşçi sınıfının "**yüz aptaldansa bir akıllı**" denen öncülerinin ağırlıkta olması gereğidir. Çünkü modernlik ve devrimcilik arıyorsak onu ancak devrimci ve modern bir sınıf olan işçi sınıfında bulabiliriz.

Bu diğer halk tabakalarını dışlamak değildir; ancak organın ağırlıklı kısmının öncü-ileri işçilerden veya işçileşmiş aydınlardan oluşacağını kesinlikle determine etmesi demektir.

Tüm bir halk çıkarını güdebilmek (siyaset yapabilmek) için de diğer tabakaların en devrimci öncülerini modern organın içine almak gerekir.

Eğer böyle bir sentez yoksa, bu senteze varma çalışmalarını yürütebilecek bilgi-tecrübe ve enerjiye sahip öncülerin sıkı bir sentezi son kerteye dek zaruri olur.

"**Organ**" olacak insanların bu noktaki zayıflıkları ve güçlükleri iyi bilinmelidir. Yoksa kısa zamanda bozguna uğramak (dağılmak) işten bile değildir. Organ elemanlarının bu önkoşulu yerine getirmedeki güçleri iyi bilinirse, kaldırılacak yükler omuzlanıp pekala belirli bir yol alınabilir: Hiç olmazsa bu önkoşulu aşmak için uğraşılır.

2 - Bir araya gelen bu insanların ileri işçi olmaları veya bu amaca baş koymuş olmaları tek başına asla yeterli olamaz. O tür iyi dilekli ve enerjik insanları yavaşça yıldırap öldüren şey: **AMATÖRLÜK**'tür. Yani asıl çalışılması gereken ana halka İstanbul ve işçi sınıfının genel denizi olduğu ve burada binbir işin

bizleri beklediği bir gerçekse; bizler hala ekmek parası için bir bölgede sıkışıp kalmışsak olaylar bizi süratle aşıp gidecek demektir. O bakımdan Amatörlüğün-PROFESYONELLİK ile yenilmesi zorunludur.

Organ insanların gerçekten **"kayıklarını batırmış"** profesyonel devrimciler olmaları bu yüzden son kerteye dek istenir: Ustalar onun için bilgiden-laftan çok öncünün kendisini davaya VAKFEDİŞİ'ne bakarlar. İşçi sınıfı ve halk da bilmeden öncüde onu arar ve ister.

Bunun hemen olamayacağı tecrübelerle ispat olduğu için, en azından kayıkları batırmak ve mesleği devrimci (profesyonel) olmak çabalarını süratlendirip bu yolda elinden gelen çabayı gösteren insanların bulunması modern bir organın yaratılması için ikinci önemli ön koşuldur.

3- Bu iki koşulda yanyana geldiğinde tek başlarına yeterli olamazlar. Bu insanlar tüm bir halk ve dünya içinde öncülük siyaseti-ideolojisi güdeceklerdir. Bunun için siyasetin ülke ve evren ölçüsündeki boyutlarını kavramış ve Konaklar Prosesinden geçerek veya en azından 'Konaklar Bilincine varmış olması gerekir. Yoksa koskoca bir öncüler dövuşünü yeniden konaklar sapıtmasının içine düşürmek ve ideolojiyi-pratiği toyca rezil etmek işten bile değildir. Bu zaruret kavranmış olursa zamanla eğitim ve kontrollü deneyler ile geriye dönüş yolları kapanacaktır.

Bu üç ön koşulu aşmış bulunan insanlar bir organda sentez olabilmeyi başarabilirler. Gene de bu bir başlangıç için asgari bir yeterlilik sayılmalıdır. Yoksa hayatın nice zengin ve karmaşık akışlarında her türlü organın nice değişim ve gelişimler gösterdiğini bir an bile unutmak bizi doğmatizm ile inmelendirir. Modern organın en son kertede genlikli (yaratıcı) gelişimini kemikleştirip öldürür. Organ böylesine canlı bir ŞEFLEK topluluğundan oluşan savaş organizmasıdır.

Bu gerçekliği benliğimize sindirmişte uygularken nasıl bir organ olup olmadığımızı (kendimizi) bilebilir ve ona göre ideal olanı aşama aşama yaratmaya yönelebiliriz.

O halde bunun için:

1- Bu önkoşulları aşabilmiş veya aşmaya muktedir en bilgili, en tecrübeli, en enerjik ve azim gösteren insanlarımızın modern organlarda yer almasını sağlamalıyız.

2- Organın mücadele içerisinde sürekli değişip-gelişen savaş organizması olduğunu bir an bile unutmadan, içerisine en uygununu-işe yaramayanı doğal bir arınım dışarıya atmasını bescermeli, yani gelişime mücadelesinin gereklerine uymasını bilmeliyiz.

3- O zaman giderek tüm eksik ve yanlışlar kendini belli edecek, kişilerin subjektif kuruntularından çok, pratik mücadelenin denek taşında kendini ortaya koyan **"objektif olmak"** erdemi modern organda sentezleşecektir: Yüce teori, pratik ateşin içinde pişerek yeni sentezlerle beslenip gelişecektir.

İşte o organ ki, aralarında uçurum olmayan, dengeli bir hiyerarşiden oluşan kardeşliklerin giderek komünleştiği, gerçek bir savaş organizması. Yani her türlü sayı eksikliğini kalitesiyle giderecek, bütün erdemlerini **ÇALIŞKANLIKTA (İŞ ve HAREKET YİĞİTLİĞİNDE) TOPLAMIŞ ŞEFLER TOPLULUĞU'dur.**

KARİYERİZM-LİDERLİK ve PARTİ

Sosyalizmde adsız bir er gibi dövüşmekten ve sade İNSAN olmak erdeminden başka gaye yok. Lakin son yüzyılın "sosyalist"lerinden öğrendiklerimize bakarsak, onlarda "**Mevki**" (Devlet) varoldukça; Kariyerizmin kişi mülkiyeti denli azgınlıkta provakasyonlar ve ihanete dek varan küçükburjuva ambisyonları (kişi keçilikleri) yarattığını görmeden edemiyoruz. Yani "Sosyalizmin" eski toplumlardan (Aşiret-Derebeylik ve Kapitalizmden) çıkageldiği ilk aşamasında belki kişi mülkiyeti geri plana itiliyor, ama liderler içlerinin içinde 7000 yıldır işlemiş bulunan kişi mülkiyetini atamadıkları ölçüde kişi mülkiyeti hırsları alttan alta mevki hırsına (kariyerizme) dönüşüyor. Ve önce parti sonra iktidar (devlet) prosesi (gelişimi) içinde olmadık yangınlara-provakasyonlara ve bölünmelere-yıkıntılara yol açıyor.

O bakımdan gerçek bir işçi-halk partisinde "kariyerizm", üyelerinde daha başından beri dikkatle kovuşturulup başı ezilmesi gereken bir düşman olarak ilan edilmiş; Kariyerizm, üyelikten ihraç ile cezalandırılmıştır.

Ancak bu nekadar böyleyse de şimdiye dek en çelik disiplinli sayılan partilerde bile, bunun önüne geçilememiştir. Liderler Marks-Engels-Lenin gibi "dahi"leşmedikçe, Stalin olsalar, bu düşmanı içlerinden kazıyamamışlardır.

İşçi partileri de en çelik disiplinli olsalar bile, son durumda

aynı hastalığın pençesinde; **"Demokratik merkezliyetçiliğin"**, **"Despotik"** (merkezcilik) ve **"Demokratik"** (menşevizm) uçlarında sallanıp sapıtmadan edememişlerdir.

Çünkü üretici güçlerin maddi ve manevi gelişimi, henüz Marks-Engels-Lenin'leri öyle bolca çıkaracak düzeyde değildir: Ne Kapitalist (sanayi) gelişimi ve ne de Teorik (kültürel) gelişim insanlığın, Sosyal Psikanalizi demek olan **"Kendi Bilmecesi-ni çözebilmek"** olgunluğuna varamamıştı. Fakat Nükleer Tekniğin keşfiyle birlikte **"Dünya bir tek Dünya"** haline hergeçen gün süratle ilerlemektedir.

Buna karşılık Toplum Bilimi de ister istemez bütün insanlık tarihini kaplayacak bir çözümlmeye (Nükleer Tarih Bilimine) ulaşıyor ve giderek herkes tarafından kolayca kavranılabilecek bir seviyeye kavuşuyordu. Ve en önemlisi konuyu iyice hazmedenlerin davranışlarına geçirilmesi, başarılması olanaklaşıyordu.

Artık bundan sonrası, bilenlerin bilmeyenlere yılmadan-usanmadan öğretmesine kalıyordu. Bir başka deyişle, üretici güçlerin teknik ve teorik gelişimi birden fazla Lenin'lerin doğması ve yetiştirilmesine olanak tanır gibi oluyordu. Hiç değilse birbirlerine **"Kül yutturulamaz"** bir kollektif gerçek liderler topluluğu yaratılmasından söz edilebilirdi.

Ve Parti'de **"Demokratik Merkeziyetçilik"** prensibinin, ne **"merkezciliğe"** ne de **"demokratikliğe"** hastalık derecesinde batmadan dengeli birşekilde; hatta gelişime uygunca, liderlerin daha iyi ve daha çok yetişmesi için bilerek-isteyerek "demokrasi" kanadının "merkezcilik" kanadına göre yer yer ve zaman zaman daha fazla kullanılmasına olanak bulunabilirdi: Hastalıkların uç verişi ve kollektif kardeşlik içerisinde tedavisi için en vazgeçilmez potanın, artık cesaretle kurulup işletilebilir seviyede "demokratiklik" olduğu anlaşılmıştı. Bir partide hem fraksiyonizmi önleyen, hem de sıkı merkeziyetçilikle kariyerizmi besleyecek kertede hapsolmamak, ancak ölçülü bir demokrasi içinde bolca ve yetkince yetiştirilecek liderler topluluğu ile olabilirdi.

Bu açıdan daha önce denenmeye çalışılmış, fakat henüz teorik ve pratik seviyenin olgunlaşmamış bulunuşu yüzünden

başarılammamış olan bu önlemleri yılmadan usanmadan denemek-ten başka çare yoktur. Genişleterek tekrarlıyalım:

1- Kayıklarını batırmış profesyonel veya o yola baş koy-muş lider veya lider adaylarını daha çok işçi sınıfı içerisinde veya **işçileşmiş** aydınlardan seçerek Merkezi; aralarında he-men hemen hiç bir hiyerarşi farkı olmadan, **ÇALIŞKANLIĞI** ile **KARDEŞLİĞİ** veya **KOMÜNDAŞLIĞI** yarıştıran, şimdilik en az 100 kişilik liderler topluluğuna çıkarmak.

Çünkü çağımızda Emperyalizm ve burjuvazi, giderek ge-berdikçe, onun aydınları da ya giderek mecburi işçileşmekte ya da pısrık bir yazar ve polemik (tartışma) kılıbıklığına dönüşerek oportünistleşmektedir. O yüzden gerçek liderlerin doğumevleri özel olarak genç işçiler ve halkın en fakir tabakaları içinde gerçekleşmektedir. Ve bu giderek azgınlaşan yoksulluk çelişkileri içerisinde her geçen gün hızlanmaktadır. Yeter ki biz çalışıp onları saflarımıza süratle katmakta ve kolektiflik pot-amızda süratle yetiştirip eritelim.

2- Liderlik vasıflarının derin bilgi-derin tecrübe-derin enerji olduğunu bilmekle birlikte, bunların yaratılıp geliştirilmesinde büyük payı olan **KARDEŞLİK** ve **ÇALIŞKANLIK** (Adsız er gibi büyük bir enerjiyle hizmet etmekten gayrı bir şey istemeyen **ALÇAKGÖNÜLLÜLÜK**) yayını nefsinde henüz kuramamış lider adaylarını, bunu başarmadıkça sürekli kolektif organ kontrolun-da tutmak, yüksek görev almamasını öğütlemek, hatta oy hakkı bulunmayan YEDEK merkez üyeliğinde (Kalp kırmadan, inisiyatif öldürmeden-ikna ederek) tutmak.

3- Liderler (parti) kendi hastalıklarını gene sadece kendi-siyle düzeltemez, dağıyamaz, yıkıyamaz. Bu partiyi ve liderleri tapınçlaştırmak olur. Liderlerin biricik tükenmez kaynağı: halkın-işçilerin en yoksul en cahil saydığımız **KARA KİTLESİNİN** canlı çelişkileridir. Bu yüzden her an onların çelişkileri yaşanmalı ve oradan yeni güçler kazanarak liderler taze kan ile yıkanmalıdır. İhtiyaçlarını asgari ücretle karşılayan ve yaratıcılıktan başka bir şey düşünmeyen liderler, ancak bu **KARA HALK** yığınlarından güç alabilmekle başarılabilir. Çünkü her türlü nefis pisliliği yoksul-luk ve çalışkanlık yanında birlikte yaşayamaz. Burjuva-küçükburjuva sosyalizmlerinin ölüm çanı olmak burada yatar.

Bu da yetmez, liderler yeri ve zamanı geldikçe, ama biraz da planlı ve düzenlice sıkça olmak üzere: önce bütün parti düzeyinde sonra işçi ve halk kitleleri ve temsilcileriyle her türlü problemi uluorta tartışmak ve karara bağlamak üzere (yani göstermelik değil) biraraya gelip "demokrasi"; halkın yönetime katılımı ve yeni liderlerin uç vermesi prensibine sürekli bir şekilde hayatiyet kazandırmalıdır. Liderler ne kadar içe ve merkezin loş ve esrarengiz dehlizlerine kapanırlarsa o denli Kariyerizmi ve çöküşü beslemeye eğgin bulunurlar.

Ancak burada her önüne gelen yerde liderlerin çıkıp kolayca yetişemeyeceği unutulursa (liderlerle lider adaylarının sınırı seçilip yerinde kullanılamazsa) merkezizetçilik demokrasi altında öldürülerek menşevizme geçilir ki bu da tersten Kariyerizmi ve çöküşü getirecektir: **Otorite Boşluğu hiç bir zaman yaratılamaz.** Ama otorite boşluğu yaratmamak adına da otoriteyi sürekli **yenileyip güçlendirmek** hiç bir zaman unutulamaz.

İşte buradaki diyalektik dengeyi bulabilmek bize; **"liderler, tüm bir halkı ve insanlığı kendi seviyesine çıkararak; liderliğin de son duruşmada kaldırılarak KARIYERİZMİN ölüm çanı olacaklardır"** nihai hedefini bilinçli ve teşkilatlıca gütmemizi sağlayacaklardır.

PARTİDE “DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK” FACİASI ve ÇARESİ

“Demokratik Merkezîyetçilik” denen sakız edilmiş prensip de tüm insanlık tarihi bütünlüğü ve gidişî içinde kavranamazsa; o prensip skolastik bir uygulamıştan da kurtarılamaz. Ve bir kaç usta eller dışında kurtarılamamıştır da.

Bugüne dek gelmiş geçmiş en çelik disiplinli partilerin bile düştükleri acı son Ya merkezîyetçilik (despotizm) ya da Demokratizm ağırlıklı Menşevizm sapıtmaları olmuştur. Ve hepsi bu iki sapıtma içinde gidip gelerek kanamaktadırlar. Gereken ölçü bir türlü bulunamamıştır.

Bugün omuzlarımızdaki ciddi görevlerden birisi de: Demokratik Merkezîyetçiliğin, insanlığın ulaştığı gerçek demokrasi (kendi kendini yönetme) yeteneklerine en uygun bir uygulama dengesini yakalayıp; gerçek bir çelik çekirdek partisi ve işçi-köylü-halk kitleleri içinde hayata geçirip gelenekleştirmektir. Bilinçlerde ve davranışlarda geri dönmezce kalıcılaştırmaktır.

1 İnsanlık 3-4 bin yıl DESPOTİK KOMÜN (kollektif emeğin zorunluca vardığı padişah mülkiyeti ve yönetimi) temelinde geliştikten sonra ancak kıraç Avrupa topraklarında Aile emeğinin zorunluca vardığı DEMOKRATİK KOMÜN temeline

geçebilmiş ve Avrupa'da da 3 bin yıl kadar Despotik geleneklerle kovalana kovalana ilk kez İngiltere'de Burjuva Demokrasisi'ne varabilmiştir. Yani insanlık tarihinde en az 6500 yıl egemen olan şey : şu veya bu ölçüde DESPOTİZM olmuştur.

DESPOTİZM, bir yanıyla MERKEZİYETÇİLİK diğer yanıyla ise ULULUK; yani liderlerin yarı Tanrı veya tanrının yeryüzündeki gölgesi kesilmesidir. Bu durum, merkeziyetçiliği-Devlet giyotinini- despotizmi doğallıkla kabul ettiren bir ekonomik-politik determinizmdir; Despotizmi kitlelere en tabii bir ilaç gibi kabul ettirebilmiş bir maskedir. İnsanların kendi kendilerini Despotizme kul ediş geleneğidir.

2 - Fakat o derecede kitleler Despotizm'in boyunduruğu altında sıkıştıkça en küçük "Demokrasi" getiren bir atılışa, Tarih-sel Devrimleri (İlkel Sosyalist dışarıdan kurtarışlara) kapı açmışlardır. Ancak bu durum 6500 yıl boyunca hiçbir zaman uzun süreli egemenlik kuramamıştır. Hatta en demokratik olduğu zamanlarda bile ULULUK üstündür. Demokratikliği uygulayanlar kitleler olmadıkça ve bilinç gelenekten ibaret kaldıkça Demokrasi "ULU ÖNDER"lerin iki dudakları arasında süratle Despotizm'e varmaktan kurtulamamıştır.

3 - 6500 yıl sonra Kapitalizm biçiminde bile olsa "DEMOKRASİ" ler Avrupa- Amerika-Japonya'da yayıldıkça, burjuva demokrasisinin suyunun suyu biçiminde demokrasi doğu toplumlarına da yayıldı. Ancak bu yayılış eski Despotizmleri Burjuva Demokrasi yaldızıyla boyamaktan-makyajlamaktan öte bir şey olamadı. Çünkü doğulu toplumlarda Kapitalizm de yarı veya tam sömürge biçimindeydi.

4 - Üstelik Batı Demokrasileri bile krizlerle sarsıldıkça sık sık despotik gelenekleri Faşizme çark ediverişleri ve Demokrasi'nin halkın kendi kendini yönetmesi demek olan asıl içeriğini bir avuç zümre elinde yozlaştırmaları uzun sürmedi.

5- O zaman geberen emperyalizm çağında doğu toplumlarında hızla doğmaya başlayan Sosyalist ülkelerde bile "Demokrasi" gerçek içeriğine varmakta gecikti. Zaten doğulu toplumlarda 7000 yıldır egemen olan gelenek Despotizm, yani Merkeziyetçilik idi. 500 yıllık burjuva demokrasisi'nin yampiri uygulanışı doğuda hemen hemen hiç uygulanamamışken 7000 yıllık

despotik gelenekler Sosyalizmin içinde dahi olsa bir çırpıda yenilemedi. Tersine Merkezîyetçilik bütün demokrasi girişimlerinin üzerine çıkıverdi. İş yaparken halk kitlelerinden çok kişilerin “Ulu” yeteneklerine inanıp güvenmek geleneği üste çıktı ve alışkanlık haline geldi. Kongreler-Yönetim Kurulu toplantıları bir formalite olarak kaldı. Demokrasi'nin özü boşaltıldı. İşin kötüsü bütün kitleler binlerce yıllık gelenekle bu gidişi normalmişçesine kabullenebiliyordu. Kapitalizmin-Derebeyliğin bürokratik memur artıkları Sosyalizm liderlerini (Stalin olsalar) kolayca bu gidişe sokuvererek üstün gelmişlerdi. Mao'nun fena sıkıştığı için kalkışabildiği büyük Kültür Devrimi yeterince bilince çıkarılamadığı için ve malzemesini bulamadığı için bu gidişi Çin'de de hızlandırmaktan başka işe yaramadı. Doğu Avrupa Sosyalist ülkeleri bütün Demokratik geleneklerine rağmen az gelişmişlikleri ölçüsünde aynı **Merkezîyetçilikten kurtulamayarak demokratik yaldızlı despotik yönetimler oluşturdular.**

6 - Bunun karşısında Emperyalizm en zayıf olan bu noktayı yakalayarak “Demokrasi” havariliğine çıktı. Emperyalist anavatanlarındaki Sosyalist Partileri “Demokrasi” oyununda (“Avrupa Komünizminde”) oynatarak parsasını toplarken “Demokratikliği” merkezîyetçiliğe karşı hastalık halinde küçükburjuvalarda yaygınlaştırdı. **“Hürriyetçi Sosyalizm”** Çekoslovakya meselesinde göklere çıkarıldı.

7 - Ancak artık ekonomik determinizm öyle bir noktaya vardı ki Faşizmler açıkça oynanamaz, “Demokrasi”ye bulamadan uygulanamaz hale geldi: insanlık belirli i sanayi gelişimi içinde zincirlerinden boşanarak kendi kendisini şu veya bu oranda yönetmeye adım atıyorlar, devrimler devrimleri, gösteriler gösterileri takip ediyordu. Afrika ülkelerinden başlayan yeni bir dalga Latin Amerika ve Uzak Asya'ya kadar yayılmadık ülke bırakmadı.

Sosyalist ülkelerde görülen, ne denli kof olursa olsun kolektif liderlikler; işçi sınıfının direnişlerine karşı ders almaya çalışan “demokratik” uygulamalar; Tepeden de olsa demokratik kitle canlanışını arayan “Presteroyka”lar; kişi mülkiyetini ve burjuva kültürünü serbest bırakışlarda “demokratik” medet arayışlar

ve benzeri girişimler hep bu “Dünya'yı bir tek dünya” haline getiren ekonomik determinizmin, insanlığı Despotizm'den Demokratizme veya Dünya Devrimiyle bir tek insanlık düzenine iten zaruretlerin politik krizler biçiminde yansımalarıydı.

Sosyalizme SON geçişe kalmış ileri-geri ülkeler de aynı determinizmden etkilenmeden edemiyorlar: Demokrasi her yerde daha fazla daha kitlecil ölçülerde istenip-uygulanmak zorunda kalıyor. Bu durumda artık klasik “**Demokratik Merkezizetçilik**” sayıklamak skolastizmin en bayağı tekerlenişi oluyor. **Açıkça insanlık işçi sınıfı başta olmak üzere tüm halklar) her türlü merkezizetçilikten sıkılıp kendi kendilerini yönetmek istiyorlar. Ve merkezizetçilikten-militarizmden Demokrasiye doğru adeta kaçıyorlar.**

Bunu genel olarak bilincimize çıkarırsak geriye biri teorik diğeri pratik olmak üzere iki şeyi kitleler içinde uygulamak kalıyor:

1- 7000 yıldan beri birikmiş ve giderek kördüğüm olmuş insanlık tarihinin, son 500 yılın ve en son 100 yılın Sosyal Devrim olaylarını ışık tutacak biçimde yorumlamayı ve kitlelerin içinden çıkmış öncülerle kitlelere belletmeyi ciddiye görev edinmeliyiz. Çünkü insanlar, ancak ve ancak **İKNA yönetimi son derece geliştirmiş ve Demokrasiye (kendi kendisinin efendisi olmaya) yüzde yüz bir içtenlikle giden bir MERKEZ'in güdümüne şartlı ve geçici olarak girebilirler. Yani merkezizetçilik bile demokratik ikna ile, lider yetiştirme ile hoş karşılanabilir.**

2 Burjuva ve Küçükburjuva bireyciliği ne denli “**demokratik**” nağmeli olursa olsun, en sonunda bireycilikten fıskırarak bir efendilik tapşıracağı için; “**Demokrasiye**” ve “**Devrim**”e en çok ihtiyacı olan işçi-köylü-halk kitlelerine inancı ve onların **teşkilatlanmasını** ana halka olarak elde bulundurmak gerekir. **Demokrasinin en temizi, en gerçek olanı ancak onların eliyle yaratılabilir. “Proletarya doğuştan Sosyalisttir”**

Bu iki başlı ana halkadan çekiş kuvvetimiz, bizi merkezizetçi eğilimlerin gazabından kurtaracak ve ölçülü bir merkezizet-

etçiliği yakalayıp yavaş yavaş tasfiye etmemizi öğretecektir.

Bu iki halkadan iyice asılamamak, merkeziyetçiliği ağır bastıran kısa bir eyyam efendiliğinin çöküşünden (fraksiyonizm'den) başka bir şey getiremez.

1- Doğru teorisizlik insanı **İKNA**'dan uzaklaştırarak **MERKEZİCİLİĞE** giderek **DESPOTİZME** kaydırır. Lider kitleliği ile anarşizme kapı açılır.

2 - İşçileşip halklaşmak doğru teoriyi sezdirip öğrenmede kolaylık yaratır. Hatalar orada arınıp düzeltilebilir. İşçileşememek bireyciliği ve merkezci eyyam efendiliğini giderek Devletçiliği-bürokratizmi besleyip büyütür. Gene gerçek lider kitleliği ile kitleler Polonya tipi anarşizme veya başarısız direnişlere itilirler.

Burada Merkeziyetçiliği eleştirirken Demokratizme mi düşünüyoruz? Hayır!

Kitleler ancak çelik çekirdek önderleri sayesinde davranabilirler. Ancak bu liderlerin son kertede bilinçli ve işçileşmiş olmaları gerekir ki İKNA ve TEŞKİLATLAYICI güçleriyle yeni önderler yaratabilsinler. Ve **gönüllü bir merkeziyetçilikle tüm işçi sınıfını ve halkı parti seviyesine, partiyi de liderler seviyesine çıkararak gerçek demokrasiye doğru sancısızca geçilebilsin**. Bu bakış ve koyuş: Olaylara uyan, **son kerteye dek merkeziyetçi ama demokrasiyi ve genel bir insanlık sentezini hedefleyen son kerteye dek demokratik bir tutumdur**. İşte bu çelişkiyi (insanlığın gidişi açısından) en derin hatlarıyla bilincine ve davranışına geçiren bir örgüt, çağımızda başarıdan söz edebilir. Geri kalanlar ise, geçici anaforlar yaratabilir ve etkinlik kuramazlar. Onların, tarihin kolektivizme ve demokrasiden de üstün insanlık sentezine akan seline ayak uydurabilmiş örgütlere geçici bentlemeler yapıp, sonra alabildiğine hız kazandırmakla görevli eski geleneklerin depreşmesinden başka bir şey olmadığı, artık iyice anlaşılmalıdır.

PARTİLEŞMEK ve İŞÇİLEŞMEK ÜZERİNE

A- İŞÇİLEŞMENİN ZORUNLULUĞU:

Geberen emperyalizm çağında, Finans-Kapitalizm dışında kalan orta sınıflardan tutun da işçi sınıfına en yakın küçükburjuvaziye kadar herkes kurtuluşu sosyalizmde arayıp bulmak zorunda kalıyor. O zaman burjuva ve küçükburjuva sosyalizmlerinin bin bir çeşidi devrimci ortamda boy gösteriyor. Tabiki **"ben burjuva- küçükburjuva sosyalistiyim"** diyerek değil; tam tersine, gerçek işçi sınıfı sosyalistlerini olabildiğince gölgede bırakmayı yarıştıracak bir yavuz hırsızlığı deneyerek **"ben süt be süt (en ortadoks) işçi sınıfı sosyalistiyim"** diyerek yapıyor bunu.

Türkiye 70 yıldır hep bunu yaptı. Ama acı gerçek şu ki, ortada ele avuca gelecek bir işçi sınıfı partisi yok. Veya her adımda bir kıkuyruk "parti" den geçilmez hale geldik. Şimdi bu durumda **"işçi sınıfı sosyalistleri"** nin bir ayırıcı noktası olması gerekmez mi?

En eski sosyalistler ve bütün ustalar körün değneğini beller gibi **"işçi sınıfı"** diyorlardı da başka birşey demiyorlardı:

1- "işçi sınıfı denizine dal ve orada bütün pisliklerden arın"

2- "Aydınlar işçileşirlerse, işçiler aydınlaşırlarsa heptirler; yoksa tek başlarına kalırlarsa çinko ve demir gibi paslanırlar, birleşirlerse tunçlaşıp yenilmezleşirler."

işçi sınıfı sosyalizmi işçi sınıfı içinde yapılabilirdi, bundan daha açık birşey olamazdı. Ama gelin görün ki, bu **"işçileşin"** parolası, küçükburjuva aydınları arasında tahmin edilemeyecek düşmanlıklarla karşılaştı. Bu kadar açık seçik olan bir usta buy-

ruğu Türkiye'de 70 yıldır kulak arkası edildi. Bugün varılan sonuç ortada: **"partiye yitirdik!"** Hala bir ders alınamıyor. **"İşçileşin"** parolasını doğrudan geri çekmemizi istemeselerde, hafifletmemizi isteye binbir dereden su getirmelerin arkası kesilmemektedir.

Bu açıdan iyi dilekli öncü adaylarına konuyu çok yönlü işleyerek kavratmakta ve diğer sosyalistlerle **"ayırıcı"** bir özellik olarak karakterleştirmekte büyük yarar görüyoruz.

Hatta **"İşçileşme"** nin günümüzdeki özel bir anlamıyla : **"en yoksul en yozlaşmamış işçilerin gönlünü kazanma"** parolasıyla, derince kavranıp benimsenmesinde ısrarlı oluşumuzun gerekçelerini eğitimleştirmeyi zorunlu bir görev sayıyoruz.

1" Çağımız geberen emperyalizm doğan sosyalizm çağıdır." demek, artık yetmiyor. Buna bugün önemli bir gerçeği daha eklemek gerekiyor: Çağımız aynı zamanda Nükleer Teknoloji'nin belirleyici özelliği ile sosyalizmin YUKARI AŞAMASINA sıçrama çağıdır da .

Çünkü, bir yandan emperyalizm geberirken üretim yarışını bırakmayarak, sosyalizm karşısında Nükleer Teknoloji'yi yarıştırmak, yeni sömürge sistemiyle kapitalizmi geri ülkelerde de yoğunlaştırdı. Ve yeni taze proletaryanın doğmasına yol açtı; Batıda ve Doğuda tıkanan Sosyal Devrimler gelişimi, bu noktadan kendini daha kaliteleştirerek sürdürecektir. Diğer yandan Resmi Sosyalizmler ise, Nükleer Teknoloji'nin yaygınlaşmasıyla geciken-müzminleşen Dünyü Savaşı ve Dünya Devrimi karşısında, onlarca yıl içinde hızlı bir boy atma gelişimiyle, doğuşundan gelme eksikliklerini hastalaştırdılar. Ve geri ülkelerde ortaya çıkan taze proletaryanın önünde gerçek sosyalizmle kıyaslanarak eleştirilen envayi çeşit **"sosyalist ülke"** örneklerini oluşturdular. Dünya çapında biricikleşen nükleer Tarih Bilincini de oluşturmak üzere büyük bir kültür gelişimine yolaçtı. İşçi sınıfı bilimi, Yukarı Sosyalizme sıçrama yapabilecek yeni dönemin strateji-taktik açımlarını elde ederek yeni gelişlerini yarattı.

Yani insanlık hem teknik hem toplum bilimi olarak sosyalizmin **"yukarı"** aşamasına sıçrama yapabilecek gelişime-

olagunluğa ulaşmıştı. Bunun öncülüğü de ne batıdan ne de sosyalist doğudan gelmedi. Taze kan: Yeni sömürge proleter-yasından geldi ve geliyor.

Bu gerçeği bütün derinliğiyle kavramanın **"işçileşmek"** ile doğrudan ilgisi nedir?

a - Resmi sosyalizmlerin başlıca hastalığı, **Teoride** yeni gelişimi yakalayamayarak **Skolastisizme**, **Pratikte** ise işçileşmeden uzaklaşarak **Bürokratizme** düşmeleridir. Geri ülke işçi sınıflarının ve sosyalistlerinin bundan alacakları ders: Teorik yeni adımlarla birlikte işçileşmeye verecekleri büyük vazgeçilmez önemdir. Yukarı Sosyalizm'e geçişte de öncü işçi sınıfıdır. **"İşçi sınıfı adına"** öncülük, Sovyetler ve Çin olsan bile gelip bir yerde tıkanmaktadır.

b Emperyalizm geberirken resmi sosyalizmler dahil bütün dünyaya, zehir saçan-insanı çürüten kültürünü yaymaktadır. Bu durumda burjuva ve küçükburjuva aydını **"sosyalist"** dahi olsa o burjuva kültürüyle inmeli (felç) dir. Bir yerde belli ölçülerde kendinisini kurtardı mı sosyalizmi-işçi sınıfını satabilmektedir. Veya tüm kayıklarını batırıp mücadeleye kendisini bütünüyle vakfedememektedir. O zaman işçi sınıfı hatta işçi sınıfının en yoksul, en yozlaşmamış kesimlerinden başka asılacak ana halka kalmamaktadır. Aydınların laflarına-yazılarına bu açıdan aldanmamak gerekir. İşlerine bakıp ona göre değerlendirmek son derece zorunlu olmaktadır. İş ise işçilerin günlük-siyasi-ideolojik-ekonomik mücadelelerinde ortak emek harcamakta belli olur. Bunu layıkıyla yapabilenler ise gerçekten işçileşmiş olanlardır.

2 Mademki **"Köylerle-Şehirler arasındaki uçurumu; Kafa ile Kol emeği arasındaki uçurumu kaldıracacağız"** diyoruz.

Bunun ilk koşulu işçi sınıfını öncü bilip, diğer bütün tabaka ve zümreleri önce modern işçi sınıfına dönüştürmek, onun bilimiyle ve pratiğiyle yoğurmaktır. Bütün bir halk, insanlık; önce işçi sınıfının seviyesine çıkmadıkça, bizzat işçi sınıfınca çıkarılmadıkça sınıfsız topluma nasıl geçilebilecek? Hiç düşünmüyoruz. Ve en basit **"işçileşme"** parolasına daha şimdiden karşı çıkıyoruz. Ne yaptığımızı ne dediğimizi demek ki

bilmiyoruz.

Sosyalizm üretim ve çalışkanlık demektir. **"Bilim laboratuvarlarımız fabrika ve tarlalarımız olacak"** diyoruz. Ama işçileşmeye kıyışamıyoruz. O zaman teknik ve toplum bilimi (üretim ve insan) nasıl gelişecek söyler misiniz? Masa başında mı? O zaman Resmi Sosyalizmleri hiç eleştirmeye zahmet etmeyelim. İşçileşmeyi göze alamayanlar, onlardan daha beter sonuçlara şimdiden hazırlansınlar.

3 - İşçileşmeyi sözde bırakanların veya görünüşte itiraz etmese de içine sindiremeyenlerin üzerine yattıkları bir hesap var: **"Hele biz bir iktidarı alalım, Sosyalist Programımızı uyguladık mı bütün akan sular durur."**

Bu, işçi sınıfına inanmayışın, sınıfın yeni evrensel görevlerini derinden kavramayıp, kerameti kendinden sayışın bir başka ortaya çıkışıdır. Ve işçileşmeyi bütün derinliğiyle başaramayanların bilerek-bilmeyerek düştükleri-düşecekleri kuyu burasıdır.

a - Bir kere eğer sınıfsız topluma dahi geçebilecek teknik ve teorik gelişime ulaştık deniyorsa, bu noktada işler gelip sadece ve bizzat işçi sınıfının öncülüğüne dayanmış demektir. Çünkü bu denli büyük görevleri ancak ona son derece ihtiyacı olan büyük ve devrimci bir sınıf üstlenip başarıya ulaştırabilir.

b - Bizler onun içine boylu boyunca (adeta kendimizi ona kilitleyerek) girmezsek, onun ihtiyaçlarıyla yanibaşında-omuz omuza dövüşerek arınıp teoriyi can evinden kavrayıp geliştiremezsek nasıl iktidara geleceğiz? Polonya, Çekoslovakya ve benzeri gibi mi?

c Artık o da nafile, işçi sınıfı evren determinizmiyle şimdiden seziyor: **Kendisinden başkasına inanmayacak kertede**, zengin olaylarla ve yıllarca tekrar tekrar uyarıldı; kolayberi kandırılmıyor. Yanibaşındakine, onun içinde yoksulluğu ve ölümü paylaşına inanıyor. Bu demektir ki artık Sosyal Devrim geç olabilir ama güç olmayacak. Devrim işçi sınıfının rayına her geçen gün daha çok oturmaktadır. En zeki ve teorik aydınlar onun çekim merkezine girdikçe değerlenip sınıfın ve mücadelenin kalitesini yükseltebilirler. Gerisi boşuna zahmettir.

4 Meseleye bir de Türkiye Sosyal Devrim gidiş açısından bakalım:

a - Türkiye'de kapitalizm 70 yıldır savaşırsız **"Detant"** ortamında gelişerek devrimi epey geciktirdi. Türkiye'de bütün aydınlar ve gençlik: devrimci; Türkiye sokaklarından legal-illegal Parti-Dergi-Dernek aktı durdu yıllardır. Ama devrim yok, devrimi bıraktık işçi sınıfında kitleselleşmiş doğru dürüst bir parti yok. Ve unutmayalım mücadelede 70 yıl geçti. Suç ve günah sadece **"Faşist"** düşmanda mı? Hiç mi kendimizde günah aramaya çağız? Herkes kendi fraksiyoncuğunda, kendi dükkanında kendi yaptıklarıyla mı oyalanıp-övünecek? Durum öyle gözüküyor. İşçileşmeye bu denli kulak tıkayanlar kendi günahlarıyla ve dükkanlarıyla gömülmeye mahkumdurlar.

İşçi sınıfımız işte bu denli kısa-özet bir değerlendirmeyi hiç değilse 1980 12 Eylül yenilgisinde sezdi. Ve fraksiyonlara karşı bir **ÇEKİNCE** koydu. Artık kendisine-yanıbaşında dövüşen, onun için ölmeye hazır olan kendi öncüsüne inanıyor. Sosyalist fraksiyonlar işçi içinde bulunsalar bile **"turist"** kaldıkça kitleselleşemiyorlar. 1980 öncesi havayı üzerlerinden atamadıkça işçilerle etlenemiyorlar. **Bu durumda Türkiye'de daha çok, daha uzun daha fedakar işçileşmek gerekiyor.**

b - Türkiye'deki kapitalist gelişim, Sosyalist Devrimi de yakınlaştırdı. Türkiye artık tıpkı Batıdaki gibi **"İktidarı almak zor-sosyalizme geçmek kolay"** formülüne uygun bir gidişe doğru eğinleşti. Bu aynı zamanda stratejide de daha çok işçi sınıfına ve yarı proletaryaya sarılışı gündeme getirdi. **Burjuva ve küçükburjuva aydın sosyalist fraksiyonları işçileşemedikçe, anlaşılıyor ki devrimimizde KERENSKİ DEMOKRASİSİ'ne benzer bir rol oynayacaklar. Onlara karşı şimdiden işçilerle kenetlenmekten başka her çaba boşa gitmiş enerji demektir. Şimdiden işçi sınıfını ne denli yoğun biçimde partileştirebilirsek devrim o denli kolay-sancısız olacaktır. Bu açıdan işçileşme son derece zorunludur. Bizde Kerenskivari gidiş, 1980'le birlikte Bolşevizm zıtlığını da bizzat işçi sınıfı öncüleri içinde yaratarak gelişmeye başladı. Üzerine gitmek oradan kuvvetle çekmek**

gerekiyor.

c - Teorik olarak: Dünya Devrimi ve Sınıfsız Topluma geçişte öncülük, Türkiye ve benzeri geri kalmış ülkelere doğru kaydığını formüle eden değerlendirmelere sahibiz. Bu teoriye işçileşmeyi dahi beceremeyen pratik denk düşebilir mi? O teori işçileşmeyi dahi başaramayanların elinde skolastizme düşmekten nasıl kurtulabilir. Sırf teorinin yeni-modern gelişimlerini yaratabilmek için bile işçileşmeyi mutlaka başarmak gerekmez mi? Çünkü en zengin mücadele ve potansiyel sadece işçi sınıfının içerisinde bulunup işlenebilir.

B - İŞÇİLEŞMENİN YOLLARI

1 - "İşçileş" deyince birkere önce **"fabrikada, tarlada çalış", "bizzat işçi sınıfıyla birlikte üretimde bulun. Modern tekniği-sömürüyü-sendikayı-grevi işçilerin haleti ruhiyesini yakından gör, karakterine işle"** manasını anlamalıyız.

Fabrika'da-tarlada çalışmadan bunlar nasıl öğrenilebilir? Sürekli olarak işçilerin hayatını-mücadelesini paylaşmak suretiyle öğrenilebilir. Ama gene de bizzat fabrikada, tarlada çalışmadan yeterince öğrenilemez. Mutlaka belirli ve azımsanamaz eksiklikler zaman içinde kendisini gösterir. O yüzden biz işçileşmenin en sağlıklı yolunu bizzat **"fabrika'da-tarlada"** yani az-çok **modern üretimde** yeterince çalışmış olmada buluyoruz. Bunda en küçük kıvrıma yapan öncü adayına gelecek için dikkat etmek gerektiğini söylüyoruz. Bu en sağlıklı yol iktidarı aldıktan sonra daha da geçerli olacaktır. Bütün aydınlar daha tahsilini yaparken fabrika ve tarlalarda bizzat yarı yarıya pratik yaparak yetiştirilecektir. Bilim ve teknik başka türlü asla yeterince geliştirilemez. Hele dünyada tikanıklığa uğramış emeğin verimliliği başka türlü asla aşılamaz.

2 - "İşçileş" deyince her aydının karakter gelişimine göre belirli bir gidişi vardır. Bu pârolayı kazık gibi dayatmıyoruz. Aydının özel durumuna, eğilimlerine göre davranmalıyız. Öncelikle yukarıda andığımız prensip ve teorileri özümsemesini sağlamak yapılacak ilk iştir. Benimsemesine ve yeteneklerine

göre yığınlar içinde iş verilerek işçileşmeye yavaşça adım attırılabilir. Yani önce fabrikada çalışmadan da, kitle işi içinde çalıştırılarak işçileşme benimsetilebilir. Sonra bir fırsatını bulduğunda fabrika ve tarlada kendisi çalışmak isteyecektir. Veya o duruma gelmesini hedefleyerek onu zorlamadan oraya hazırlamak gerekir.

Yani ikinci bir yol bizzat fabrikada çalışmadan kitle işinde (dernek-sendika-grev-miting ve benzeri) çalışarak işçileşme yapılabilir. Ama asla yeterli değildir. Bir işçi öncüsü modern tekniği-çalışma koşullarını bizzat yerinde görmeden, fabrikayı-üretimi bile yeterince bilmeden hatta ona karşı ilgi duymadan sosyalizmi (yani yüksek sanayiye) nasıl kurabilir.?

3 - İşçileşme derken biz öncüyü fabrikaya mahkum etmeyi anlamıyoruz. Durumu ve görevlerini iyice ve çabuk kavrayan bir aydını süratle profesyonel kitle işine almakta elbette gecikmemeliyiz. Zaten işçilerin kendisi o öncüye söylerler: **"Arkadaş sen burada boşuna zaman harcama, daha değerli görevler var"** diye onu kendi yordamlarınca uyarırlar. Yani mesele, süratle alçakgönüllü-sevilen çalışkan dürüst bir profesyonel işçi önderi olabilmektedir. Yoksa fabrikada küflenmek değil.. Öylesi beyinsiz işgüzarlık olur.

C EN YOKSUL EN CAHİL (YOZLAŞMAMIŞ) İŞÇİLERLE KAYNAŞMAK

Biz sadece genel bir işçileşme zorunluluğunda kalmıyoruz. Bilhassa özel olarak **"en cahil-en yoksul işçi sınıfı kesimi"** içinde kök salmanın zorunluluğundan söz ediyoruz. Neden? Bu herşeyden önce kuru bir popülizm değil, derin bir kavrayışın yönelişi olmalıdır. Baştan beri saydığımız genel işçileşme zaruretlerinde olduğu gibi mesele ilkin bu koyduğumuz açılardan iyice kavranmalıdır. Baştan koyulan genel işçileşme zaruretlerini ve yollarını derince kavrayan arkadaş bu yolda daha "DİP" lere inmekten kendini zaten alamayacaktır. o zaman için bu yönünü de derin gerekçelerle kavradıkça bilinçli olarak halkın işçi sınıfının en diplerine inecektir. Çünkü emperyalizmin cenazesini bir türlü kaldıramayan, kaldıramadıkça da onunla birlikte çürümekten kendini alamayan

çağımızın dünyasında gerçek cevherler o çürümüşlüğüñ-küflenmenin-çöplerin örttüğü derinliklerde (yüksek basınç ve sıcaklıkların altında) binbir çelişki ile yoğrulmuş, işlenmeye hazır hammadde olarak geniş damarlar halinde bizi beklemektedirler. Daha somutlaştıralım:

Devrime kimin en çok ihtiyacı varsa ve devrimi yapmaya kimin daha çok kuvveti varsa devrimin yörüngesi sadece ve sadece onların yörüngesinde oluşup ihtiyaca ve güce göre çekirdekleşip etlenip olgunlaşırlar.

20. yüzyıl ile birlikte devrime en çok ihtiyaç duyan ve devrimde güç gösteren yığınlar işçi sınıfı kitleleri oldu. 19. yüzyılda işçi-köylü kitleleri devrime ihtiyaç duydukları halde burjuva kadar güç gösterip iktidarı ellerine alamadılar ve ellerine al-salar bile ellerinde tutamadılar.

20. yüzyıl ile birlikte burjuvalar gericileştikçe devrimin ihtiyacı ve gücü modern işçi sınıfına doğru kaydı. Fakat bu yüzyılda da devrime en çok ihtiyaç duyan kitleler, işçilerin-yarı proleterlerin en yoksul, en cahil ve en alt tabakaları olduğu halde bunlar yeterince güç gösteremediler. Ve devrimin iktidarını Avrupa'da ele geçiremediler, geçirseler ellerinde tutamadılar (Almanya-İtalya). Avrupa'daki o muazzam işçi sınıfı kitleleri aristokratlaşmış kendi öncü zümreleri tarafından ihanete uğratıldılar. Emperyalizmin sömürü artıklarından pay alan işçi zümreleri devrime yan çizdiler. İşçinin ezilen alt tabakaları ise yeterli bilinç ve teşkilatlılık gösteremeyerek en haince ve en zalimce ezilip katledildiler.

Devrim bu ihtiyaç ve güce göre (yani üretici güçlerin üretim biçimlerinde zincire vurulduğu ve yine öz ve biçimler yarattığı) yerlere doğru Avrupa'dan Çarlık Rusya'sına doğru, Çin'e, Doğu toplumlarına doğru kaymaya başladı.

Bu gerçekte sanıldığından çok daha büyük ve derin der-sler vardı. Ne yazık ki bu gerçeğin uyarılarını Lenin'den sonra gelen ne Stalin ne de Troçki alamadılar. Lenin beklediği devrimin daha geri doğu toplumlarına kaydığını anlamakta ve Doğu toplumlarının derin analizinin gerekliliği üzerinde durmakta gecik-medi. Ancak bunu başarmaya ömrü yetmedi. Daha arkadan gelen Mao, Ho Şi Minh, Enver Hoca, Tito, Castro ve Afrika lider-

leri bu gerçeği kendi ülkelerinde ve pratik olarak kavradıkları ölçüde başarı gösterdiler. Fakat asla derin teorik temelleriyle kavrayamarak kısmi yenilgilere uğradılar..

Bu sorunu derince kavramak ve teorileştirmek devrimi gecikmiş olan, belki de Sosyalizme son geçişe kalmış olan biz, gerilerin en ilerisinde yer alan Türkiye gibi ülkelerin işçi sınıfı öncülerine kaldı.

Bu konunun temelleri literatürümüzün önceki derin analizlerinde yatmaktadır. Biz burada konunun can alıcı noktasına değinmekle yetiniyoruz.

Buna göre önce "Devrimin yeri ve zamanı" konusu kavranmalıydı:

1- Devrimde başrolü oynayan gidiş; üretici güçleri zincire vuran mülkiyet biçimleri içinde yeni öz ve biçim yaratıştan çok üretici güçlerin mülkiyet biçimlerinde zincire vuruluşundaydı. Örnek Avrupa: Burada Sosyalizme geçiş için bütün **"yeni öz ve biçimler eski toplumun içinde yumurtalanmış"** olduğu halde bir türlü devrime geçilemiyordu. Çünkü üretici güçler mülkiyet biçimlerinde yeteri kadar zincire vurulmamıştı. Tersine bilhassa geri ülkelerden gelen sömürge artıklarıyla üretici güçler (teknik ve insan) yozlaştırılıp çürütülecek kadar serbest bırakılmıştı. Ama geri ülkelerde **"yeni öz ve biçimler eski toplumun bağrında"** Avrupa kadar geniş ölçüde yumurtalanmamış olduğu halde, **"üretici güçlerin zincire vuruluşu"** büyük ölçüde gerçekleşince, yeni öz ve biçim yumurtalayışı hızlanıyor ve kendini zincire vuran mülkiyet biçimleri parçalanarak devrimle yeni gelişimlere kapı açıyordu. Devrimin yeri-zamanı da bu gidişe bağlı kalıyordu. Bu gidiş elinde tuttuğu ölçüde bir teşkilat, teorisini ve pratiğini zenginleştirip devrimde rol oynayabilmiştir. Bundan sonra ise bunu çok daha derince kavramak gerekiyor. Artık sosyalizm-emperyalizm ilişkileri deneyleri muazzam ölçülerde birikmiştir. Ve Dünya Devrimi gidişi, yeni teknolojik ve bilim gelişimiyle evren çapında griftleşip kördüğümleşmiştir. O kördüğüm artık kısmi sezilerle ve yarım yamalak teorilerle çözülemiyor. Müzminleşen devrim gidişinde **"UZUN NEFES"** için bile derin teorilerin yarattığı köklü inançlar, sabırlı-dayanıklı-disiplinli çelik çekirdekler gerekiyor. Ki

kitlelerde TUTKUN BİR CEREYAN yaratabilsin. Onun için işin bu ilk kavrayışı ile yetinmek mekanik kalır. Ve kısa zamanda unutulmaya mahkum olur. İşin asıl önemli yanı: Medeniyetler zincirinin sınıflar savaşı açısından kavranışındadır.

2- Devrimler neden ilkin Burjuva devrimi olarak İngiltere'de sonra Fransa-Almanya ve Amerika ve en son Japonya olarak gerçekleşirken; Sosyalist Devrimler ilkin Sovyetler, sonra Çin-Doğu Avrupa ve benzeri olarak gelişebildi? Hindistan-Pakistan-Afrika o denli ezilirken bile bir türlü beklenen sıçramayı yapamadı. Türkiye dururken neden İran'da hiç te beklenilmeyen Mollalar kanadıyla devrim patladı. Ve benzeri... Bu soruları sırf **"Devrimin yeri ve zamanı"** çözümlememizle izaha kalkarsak çok sığ kalmış oluruz. İşin bu noktası sınıfların tarihsel gelişimiyle ilgilidir.

Biz burada buna girmeyeceğiz. Sadece işaret ediyoruz ki: Sınıflar Savaşı tarihsel bütünlüğü içerisinde kavrandığı ölçüde, üretici güçler nerede ne zaman hangi ölçüde zincire vurulduğunda ne gibi sonuçlar doğurur? Devrime mi Faşizme mi (Köleliğe mi) varır? köklü biçimde anlayabiliriz. Yoksa her baskı olan yerde devrim beklemek gibi bir sonuca varıp sonra beklediğimiz gerçekleşmeyince panik veya karanırsalıkla devrimden yüzgeri ederiz.

Yani bu noktada her ülkenin, başta kendi ülkemizin bütün tarihteki (medeniyetler zinciri içerisindeki) yeri-zamanı-kalitesi-sınıflarının durumu kavranırsa son yüzyıldaki kapitalizmin bizdeki sınıflar üzerindeki etkisi psikolojik boyutlarıyla kavranabilir.

3- Burada gene özetle işaret edelim: Türkiye geri ülkelerin en ilerisinde yer alan kapitalist ülkelerdendir. Çünkü Kurtuluş Savaşını Çin ile birlikte başlatabilmiş, Medeniyetler zincirinde sonradan (Çarlık Rusyasından) bir önceki halkada yer alabilmiş canlı insan melzemesine sahip ülkelerdendir. O ölçüde de kapitalizmi geliştirebilmiştir. Ancak işçi sınıfı ve orta-küçük burjuvazi de sayı ve kalitece gelişirken daha geri ülkelere ve kendi içindeki geniş yoksul yığınlara oranla milli gelirden daha fazla pay alan bir küçükburjuva işçi zümresi (yarı aristokrat tabaka) da çıkardığını görmek gerekir.

İşte bizde on yıllardır sürünüp gelen burjuva-

küçükburjuva sosyalizmlerinin asıl temelli sebebi bu derin sınıf tahlillerinde aranıp bulunmalı ve derince kavranmalıdır. Yoksa işçi-sosyalist diyerek birçok işe yaramaz kısa nefesli-zamanı gelince dönek adamlarla uğraşıp vakit yitirmiş oluruz. İşte biz bu noktada, işçileşelim ama işçi sınıfının en cahil (yozlaşmış), en yoksul kesimlerine, taa diplere doğru uzanmak üzere işçileşelim diyoruz çünkü:

1- Onlar en dipte, üretici güçler olarak üretim ilişkelerince en fazla zincire vurulan kitlelerdir. Ve yeni devrimci yaratılışlarla yeni öz ve biçime kavuşabilecek en yetenekli, devrime ihtiyaç duyan en güçlü unsurlardır.

2- Onların sınıf gelişimleri medeniyetler zincirinin gidişi uyarınca (Kürt-Türk-Laz vs. ve Alevi-Sünni-Egeli-Trakya'lı-Akdenizli vs. oluşlarının verdiği geleneklerin yanı sıra, köylü- yarı işçi- esnaf kökenli oluşlarıyla da) kavranmalı ona göre eğitilmeli ve geliştirilerek devrime kazanılmalıdır.

Türkiye devrime de geciktikçe ve kapitalizmini geliştirdikçe, geri ülkelere göre onların önünde küçük bir Avrupa örneği oluşturmuştur. Bu özellik Türkiye'de orta-küçükburjuvaziyi ve yarı aristokrat işçi sınıfı zümrelerini (sendikacıları-ustabaşları ve iyi ücretli işçileri) devrime ihanet etmeye dek sürüklemiş ve sürekeleyecektir. Türkiyedeki 70 yıldır tükenmeyen burjuva ve küçükburjuva sosyalizmlerinin hayat hikayeleri, liberallerin ihanetleri bunun ispatıdır.

Türkiye Devriminin içinde de POTANSİYEL olarak DİYARŞİ (ikili iktidar) var:

1- Demokrat devrimi burjuvaların peşine takıp kim vurduya götürecektir ve kendilerini en keskin "komünist" gösterdikleri halde gerçek Sosyalist Devrimi öldürebilecek kertede KERENSKİ DEMOKRASİ'si taşıyan burjuva-küçükburjuva sosyalistlerinin iktidarı,

2- İşçi sınıfı, köylü, yarı işçi ve yoksul halk tabakalarının Demokratik ve Sosyalist Devrimi de başaracak iktidarı.

ONA GÖRE İŞÇİLEŞELİM ! ONA GÖRE ÇELİK ÇEKİRDEKLEŞELİM !

HALK CEPHESİ (PARTİ-CEPHE) ÜZERİNE

"ANA OLAYCIK" USTALAR VE TAHRİFATLAR

Bilimsel sosyalizmin bütün ustalarında, onları çıraklarından ve basit devrimcilerden AYIRAN **"En önemli özellik şudur: "SİNGLENES OFPOURPOSE Niyette İÇTENLİK-DİLEK VE İSTEKLERİ BİR TEK AMACA YÖNELTİŞ"**tir. Bu **"ayırıcı özellik"**in içinde de iki özellik yatar: 1- Tüm içten niyetleri ve dilekleri yakalayıp bir tek AMACA yöneltmek için; amacı her yönüyle kavramış ve geliştirerek sınırsız bir anlayışla (TOLERANS'a) ermiş olmak. Yani Devrimci Teoriyi kurmuş olmak. 2-Prensiplice hep o amaca doğru herkesi katre katre DERLEMEK **"DERLENİŞÇİ"** olmak. Bu iki zıt karakter bizim skolastiklerin kafasını allak bullak eder. Yüzeyden bakanlar ve herşeyi bir TEK **basitliğe** indirerek kavramak ve kavratmak isteyenler için Ustalar sadece DERLENİŞÇİ'dir. Diğer önemli zıt özelliği: **"BİR TEK AMAÇ"**ı yani prensipli derlemeyi (ÖZ'ü) unuturlar. Bazıları da **"AMACI"** sözde kavramışlar fakat Derleyici-Toplayıcılığı önemsememişler. Prensip peklğine uğrar, kazıklaşırlar.

İşte gerçek derlenişçileri ve İşçi Sınıfı Sosyalistlerini kalpazan Marksistlerden ayıran özellik buradadır.

Burada AMAÇ: **"Bir Tek Strateji"** (yani düşman ve dost

güçleri geniş Teorik ekonomik politik araştırmalarla tanıyış ve cephelerle tüm yönleriyle yerleştiriş) **Bir Tek Taktik** (yani dost güçleri düşmana karşı, her an düşmanın beynini okuyan bir izleyişle YÖNLENDİRİŞ) ve bir tek **BİÇİME** disipline doğru geliştirerek yönlendirir. Bu derin bilgi ve tecrübe ve enerji demektir.

Marks-Engels her çeşit ütöpik ve kuyrukçu sosyalistler içinde bulunurken, onları hem şiddetle eleştirirler: Komünist Manifestolarını ve onun derin literatünü onlara kavratmaya uğraşırlar. Hem de onlardan kopuşmazlar, birlikçidirler. Son kerte de kopuşurlar.

Lenin de bazılarına bağınaz gelecek denli prensiplerine sadık dövüşçüdür. Ama bunun yanında dehşetli Birlikçidir de. Kıvılcımlı da öyledir: Rakiplerini ve dostlarının sapıtmalarını şiddetle eleştirir ama aynı derecede de "Derlenişçi"dir.

Çünkü sınıflı toplumda SAVAŞ'sız BİRLİK olmaz. O Federalizm-Fraksiyonizm ve Provakasyon olur. Bunu anladık mı gönül hoşluğu ile hepimiz "BİR TEK AMAÇ"a doğru akabiliriz. Çünkü gene sınıflı toplumda her "kişi"nin EŞİT TEORİ yapabilmesi masaldır.

Herkes o "BİR TEK AMAÇ"ı unuttuğu ve kavramadan züğürt-silahsız donkişotça yola çıktığı için geçtiğimiz 10 yıl özü olmayan "Derlenişçi"lik, "PARTİ"cilik alıp yürümüştür. Özünde hepsi Gurupçuluğun makyavelizmi, bizantizmi, kulisçiliği olmuştur. Sadede gelmenin yeri ve zamanıdır.

Biraz da ustaların bu geniş araştırmacı sağlam temellere dayanan PRENSİPLİ gidiş yönünü kavrayalım.

Lenin partide de, Cephede de birlik ister ama bakın nasıl koyar: "bu gibi anlaşmalar hiç bir şekilde Sosyal Demokrat İşçi Partisinin tam bağımsızlığını kısıtlamamalı, ya da onun proletaryaya ait TAKTİK ve İLKELERİN BÜTÜNLÜĞÜNE ve ÖZGÜRLÜĞÜNE etki etmemeli" (Üçüncü Kongre Tutanakları)

Usta burada proletaryanın "BİR TEK AMAÇ"ının sapıtılmasına zerrece izin vermiyor. Biliyoruz, o "TAKTİK" derken aynı zamanda stratejiyi de kastediyor ve onun Demokratik

Devrim-Sosyalist Devrim ile olan **"BÜTÜNLÜĞÜNE"** de zarar gelmesine asla tahammül göstermiyor. Ama buna rağmen **"ANLAŞMA"**lardan kaçmıyor. Yani hem **"AMAÇ"**ı savunuyor, sapıtmalara saldırıyor, hem de **"BİRLİK"** yapıyor. Demek ki **"AMAC"**ı her yönüyle **kavırıyor** ki **SAVAŞTIRIYOR**. Ve kendine güveniyor ki **BİRLİK** oluyor.

Burada itici güçlük yapan şey **"AMAÇ"**ın çok yönlü ve derinliğine kavranılışı ve savunuluşudur. **"AMAÇ"** ise biliyoruz: İşçi Sınıfının strateji Taktik-Tüzük birliğidir. Onun koruması yetmez saptırılmasına karşı amansız savunma gerekir. İşçi sınıfının ve halkın birliği ancak bu şekilde sağlanabilir. Gerisi boştur.

İşte biz bu olaya **"ANA OLAYCIK"** adını verebiliriz. Ustaların bütün teorileri hep o **"Strateji-Taktik-Tüzük"** birliğine varır. Ve oradan çıkarak Teoriyi geliştirdi. O bir savaş organizmasıydı: Pratiğin teoriye, Teorinin pratiğe dönüştüğü pota orasıydı.

Marks-Engels yıllarca o **"ana olaycık"** ta saptırılmış, Lenin o sapıtmaarı bilince çıkardığı kertede **"ana olaycığı"** kavrayıp kendi ülkesinde strateji-taktik-tüzüğü koyabilmişti.

Türkiye'de de 60 yıl boyunca gene o **"ana olay"** saptırıldı, durdu, sapıtma **Konakları** 150 yıldır dünyada neyse, 60 yıldır Türkiye'de de o oldu.

1 **Ütopizm:** (Gençliğin ÇETE yaratıcılığı: Yani İşçi sınıfının Strateji-Taktik-Tüzük meselelerinde YOKsulluğu idi). Bugün bizzat hayatın kendisi onları kendi dilleriyle mahkum etti. Yetmez, geniş ders almak gerekir. Bu sapıtma incelenerek liberalleşir. Rusya'da ki Narodniklerin, Sosyalist Devrimciliğe doğru kayışı gibi.

2- **Kuyrukçuluk:** (Burjuva aydınlarının ve Aristokrat işçilerin Sendikalizm+Parlemanterizmi: Yani İşçi Sınıfının Strateji-Taktik-ini Ekonomizm ve Legalizm ile Burjuvazinin kuyruğuna takmaktır.) Bugün bizzat hayatın kendisi bu kuyrukçuluğun hava basmasını mahkum etmiştir. Ama onlar sahtekarlıklarından bunu itiraf edemeyecek ve tüm günahları Genç Ütopistlere **"GÖŞİSTLER"** diye küfür ede ede yüklemeye bakacaklardır. Günahın büyük bir bölümü bu **kuyrukçuluğundur**. Mahkum

edilmelidir. İncelerek hortlayabilir.

3 - Menşevizm: Aynı kuyrukçuluğun İşçi Sınıfı Partisi-nin biçimi (tüzüğünü) sapıtmadır: Fraksiyonizmdir. Provakasyona fazlasıyla varmıştır. O biteceğe benzemiyor, şimdilik.

TİP ve Emeğin Birliği daha hangi Stratejik Aşamada olduğumuz konusunda tahrifatlar yaparak, **ÜÇ STRATEJİ BÜTÜNLÜĞÜMÜZÜ** çorba etmiştir: **Demokratik Halk Devrimi** Stratejisi dururken, geri Türkiye'de **Sosyalist Devrim** stratejisini öne çıkarma ikirciliği içinde kendi ve başka beyinlerin günahına girmiştir.

Gene TKP, TİP, TSİP, SVP TKEP vs. günümüzün Demokratik Devrim Strateji ve Taktik'lerini kavramadıklarından bir türlü İşçi sınıfı denizine boylu boyunca girememiş ve Küçükburjuvazi ve Burjuvazi içinde oyalanmışlar. Devrimci ortamımızı Teorik-Pratik dağınıklığa uğratmışlardır. Kaçınılmaz olarak KUYRUKÇULUK KONAĞINI temsil etmişlerdir: **Sindikalizm ve Parlemantarizm** geniş getirişleriyle işçiyi oyalamışlardır.

Gençlik ise günümüzün Strateji-Taktik-Tüzük problemlerine veya İşçi Sınıfı ve Köylülük ile kaynaşma yollarına sadece **"parçalı ajitasyon"** (pankart vs.) şeklinde bir yaklaşımla girebilmiş; **"ÇETE YARATICILIĞI"**ndan çıkamayarak **ÜTOPIZM KONAĞINI** temsil etmiştir.

Böyle Ütopizm, Kuyrukçuluk ve Menşevizm ile hasta Devrimci ortamımızdan Sağlıklı bir Proletarya Partisi ve HALK CEPHESİ çıkabilir miydi? Mümkün olmadı.

Strateji-Taktik-Tüzük sapıtmaları içinde yapılan her parti ve cephe çabaları suni birer ALLAH yaratıp TAPINMA'dan öte birşey olamadı ve olamazdı.

Çünkü hepimiz **"ana olaycığı"** Motoru sakatlamıştık. **Halk Cephesinin Motoru:** Proletarya Partisidir. Proletarya Partisinin Motoru: **Strateji-taktik-Tüzük Birliği Bilincidir.** O bilincin motoru ise: **ÜLKE ve EVREN** çapındaki İşçi sınıfı partilerinin mücadele TARİHİ'dir. Veya bizzat Üretici güçlerin, özel olarak işçi sınıfının akışıdır.

Ama bu ebediyyen böyle sürüp gidemezdi. Bu sentezi kavrayacak elemanlarda, aynı hastalıklı Devrimci ortam **ANTI TEZ** olarak verecekti...

İşte HALK CEPHESİ meselemizdeki tahrifatların kaynağı da gene gelip PARTİ meselemizin özüne dayanmıştır. Ve şöyle çeşnileşmiştir:

1- Cephe Partiden öne geçirilmiştir: Önüne gelen, Tabelayı asınca partiyi hallettik sıra cepheye geldi sanmıştır. O zaman da herkesin BAŞ olma histerileri cepheyi çatlatmıştır. Çünkü gerçek öze değil kuru iddiaya sahiptirler. Nasıl cephe olacağı dahi bilinmez.

Oysa cephe de, Parti de birbirinsiz olamaz. Her ikiside birbirini besleyen diyalektik bir gidiştir. Devrimci ortamın şefler topluluğu aynı öze sahip oldukça parti olur. Parti oldukça Devrimci ortam yetiştirilir. Devrimci ortam yetiştikçe Parti militanını doğurur vb. Yalnız. "yeterki (...) strateji ve Taktik anlayışında **MEKANİKLİKTEN** kurtulunsun" (Üçleme s.102.H.K)

2- Parti için-Cephe için "BİRLİK"- "DERLENİŞ" avazeleri veya BİÇİM yırtınmaları ÖZ'den (Strateji-Taktik-Tüzük Birliği bilincinden) öne geçirilmiştir: çeşitli birleşimler özsüz oldukları için provakasyona varmıştır. (SGB, Emeğin Birliği ve Derleniş'in çeşitli birlik girişimleri örnektir).

Oysa ÖZ'de BİÇİM'de birbirinsiz olamaz. Öz (Programa Taktik çıktıkça bir BİÇİM'i (Tüzüğü) oluşacaktır. Ve birbirine dönüşerek **Üç Strateji Aşaması** boyunca gelişecektir. Yalnız yeter ki o öz meselede (Strateji-Taktikte) "**Mekaniklikten**" kurtulunsun.

Yani Parti ve Cephenin kurulma şartı 20 yıl boyunca tekerrür eden **ÜTOPİZM** ve **KUYRUKÇULUĞA** karşı savaş ve **İŞÇİ-KÖYLÜ-GENÇLİK** ile ittifak iken, bilhassa tam tersi yapılarak **ÜTOPİZM** ve **KUYRUKÇULUK** öldürüldükçe gerçek **STRATEJİ** ve **TAKTİK** ve **TÜZÜĞE** kavuşarak **İşçiyi, Köylüyü ve Gençliği** bu hastalıktan kurtarıp

Demokratik Devrime Çekebiliriz.

Sınıflı toplumda bu tür savaşımız bir Birlik önerenler PARÇACILIK ve PROVAKASYON öneriyor demektir. Bugüne dek yapılanlar budur. Oradan hep liberalizm hortlamıştır ve hortlayacaktır.

KUYRUKÇULUK-FAŞİZM VE PARTİ-CEPHE

Aynı özdeki sakatlamaların veya her ülkede işçi sınıfı program ve taktiklerindeki mekanik anlayışların hangi facialara yol açtığı üzerinde genişçe durmanın yeri burası değil. Ancak kısa değişimler ve Ustaların konuyla ilgili değişleriyle meselemizin önemini bir kez daha göze batıralım.

Almanya'da faşizmin neden galip gelerek tutunmuştur? Çünkü işçi sınıfı Sosyalizminin **"ana kolaycılığı"** İkinci Enternasyonal Koca karılarının azgın KUYRUKÇULUĞU ile tam 30 yıl boğulabilmiş, SPARTAKİST hareketi ile **"Ana Olaycık"** bilinçlere çıkarken o **"Çekirdek"** bizzat **kuyrukçuluğun** yardımlarıyla Finans Kapitalce yutulmuştur. Ondan sonrası kolaydır: AKP'si daha incelmış bir kuyrukçuluk içine girmekten daha öte bir gelişme gösteremeyince, Sosyal Demokrat denen KUYRUKÇULUK ülkeyi faşizme kendi elleriyle teslim etmiştir. Bu bizde, Kivılcımlı sonrasına ne kadar benzemektedir: CHP Finans-Kapitalin, TİP-TSİP-TKP-CHP'nin kuyruğunda olarak işçi sınıfını serseme çevirmiş, gençlik Narodnizm'den kurtarılamayıp ülke faşizme bizzat KUYRUKÇU eğilimlerce teslim edilmiştir. Sebep: **"Ana olaycığı"** atlanması ve tahrifatıdır. Strateji-Taktikte (İşçileşmede-Köylüleşmede) mekaniklikler.

Bulgaristan'da Faşizm neden üstün gelip 20 yıl tutunabilmiştir? Ve neden ancak 30 yıl kadar mücadeleden sonra Bulgaristan'da Halk Cephesi çalışmaları görülmüş, 1891'den 1934'e kadar 43 yıl sonra ise HALK CEPHESİ ortaya ancak çıkabilmiştir. Çünkü Bulgar işçi sınıfı, önce 10 yıl kuyrukçulukla ("Geniş Sosyalizmle"). 10 yıl kadar ne kokar ne bulaşır sektelizmle ("Dar sosyalizmle") Strateji-taktik **"Ana Olaycığı"** sakatlanarak oyalanmıştır. 1923 Eylül ayaklanmasının başarısızlığı da buradan kaynaklanmaktadır. Dahası var: 1936 şubatındaki 6'ncı

Enternasyonal kongresine kadar Bulgar işçi sınıfı, gene bir 10 yıl sol sekteizm ve Troçkizm Strateji-taktik sapıtması ile oyalanmıştır. Ve Strateji-Taktik öz kavrandıkça işçi sınıfında maddeleştikçe Halk Cephesi kurulup gelişebilmiştir.

İspanya'da Halk Cephesi'nin yenilgisinin önemli sebeplerinden biri gene Strateji-Taktik (İşçileşme-Köylüleşme de) KUYRUKÇULUK'tur, ve ÜTOPİZM'dir. İşçiyi-Köylüyü ve meselelerini kendisine kavratmaktan çok Burjuvazinin kuyruğuna takmaktır.

Şili'de "Halk Birliği"nin başarısızlığı ve Faşizmin galibiyeti gene işçi sınıfı ve köylülüğün teşkilatlanmasından çok, burjuva ve küçükburjuva sellerinden çıkamayan İKİRCİLİK içinde kıvranıştı: "Ana Olaycık"ın çelik çekirdekleşip Cephe ile etlenemeyidir.

Onun için Leninizm "Ana olaycığı" şöyle formüle etmekte yarar görmüştür.:

1- "Demokratik Devrimin kesin zaferi ANCAK PROLETARYA'nın ve KÖYLÜLERİN devrimci-demokratik diktatoryası sayesinde mümkündür".

İşte şaşmaz gerçeklik budur. 20 nci yüzyılın sonunda bunun yanında orta sınıfı da yedek güç yapabiliriz diye abartırsak, asıl İşçi-köylü ittifakı stratejimizi unutup küçükburjuva ve Burjuva sosyalistlerini ciddiye almayı da abartmış oluruz ve sapıtırız. Bizde ve başka ülkelerde olan budur. Onun için o usta prensibini başımızın üzerinde kılıç bileyeceğiz, işçi sınıfı öz güçteki yerini doldurmadıkça küçük ve orta burjuvazi ile oyalanmak tehlikelidir. Devam edelim:

2- "Ama bu zafer, ne kadar tez ve tam olursa o kadar derin bir şekilde, yeni çelişkiler tam demokratlaşmış bir burjuva düzeni zemini üstünde, yeni bir sınıf mücadelesi kendini gösterecektir. Demokratik Devrimi ne kadar tam olarak yaparsak o ölçüde SOSYALİST DEVRİMİN SORUNLARINA ulaşmış oluruz."

Demek ki işçi sınıfı ve köylülüğe asılmak, bizim sadece Demokratik Devrim için değil, hemen o ZAFERLE birlikte SOSYALİZMİ kurmak için de zorunludur. Çünkü 20. yüzyılda sosya-

lizmle taçlanmayan demokratik devrim kapitalizme varıp kendini inkar etmektedir. **Ve sosyalizmi de sadece İşçi ve Köylülüğün en yoksul kesimi inşa edebilir.** Eğer Demokratik Devrimi **"TAM"** yapmazsak yani işçi ve Köylüleri örgütlemesek, burjuva sosyalizmi o denli başımıza iş açacak demektir. Bugün sosyalizmin başını ağrıtan, işte o tür hastalıklardır. Belki onlar için bu bir KAÇINILMAZLIK idi. Ama bizim için, artık bu kaçınılmazlıktan çıkmıştır. Çünkü Türkiye İşçi Sınıfı olarak tarihe geç gelmenin faziletlerinden yararlanıp, onların hatalarından ve eksiklerinden muazzam dersler alınmış, biriken burjuva-Derebey ve Sosyalist Kültür öz itibarıyla DİYALEKTİK MATERİYALİZME DÖNÜŞTÜRÜLMÜŞTÜR.

3- "Sosyal Demokrasi (Rus İşçi Partisi) proletaryanın Devrimci Demokratik ve Sosyalist hedeflerinin bu biçimde Formüle edilişinden her SAPMAYA karşı İNATLA savaşmalıdır." (Lenin, İşçi-köylü İttifakı, s.97, 27 Eylül 1905 proletari 20. sayısı)

İşte işçi sınıfına, Sosyalizme, devrime ve partiye **İNANÇ** bu **"İNAT"**çı **"SAVAŞMA"**dadır. Bu kadarlık basit bir **"formül"** ama o, Marksizmin derin kavranışından bizzat işçi sınıfı içinde sınayarak edinilmiş, pekişmiştir. Onun için devrimci ustaların tüm düşünce zincirlerinin **ÖNÜ-SONU** birbirini tutar. Pratiğe can verir ve oradan güç alır. Ve körün değneğini bellemesi gibi hepsi **"Başta İşçi Sınıfı"**nı bellemiş, belletmişlerdir.

"Ana olaycığı": Strateji-Taktiği-Tüzüğü sapıtmaya karşı **"İNATLA SAVAŞMA"**dan ne PARTİ ne CEPHE kurulamaz ve Demokratik devrimimiz **"TAM"** olamaz. Sosyalizm zaferi uzak kalır.

Ustalar hep strateji ve Taktiği ve Tüzüğü seçemeyen **ÜTOPİZME**-sapıtan **KUYRUKÇULUĞA** ve **MENŞEVİZME** karşı inatla savaşarak devrimci Teoriyi ve Pratiği kurmuştur.

Bugün yapılacak olan Parti meselesi hallolmuş gibi Cephe meselesine sarılmak, **Birlik-Derleniş** biçim yırtınmalarını hortlatmak değil, sadede gelip Parti ve Cephe meselesinin **"Ana olaycığı"** nı kavramak ve uygulamaktır.

İşçi Sınıfı Strateji-Taktiğinden ve Tüzüğünden ayrı ne pro-

letarya partisi olur, ne de Halk Cephesi! Eninde sonurda kafaların varacağı yer burasıdır. Bunun dışında birlik-cephe çabaları boşuna aldatma ve provakasyon olur.

BİRLİK İLERİ İŞÇİLERİN ÇABALARI VE DİRENÇİYLE ELDE EDİLEBİLİR.

Sözümüzü Lenin Ustanın "Ana Olaycık" bakımından ibret dolu paragraflarıyla bağlıyoruz ki bu paragraflar, "Cephe-Cephe" diye 20 yıl uğraşan ve ancak işçiler partileştikten sonra cepheyi kurabilen Dimitrov'dan okumak daha ibret vericidir.

1- "İşçilerin birliği gereklidir. Ve HİÇ AKILDIN ÇIKARMAMAK gerekir ki bu birliği onlara kendilerinden başka hiç kimse "veremez" kendilerinden başka hiç kimse birlik sağlamalarına yardımcı olamaz. Kimse Birlik sağlayacağına "söz veremez", bu boşuna bir böbürlenme, kendilerini aldatma olur. Birlik entellektüelist (Aydın) gruplar arasındaki "ANLAŞMALAR"la "YARATILAMAZ". Böyle olabileceğini sanmak, üzücü, toy ve saf bir aldatmacadır."

İşçi sınıfından başkası yalandır.

2- "Birlik ELDE EDİLMELİDİR. Ve sadece işçiler, sınıf bilinçli işçiler, dirençli ve sürekli çabalarıyla bu birliği elde edebilirler."

Ana olaycığı yakalamış işçiler "DİRENÇLİ-SÜREKLİ" mücadele etmeli işçilerin cephesini yaratmalıdır.

3- "Kocaman harflerle "BİRLİK" sözünü yazmaktan, bunu bağlamaya söz vermekten ve kendini birlik savunucusu olarak "ileri sürmekten" kolay birşey yoktur. Oysa gerçekte birlik ancak ileri işçilerin, BÜTÜN sınıf bilinçli işçilerin çabaları ve örgütlenmesiyle geliştirilir."

Ana olaycığı kavramış işçiler derhal birleşerek işçilerin cephesini yaratmayı sürdürmelidir.

4- Bu kolay iş değildir. Bütün sınıf bilinçli işçilerin çabasını, direncini bir araya gelmesini gerektirir. Ama **BU TÜR ÇABALARI OLMAKSIZIN** işçi sınıfının birliğinden söz etmek bile boşunadır." (Toplu eserler C.20, s.328-29 aktaran Dimitrov 1936 Birleşik Cephe s.131)

Ana olaycığın dahi kavranamadığı dönemlerde **"partiyim"** demenin ve **"Cephe"** kurma girişimlerinin ne denli Konfüzyonizm (kargaşalık) içinde olduğu bir kere daha anlaşılmalıdır. Ve Ana olaycığı (Strateji-Taktik-Tüzük) kavrayan işçilerin **ÇABALARININ** birleşmesi ve gene sınıfı birleştirme **ÇABALARININ** sürmesi iledir ki Parti-Cephe yaratılacaktır. Dimitrov'un bile, bunu ancak alıntıyı yaptığı 1936'larda daha iyi kavrayabildiği, daha önceki Cepheyi öne geçiren çabalarından anlaşılıyor. Biz bu dersi 45 yıl sonra daha erken almalıyız.

İşte Parti-Cephe konusunda geçmişte yazılan-çizilen-söylenen-yapılanlardan bizi ayıran en büyük ana özellik buradadır: 70 yıllık Parti tarihimize ve 150 yıllık Marksizm tarihinde, **"KONAKLAR PROSESİ"** veya **"ANA OLAYCIK"**ın ülke ve dünya çapında geçtiği **"KONAKLAR"**ı bilince çıkarmak, onun son sapıtmalarını da izah etmiş olarak, gerçekten bağlanmamız ve o bilinç kertesiyile işçileşme-köylüleşme (kitlelerde tutkun bir hareket olmayı) öne geçirmiş olmamızdır. çünkü en son duruşmada, baştan beri söylediğimiz gibi **"ana olaycık"** (strateji-Taktik-tüzük birliği kurmuş bir çekirdek) gelişmedikçe cephe yani çekirdeğin etlenişi gelişemez. Bizim ve herkesin Cephe isteklerini biz bu açıdan değerlendirip çekirdeğin doğumuna yardım için istiyoruz. Ama bunu çekirdeğin doğumu için gereken işçileşme-köylüleşmeden de öne geçirmiyoruz. **"Cepheye gelmezler"** demekten çok, **"gelebilirler"** veya **"gelseler iyi olur"** diyerekten, böyle bir hazırlığı isteyenlere karşı **"boş"** düşmemek için yapıyoruz.

“ATOMUNA DEK PARÇALANIŞ”IN (FRAKSİYONİZMİN) ve PARTİYİ KAYBEDİŞİMİZİN GENEL SEBEPLERİ

Bir işçi-halk gönüllüsünün (ileri işçilerin) birinci görevi: İşçi sınıfının ve halkın en ileri-en elverişli (cevherli) unsurlarını alfabeye'den cebri almasına dek eğitmek ve Parti'de çelik disiplinle teşkilatlamaktadır. Tabii bu görevin, halkın sendikal-dernek-grev-miting gibi cepheci mücadele ve teşkilatlanmalarıyla başarılabilmesi (Parti-Cephe ilişkisinin diyalektiği kavranarak yapılabileceği) unutulmamalıdır.

Bu belki çok bilinen buyruğu veya lapalis'in hakikati kadar bilindiği sanılan bu görevi layıkıyla başaramamak Türkiye Solu'nun ezeli eksikliği veya hastalığıdır. Neden? En derin sebepleri herkesçe kitaplar-dergiler dolusu yazılmıştır ama gene de 70 yıldır “Parti” yitirilmiştir. Neden? Nedenleri uzundur. Burada başlıklarla hatırlatıp konumuzu aydınlatabiliriz.

1 - Türkiye Kapitalizmi, 70 yıldır yavaş-sinik bir gelişimle ama savaşızsız-detant ortamında sürekli gelişerek parlamantarizm-sendikalizm ve legalite havasını kitleler üzerinde az-çok tundurabildi. Küçük ve orta burjuvaziyi çoğalttı. Bu objektif durum mücadelemizin bireycileşmesine ve konaklar sapıtmasının sürekli “tekerrür” edişine kapı açtı. (Konaklar: Küçükburjuva aydınların çeteciliği, Burjuva aydınların parlamantarizm ve Sendikalizmi ve de örgütlenmede varılan Fraksiyonculuk aşamalarıdır.

2 - Teori aydınlardan işçi kitlelerine bir türlü indirilemedi. Çünkü aydın bireyçi-kariyerist oluyordu. Burjuva kültürü (aydınlar işçileşmedikçe) bundan başkasına elvermiyordu.

4 - Bireycil-kariyerist küçükburjuvalık kendinden başka hiçkimseyi Zaloğlu Rüstem kabul edemezdi: Otorite magalomanisi ve Otorite düşmanlığı ortalığı kapladı. Fraksiyon dövüşleri Sosyal Faşizme dek sıçradı.

5- Zengin legalite-İllegalite mücadele biçimleri en çapraşık biçimlerde bütünlüğünü kaybederek, her mücadele aracı ölçüsünden ya legalite'de ya illegalite de asılı kalınarak po-

lise ve sapıtmalara kolayca yemolundu.

6 - Dergcisi-yazarlık kılıbıklığı ve salonlardan çıkamayan fraksiyonculuk, dar çaplı küçükburuva ruhları tatmin eden bir moda haline geldi. İşçi kitlelerine turist olarak şöylebir uğranmakla yetinildi. İşçileşin diyenlere küfretmek yaygınlaştı.

7 Kendinden önce gelmiş geçmiş 40-50 yıllık mücadeleye-parti geleneğine-liderlerine sövmek ve mücadeleyi kendisiyle başlatmak alışkanlık haline geldi: Kendi kökünden kopan yaprak gibi savrulmak anormalliği, herkesin şöyle veya böyle bir ada (M.Suphi, Ş. Hüsnü-Kıvılcımlı vs.) yüzeysel bağlanmak suretiyle şuuaraltına püskürtüldü. Bölünmüşlük ve istikrarsızlık "normalmişcesine birbiriyle sözümona "teorik dövüş", işçileşmeden ve "kitlelerden tutkun bir cereyan olmanın üstün tutuldu. Masabaşı lider bozuntuları mantar biterce çoğaldı.

8 - Kendi ülkesinin orjinal tarihi,ekonomik-sosyal yapısını incelemek ve politik mücadeleye uygularken (partileşirken) mutlaka geçilen Konaklar Prosesi'ni bilince çıkarmak(Konaklar bilinciyle silahlanmak) yani asıl teoriyle bağlanmak geleneği unutuldu-unutturuldu. Kolay çeviri ve alıntıları üst üste yığan yazarlık teorisienlikle bir tutuldu.

9- İdeolojik- Ekonomik -Politik mücadele üçüzü kitleye varmak ve kitlelerde tutunmak üzere yerine zamanına göre ölçülüce Ajitasyon-Propaganda-Teşkilat biçimleriyle dikkatlice kaynıştırılması bir güzelsanat haline getirilmesi gerekirken: En çok sözümona ideolojik mücadele denilen yazarlık dalında ajitasyon-propaganda çengeliyle asılı kalındı. İktidarı almak savaşı unutuldu-unutturuldu. Ya da çakmaklı tüfekte çetecilik biçimine sokuldu.

10- Stratejik Devrim Aşamaları ve Taktik aşamalar birbirine karıştırılıp, sosyalizm çığırtkanlığı ile burjuvazinin oyununa çanak açıldı. Kitle psikolojisi en çok bu devrim aşamaları konusunda sürekli elde bulundurulacakken: en temellibir teori ve pratiğe (partiye) sahip olunamadığı için subjektif küçükburuva kuruntular kitle psikolojisi yerine geçti. Sosyalizm yıpratıldı, kitleler tiksindirilip ürkütüldü. Kitleyi eğitmek ciddiyeti gene bir avuç işçiye veya işçileşmiş aydına kaldı.

Bu on ciddi hastalığı ve gelişmeyi saymak çok şeyi anlamamıza yeter. Atomuna dek fraksiyonlara ayrılmanın ve gerçekten çelik çekirdek bir parti yaratılmasının müzmin bir hastalık haline gelişindeki en temelli acı sebepler bunlar.

MÜZMİNLEŞEN FRAKSİYONİZM'E KARŞI TAVRIMIZ NE OLMALIDIR?

Bir işçi-halk gönüllüsünün (ileri işçilerin) birinci görevi: işçi sınıfının ve halkın en ileri-en elverişli (cevherli) unsurlarını alfabeye'den cebri alasına dek eğitmek ve Parti'de çelik disiplinle teşkilatlamaktır. Tabii bu görevin, halkın sendikal-dernek-grev-miting gibi cephecil mücadele ve teşkilatlanmalarıyla başarılabileceği (Parti-Cephe ilişkisinin diyalektiği kavranarak yapılabileceği) unutulmamalıdır.

Bu belki çok bilinen buyruğu veya Lapalis'in hakikati kadar bilindiği sanılan bu görevi layıkıyla başaramamak Türkiye Solu'nun ezeli eksikliği veya hastalığıdır. Neden? En derin sebepleri herkesçe kitaplar-dergiler dolusu yazılmıştır, ama gene de 70 yıldır "Parti" yitirilmiştir. Neden? Nedenleri uzundur. Burada başlıklarla hatırlatıp konumuza geçelim.

1- Türkiye kapitalizmi, 70 yıldır yavaş -sinik gelişimle ama savaşı- detant ortamında sürekli gelişerek parlamenterizm-sendikalizm ve legalite havasını kitleler üzerinde az-çok tutundurabildi. Küçük ve orta burjuvaziyi çoğalttı. Bu objektif durum mücadalemizin bireycilleşmesine ve konaklar sapıtmasının sürekli "tekerrür" edişine kapı açtı.

2- Teori aydınlardan işçi kitlelerine bir türlü indirilemedi. Çünkü aydın bireyci-kariyerist oluyordu. Burjuva kültürü (aydınlara işçileşmedikçe) bundan başkasına elvermiyordu.

3- O zaman Teori'nin de Teori adını alabilmesi, pratik kriteriumdan (denek taşından) geçmedikçe mümkün olamadı.

4- Bireycil-kariyerist küçükburjuvalık kendinden başka hiçkimseyi Zaloğlu Rüstem kabul edemezdi. Otorite megalomanisi ve Otorite düşmanlığı ortalığı kapladı: Fraksiyon dövüşleri Sosyal Faşizme dek sıçradı.

5- Zengin legalite-illegalite mücadele biçimleri en çapraşık

biçimlerde bütünlüğünü kaybederek, her mücadele aracı ölçüsünde ya legalite’de ya illegalite de asılı kalınarak polise ve sapıtmalara kolayca yem olundu.

6- Dergici-yazarlık kılıbıklığı ve salonlardan çıkamayan fraksiyonculuk, dar çaplı küçükburjuva ruhları tatmin eden bir moda haline geldi. İşçi kitlelerine turist olarak şöyle bir uğranmakla yetinildi. İşçileşsin diyenlere küfretmek yaygınlaştı.

7- Kendinden önce gelmiş geçmiş 40-50 yıllık mücadeleye -parti geleneğine- liderlerine sövmek ve mücadeleyi kendisiyle başlatmak alışkanlık haline geldi: Kendi kökünden kopan yaprak gibi savrulmak anormalliği, herkesin şöyle veya böyle bir ada (M. Suphi - Ş. Hüsnü - Kıvılcımlı vs.) yüzeysel bağlanmak suretiyle şuura altına püskürtüldü. Bölünmüşlük ve istikrarsızlık “**normal**”mişçesine birbiriyle sözümona “**teorik dövuş**”, işçileşmeden ve. “**kitlelerde tutkun bir cereyan olmak**”tan üstün tutuldu. Masabaşı lider bozuntuları mantar birerçe çoğaldı.

8- Kendi ülkesinin orjinal tarihi-ekonomik-sosyal yapısını incelemek ve politik mücadeleye uygularken (partileşirken) mutlaka geçilen Konaklar Prosesi’ni bilince çıkarmak (Konaklar bilinciyle silahlanmak) yani asıl teoriyle bağlanmak geleneği-unutuldu-unutturuldu. Kolay çeviri ve alıntıları üst üste yığan yazarlık teorisyenlikle bir tutuldu.

9- İdeolojik -ekonomik-Politik mücadele üçüzü kitleye varmak ve kitlelerde tutunmak üzere yerine-zamanına göre ölçülüce **Ajitasyon-Propaganda-Teshilat** biçimleriyle dikkatlice kaynaştırılması bir güzel sanat haline getirilmesi gerekirken: En çok sözümona ideolojik mücadele denilen yazarlık dalında ajitasyon-propaganda çengeliyle asılı kalındı. İktidarı almak savaşı unutuldu-unutturuldu. Ya da çakmaklı tüfekle çetecilik biçimine sokuldu.

10- Stratejik Devrim Aşamaları ve Taktik aşamalar birbirine karıştırılıp, sosyalizm çığırkanlığı ile burjuvazinin oyununa çanak açıldı. Kitle psikolojisi en çok bu devrim aşamaları konusunda sürekli elde bulundurulacakken, en temelli bir teori ve pratiğe (partiye) sahip olunamadığı için subjektif küçükburjuva kuruntular kitle psikolojisi yerine geçti. Sosyalizm yıpratıldı kit-

leler tiksindirilip ürkütüldü. Kitleyi eğitmek ciddiyeti gene bir avuç işçiye veya işçileşmiş aydına kaldı..

Bu on ciddi hastalığı ve gelişmeyi saymak çok şeyi anlamamıza yeter. Atomuna dek fraksiyonlara ayrılmanın ve gerçekten çelik çekirdek bir parti yaratılmasının müzmin bir hastalık haline gelişindeki en temelli acı sebepler bunlar.

Şimdi bu durumda bu fraksiyonlara karşı nasıl bir tavır almalıyız? Çelik çekirdek yaratılmasında bu fraksiyonlara karşı nasıl bir tavır izlemeliyiz? Bunu kısaca prensip itibariyle ele alalım.

1- Fraksiyonlar yenilgiye uğradıkça ve bölündükçe kendi kitesinden de kopuşması kaçınılmaz oldu. Bunların en işçi, en halk yanlısı ve kitle içinde olanlarının **"müzminleşme"** unutulmaksızın İKNA edilmesi savaşı başlatılmış ve belirli başarılar elde edilmiştir. Demek ki işçileşmiş veya halklaşmış olursa fraksiyonlar düzelebilecektir. Bu gerçek bilinerek, işçileşme ve fraksiyonculukta diretmeme (iknaya yatkın) karakterlerine göre bir İKNA çabası göstermek gerekir. Mücadele yoğunlaştıkça bu daha da önem kazanacaktır. Çünkü herkes bir TARAF tutmak zorunda kalacaktır.

2- İkna edilecek konular, saydığımız **en az on konunun bilince çıkarılıp TERSİNE çevrilmesinde aranıp geliştirilmelidir**. Bu yapılırken fraksiyonlardan bir fraksiyon gibi değil, gerçekten fraksiyonculuğu kaldırmak isteyen **işçi sınıfı gibi davranmak baş prensiptir**. Bu açıdan **MÜZMINLEŞEN DERLENİŞİ** rayına oturtmak isteyen samimi bir derlenişçiyiz. Ancak **"Derleniş"**in hemen yarın gerçekleşebileceğini uman ve **"bekleyen"** tavırdaki slogancı derlenişçi değiliz. Bilgi-tecrübe ve işçileşme ile sabırla her saniye çelik çekirdeğin yaratılmasını ören bir derlenişçiyiz. Kitlelerle elele yürüyen derlenişçiyiz.

3- O yüzden daha çok işçiler ve halk içerisinde **İŞ YAPAN** fraksiyon kalıntılarıyla veya bizzat kemikleşmiş fraksiyonlarla iş üzerinde anlaşarak **KİSMİ** ittifaklar yaparak onları kitle içinde ikna etmek veya yanlışlarını göstermek zorundayız. Ancak tekrarlıyoruz: **İŞ YAPANLARLA** ve **İŞ ÜZERİNDE** ve genel değil somut **KİSMİ** ittifaklar yapılabilir. Bu da zorunlu bir ittifak ise

olabilir. Yoksa onları ittifaka zorlamak değil. O zaman menşevik bir duruma geçmiş oluruz. Çünkü MÜZMİNLEŞME ortamını kavramayarak aydınlardan medet uman zayıflığa, hatta tiksindiğimiz kuyrukçuluğa düşmüş oluruz.

4- Dergiler-Partiler-Dernekler düzeyinde merkezi Koordinasyon'u (ittifakı) da asla abartmıyoruz-zorlamıyoruz. Hatta ilk teklif eden biz olmuyoruz. Teklif eden olursa işe ve işçilerin birliğine hizmetine göre sağlıklı ve dikkatlice düşünür öylece karar verilebilir. Çünkü güçsüz ve bireyci fraksiyonlarla merkezi ittifak bizantizmle birbirini kandırmayı getirdiği için KENDİ GÜCÜMÜZÜ toparlamadıkça o küçükburjuva deryasından İŞÇİLER BİRLİĞİNİ ummak gene ham hayal ve liberalizm (kuyrukçuluk) olacaktır. Ancak kendimizi de **"Ne kokar, ne bulaşır" OT-ZOVİZM** durumuna düşürmemek için mücadelenin akışına uygunca İTTİFAK önerileri dikkatlice değerlendirilmeli, ne sağa ne sola sapıtık duruma düşmemelidir. Ayrıca bu değerlendirmelerimiz toleransla anlatılmalı **"Aydın düşmanı"** karalamalarına çanak açılmamalıdır.'

5- Bu noktada Prusya Tipi Kapitalist gelişimden çıkan program ve taktik gelişimleri sürekli gözönünde bulundurarak bu tavrımızın gerçekleri derinlemesine anlatılmalıdır:

a- Türkiye 70 yılda kapitalizmi yavaş da olsa geliştirdi. İşçi sınıfı ve yarı proletarya gelişti.

b- Stratejik devrim aşaması Demokratik Devrimden Sosyalist Devrime doğru eğginleşti. Çağımız zaten geberen burjuva çağı olması hesabıyla İşçiler Birliği üzerinde çalışıp **"tek başına"** işçi-köylü-asker halk temsilcileriyle iktidara gelmek dışında, küçükburjuva siyasi gruplar (Kerenski Demokrasisi) bir nebze olsun abartılmamalıdır. İş kitle içindedir o kadar.

Bunu toleransla-keskinleşmeden (çünkü küçükburjuvalar bunu anlasalar da yapamazlar) yılmadan dürüstçe anlatmalıyız. Dahası yaparak-yaşayarak-yaşatarak göstermeliyiz.

6- Konaklar Prosesi'nin **"SENTEZLEŞMEYE DOĞRU SON KONAĞI"**nda bulunduğumuzu unutmamalıyız. Bu konağın biz de üçüncü ve son (daha iyi anlaşılmış bulunuşuna

bakılırsa) **“tekerrürü”** olarak **AZGINLAŞMIŞ** ve paramparça biçimde yavaş ta olsa **YOK OLUŞA** doğru giden bir **MENŞEVİZM** (**FRAKSİYONCULUK**) aşaması olduğunu devamlı hatırlamalıyız. Ki bu aşamada o bataklıktan **YAVAŞ** (müzmin) de olsa çıkan genel bir **ÇELİK ÇEKİRDEK SENTEZİ**nin bütün bir işçi-Halk kitlesi içinde birbirinden habersizce gelişebileceği gerçeğini ve umudunu yitirmeyelim. Asıl gücümüzü o ana halkadan asılmaya verelim. Bilhassa sendikalizm-parlemanterizm sapıtmalarında ince ve kalınca da olsa kazıklaştırmış olanlarla ittifakı hiç bir zaman ciddiye almayalım. Hatta onlara bulaşmamaya özen gösterelim. Bunun yanında silahlı çeteciliğin de Türkiye’de bu biçimiyle tümüyle tükendiğini görerek bu eğilimlerle de ittifakın zararlarını görelim ve gösterelim. Özetle: **BATAKLIKTAN KURTULANLAR** olarak bir daha oraya dönmeyelim ve kurtarılabilecekleri kurtaralım. Diğerlerini o bataklıktan kurtarmak için bir Manda gücü (Devrim gücü) belki yetmeyebilir. Biz kitleye ve onun içinde çelik çekirdek olmaya yatkın **SENTEZ’e** bakalım. Bu konuda tekleyenlerimizin eski hastalıklarından etkilenmiş olabileceğinde en ufak bir kuşku taşımadan dikkatle tedavisini kitle işi içinde gerçekleştirelim. Yolumuzda bir saniye gecikmeyi affetmeden ilerleyelim.

7- Çünkü ardı arkasına gelen emperyalist krizler her geçen yıl içinden çıkılmaz bir hal alacak ve politik krizlere doğru sürüklenmenin başlangıcında bulunan Türkiye halkı ve işçileri o zaman az ama öz bir çelik çekirdek arayacaklar ve onun etrafında derlenmeyi becereceklerdir. 70 yıllık gelişim bizlere olduğu gibi bu insanlara da gereken şeyleri sezdirebilecek kadar birşeyleri öğretmiştir.

Eğer çekirdek yoksa, katliam kadar büyük bir yıkımın sorumluları, sadece Finans Kapital ve parmağına doladığı fraksiyonlar değil; işi bilen ama yeterince çaba göstermeyenler de olacaktır.

Hertürlü fraksiyonizmi ve tohumlarını kazımanın biricik yolu: bunları en derin biçimde bilince çıkarıp **KİTLE** içinde **ÇALIŞMAK-ÇALIŞMAK** yine **ÇALIŞMAKTIR**. **KİTLELERDE TUTUNAN YAŞAR**. **TUTUNAMAYANLARIN** yeri artık belki de fatihatsız politika mezarlıklarından başka yer olamaz.

"KUŞAKLAR SENTEZİ" NDE GİDİŞ

Bütün kuşakların sorumlu oldukları bir konu var: hatırlamaktan yılmayalım işçi sınıfı mücadelesinde sosyalist hareketin bir trajedisi var: KUŞAKLAR SENTEZİ'ni bir türlü kuramamış olmak. Bu trajedi, varolan en eski sosyalizmle bir türlü bağ kuramamak, kendinden önceki teorik-pratik bir adımı devrimci ciddiliği içinde tartışamamak ile; bitmek tükenmek bilmeyen fraksiyonizm parçalanışlarıyla içiçe geçmiş, hatta en sonunda fraksiyonizm ile inmelenmiş (felç olmuş) bir durumdadır. O yüzden bu "Kuşaklar sentezi" trajedisine olayların gelişimiyle yeni bir bakış açısı getirmek gerekiyor.

Sosyalist hareketin aydınlardan işçilere doğru gelişme süreci, bizde kapitalizmin prusya tipi gelişimi ile birlikte (Latin Amerika ülkeleri bir kenara bırakılırsa) belki dünyada başka bir eşi bulunamazsa müzminleşip uzadı: Sosyalist hareket bir türlü işçileşip işçileri aydınlaştıramayarak kendi küçükburjuva bireycilliği içinde parçalanıp dağıldı: Fraksiyonizm atomuna dek ayrılıp kanserleşti, Sosyalist hareketi, deyim yerindeyse kendi misyonunu yerine getirmede FELÇ etti.

Şimdi bu Sosyalist fraksiyonları (bir ölçüde sosyalist kuşakları) sentez yapmayı (DERLENİŞ'e uğratmayı) ummak; hayalden de öte "ölü gözünden yaş ummak" ile aynı anlama gelir.

Bunu tam bilinçlere çıkaramadıkları için, her fraksiyon veya gurupçuk, "sentez olma" adına yaptıkları işbirliklerinde, kendi çıkarlarını işçi sınıfı çıkarından daha üstün tuttukları ölçüde, birbirleriyle araları düzelmez"düşman kardeşler" olup çıktılar.

Fakat olaylar belirli birikimden (Konaklar Prosesi'nden) sonra zıttına atlamadan (şeyler bir müddet sonra tersine gidiş göstermeden) edemezdi: Başta işçileşmiş veya zaten işçi ve halkın en fakir-en ezilen tabakalarından çıkamamış aydınlarda ve ileri işçilerde bu gidişi bilinçlere çıkarma ve "işçileşmeyi" kesin bir hareket haline getirme sıçraması yaptı. Bu "başlangıç" daha sonra iyice anlaşıldı ki; birbirinden habersiz bir çok ileri işçide ve "fraksiyon ile inmelenmemiş" ve işçileşmek zorunda kalmış bir çok aydında kendisini göstermiş bulunmaktadır. Olayın içinde doğup gelişirken daha yakından bakıldığında şu olgular kendini iyice belirginleştiriyordu:

1 - Sentezleşme, fraksiyonlar (sosyalizmi benimsemiş aydınlarda) arasında değil, işçi sınıfı denizi içinde oluşuyordu. İşçi sınıfı, davasına ve bilimine sahip çıkmaya başlamıştı. demek vakit bizde de sentezleşmek üzere dolmaya başlamıştı.

2- Ancak sentezleşme, işçiler içinde olmakla beraber; fraksiyonların genel birikim ve çabalarından gelişti güzel tohum almış ileri işçilerde ve geçim zorlukları içinde işçileşmek zorunda kalmış ortaokul-lise mezunu aydınlarda oluşmaya başlamıştı. Demek sentezleşme için vakit dolmakla beraber, gene kısmi bir küçükburjuvalık, sınıf bilincini işçilere götürmekte ikinci bir köprü görevini görmeye devam ediyordu. Bu durum, kriz sıkıştırmadıkça zaten müzminleşmiş olan sentezleşmeyi bir süre daha müzminleştirebileceğini gösteriyordu. Nitekim başka bir madde de ele alacağımız gibi işçi sınıfı içinde de olsa, butür küçükburjuva köprüler sonuna dek GÜVEN vermeyeceği, ortaya çıkardığı olmadık ambisyonlarından kendini besbelli ediyordu.

3- Fakat bu eskiye göre son derece umut veren bir olumluluk olarak da sarılınması gereken aşamanın yeni bir halkasıydı. Bu halkadan sabırla-sebatla-bilinçle asılınmalıydı. Ta ki işçilerin devrime ihtiyaç duyan en yoksul-en bozulmamış geniş kitlelerine tutunabilinceye kadar oradan çekilmeliydi . Kısacası bu köprü

yürünmeliydi.

Demek fraksiyonizmin henüz inmelendiremediği ama kısmi tesiri altına aldığı bu küçükburjuva kalıntılı, işçileşme eğilimine girmiş elemanl*ar arasında bir kuşaklar sentezi yaratma; dahası bu sentezi asıl işçi kitleleri arasında tutundurma şansımız doğmuş bulunuyordu. Bunu iyi kullanmak durumu bilenlerin boyun borcundan öte, ölüm-kalım meselesi kadar önemli bir görevdi.: Ya iyice işçileşilecek ve işçi sınıfının en geniş kitleleriyle tutunulacak ya da yeterince işçileşemeyip kitlelerde derin bir şekilde bir kök salınamayarak düşmanın her türlü bozguncu yozlaştırmaları ve darbeleri altında yeniden dağınılabilecekti. Hatırlayalım her üyemizin samimi özeleştirisini: yeterince çalışmamak küçükburjuvalığı idi.

4- O halde bu eskinin (fraksiyonizmin) izlerini taşıyan "öncü"lere merkezi disiplin altında "işçileşme" prensibi "profesyonelleşme" prensibiyle birlikte kesin bir uygulama olarak gösterilmeli "eskiye dönüş" yolları kesinlikle ikna yoluyla kapatılmalıydı. Bu konuda tereddüt olamazdı. Kesin bir sınır çizgisi, herkesin bilincinde (bilinçaltını öldürürcesine) bulunmalıydı.

5 - Ancak hayat çok değişken zenginlikte oluyordu. Bu yeni sentez çabaları müzmince yavaş gelişirken, yeni genç kuşaklar kendi küçükburjuvalıklarını tüm olumlu ve olumsuz yanlarıyla bu sentez çabalarına katmaktan geri durmuyorlardı. Aşamanın gidişine uygun biçimde, gene daha halk eğilimliö fakat henüz tam işçileşememiş gençlik birbiri ardına 60-65-70 hatta 75 doğumlu kuşaklar halinde hareketin içine akmaya başlamışlardı bile.. O zaman henüz işçi kitlelerinde tutunma ve yayılma yeterince sağlanamadan yeni bir küçükburjuva dalgası hatta dalgaları altında kalmak gibi bir durumla karşı karşıya kalabilirdik. Bunlardan kaçmak olamazdı. Ancak bunları işçileşme ve profesyonelleştirme prensiplerimize sabırla ve toleransla ama yılmadan usanmadan yatkınlaştırebilirdik. Buna mecburduk, başka yolu-muz yoktu.

Fakat bu genç kuşaklar başka bir bölümde ele alacağımız gibi) yaşantılarından gelen bir oluşumla tüm küçükburjuvalar kadar "bağımsızlık" ve "Demokratiklik" düşünüydüler. Onun için **MERKEZİYETÇİ DİSİPLİNLE** işçileşme ve profesyonelleşme

prensiplerinin kazık gibi konulup uygulanışı onları bizden uzaklaştırmaya hatta düşmanlaştırmaya kadar götürebiliyordu. Yani bir taraftan kesin bir merkezîyetçi işçileşme prensibi koyarken diğer yandan bu yeni kuşağa daha demokratik ortamlarda kendilerini deneme, bağımsız çalışma olanakları verilmeliydi. Çünkü doğruluğu herkesi saran geniş deneylerden çıkmış teorimiz, onları da sarmış kendilerini bu teorinin içinde bulabilmişlerdi. Ancak bir şartla: "Kendi bağımsız kişiliklerini merkezîyetçi demir disiplinli kararlar mekanizmasına bütünüyle ve hemen teslim etmemek kaydıyla".

Onlar gelip-giderlerdi. Gönüllü gelmişler-gönüllü giderlerdi. Prensiplere uymak işlerine ve güçlerine gelince vardı. Eleştiriye alışkın olamazlardı, özeleştiriye ise belki hiç tanımamışlardı. O halde onları dayanamayacakları bir disipline zorlamak ve kaçtırmaktansa, daha uygun demokratik ortamlarda sorumluluk almalarını bilerek izin vermeli hatta bu yönde talepleri sezip görev vermesini bilmeliydik. Bu bize belirli süreler içinde, geniş küçükburjuva genç sempatizanlar kazandırabilecektir.

Ama tabi bildirmeli ve asla unutturmamalıyız ki: asıl çalışmamız işçi sınıfı denizi içinde kitleleşmektir. Hedefi akıllardan çıkarmamak üzere bağımsızca ve demokratik olarak bırakalım çalışsınlar. Zaten içimizde demir disiplinle kalamayacakları besbelli değil midir?

6- Burada TOLERANS'ın başrolü oynayacağı açıktır. Bu yüzden ilk görevimiz: bu akışı bilinçlere çıkarmak ve bu akışın gerektirdiği anlayışa-deneylere kavuşmak olduğu için bu konuya daha çeşitli başlıklar altında tekrar tekrar değinmekten geri durmamak gerektiği anlaşılmaktadır.

Yeni aşamanın önümüze getirip koyduğu, bu küçükburjuvadan da olsa işçileşme köprüsü sentezi çabalarını başarıya ulaştırabildiğimiz zaman işçi kitlelerinde geri sökülemezce tutunabileceğiz demektir.

Ve o zaman belki eski fraksiyonizm ile inmelenmiş kuşakları, devrim krizlerinin de yardımıyla yeniden iyileştirip davamıza Kuşaklar Sentezi içinde katabiliriz.

MÜCADELEMİZ ve DERGİCİLİĞİMİZ

Mücadelemiz neyse dergiciliğimiz de odur; kendimizi ve başkalarını kandırmadan objektifçe bakalım...

GEREKÇE:

Sosyalizmin dağınıklığı da derlenişi de **müzminleşmiş**: Yeni dönemde de sanki hiç ders almamışça hepimiz bildiğimizi okuyoruz. **Yeni kuşağın zararına giriyoruz.**

Biraz Burjuva Demokrasisi'nin şuyunun suyunu görünce, **"sosyalist"** dergi çiçeklerini ardı ardına açtırmaya başladık. İlle deneyeceğiz; denenmiş deneyerek sakalımızı yakmaya bıkıp usanmadan... Gerekçemiz de gene aynı: **"sürece müdahale etmek"** Peki ya adam gibi saf bağlayıp derlenmek-partileşmek? **"Parti, mücadeleden çıkacak"** Yani **"Allah Kerim"...**

Fakat hepimiz farkındayız biraz. Veya kısa zamanda yeni **"tekerrür"**lerle uyanacağımızı sezer gibiyiz: 60 yıldır aynı **"tekerrür"** lerle doyarak genişleyen ve **"Modern Geniş Yeniden Üretime"** susayan Devrimci Ortamımızda, bu tür eski esnafçıl **"Basit Yeniden Üretimler"** vız gelip tırıs gidiyor. Yaşayıp bir kere daha göreceğiz: Ana problemimiz **"Partinin yaratılması"**na hizmet etmeyen her şey gelip geçici olmaktan kurtulamaz.

Sosyalizm dağınıklığımızda ve sefaletimizde Babil çağından kalma derebeyi artığı küçük burjuva soysuzluğu, sosyal temelimizdir. Bütün **"tekerrür"** lerimiz o küçükburjuva sosyal temelinizden kaynaklanır. Finans-Kapital o tür dar kafalı küçükburjuvalıklarımızı parmağına dolayıp proveke etmekte ustadır.

O bakımdan anadan doğma **megolaman ve otorite düşmanlığı** ile savaşmak güçtür. ama imkansız değildir. Türkiye'nin bugünkü koşulları ve **"yeni kuşağın"** yönelişi ortamında, o küçükburjuvalıklarımıza son vermek ve sosyalist otorite denilen bilinçli modern siyasi parti disiplini kurmak, ancak **örgütcül** pratiğe ve gerçek **teori** anlayışına dayanmakla gerçekleşebilir

Herkes bunu biliyor gibi duruyor ve benzeri lafları geveliyor. Ama yapıшта (işte) dar gurupçuluğu sürdürmekten öte geçemiyor. İşte yeni dönemdeki amatör dergicilik furyamız...

Bu açıdan kısaca üzerinde durmayı yararlı gördük: Modern bir Sosyalist Derginin özü ve biçimi nasıl oluşur?

Herşeyden önce sosyalist bir dergi masa başında kitaplık farelerinin kemirışlerinden arta kalanlarıyla oluşmaz. Sosyalist bir dövüş varsa onun dili, sınıf mücadelesinin teorileşmesi dergiyi yaratır ve yaşatır. Modern sosyalist dövüş ise modern Parti içinde yapılır. Parti yoksa veya henüz ortalarda görülemiyorsa, dövüş doğal olarak ilkelliğin gerisinde akıp ziyan olur.

Bu onlarca yıldır ispatlamış gerçekçiliği unutmadan, modern Parti dövüşüne varmak ve onu yaratıp geliştirmek isteneyenlerimize öyle bir dövüşten çıkabilecek derginin özü ve biçimini genel olarak hatırlamaya çalışalım.

Sosyalist dövüş: 1- **İdeolojik** 2- **Ekonomik** 3- **Politik** mücadele karakterinde ve **Ajıtasyon Propaganda Teşkilat** biçiminde içiçe geliştirerek verilir değil mi?

1- İDEOLOJİK (TEORİK) DÖVÜŞ

a) Partinin yapısını oluşturmak için: Fraksiyon ve oraya gidebilecek nüansların (küçük ayrılıkların) altını çizmek üzere

verilir. Bizim dergilerde öyle bir şey var mı? Göremedik! Kanunlar mı izin vermiyor? Yoksa artık eskiden yapılmış olduğu için gerek mi görülmüyor? Her ikisi de etken olmakla birlikte, daha çok her dergicilik devrimci ortamdan bir parça koparak veya kendi iç derlemesini kotararak yeniden canlanmak çabasında. Ne yazık ki bu ilkeliğin de ilkeliğidir.

Bu bilinerek ve hiç olmazsa kendi nüansını dürüstçe ortaya koyarak yapılırsa ileriki modern dövüş sentezine yardım etmiş olur. Kanuncu zemine gelince: Orada dergilerimizi eskiye oranla daha da karikatürleştirecek zorluklar var. Ama pekala adımbaşı kafamızı kanunlara çarparak yarmadan da dergimizi anlatacak tartışmalar açabiliriz. İşte orada ülke ve evrenin gidişini tarihsel prose içinde kavrayan teorik ve pratik otorite oluş son kertede zorunludur. O anlamda biraz olsun otoritemiz gelişmedikçe en küçük zaferler bile kazanılmayabilir. Unutmayalım: **"Pratik, teori yanından aydınlatılmadıkça pratik KARANLIKLAR içinde serserice başıboş gezer"** Bizim dergiciliğimizdeki duruma pek benziyor... Bu bir.

İkincisi: **"Sosyalizmin geleceğinin uzun yıllar için şu veya bu "Nüans"ın sağlamlaştırılmasına bağlı olabileceği"** akılda tutulursa, nüansların altının çizilmesi kadar modern parti sentezi uğruna derlenme dövüşü yapılması da büyük önem kazanır. Ülke ve dünyada sosyalizmin parti sorunları can alıcı noktalardan tutulup tartışılması bu açıdan zorunludur. Bunu yapamayan tekkesini önüne koyup iyice düşünmelidir.

b) Toplumumuzun kültürünü devrimcileştirmek için teori: Devrim hareketinin tarihi, çağdaş sosyal sınıfların antik kökleriyle birlikte tarihi, ülkenin ve emperyalizmin ve sosyalist-anti emperyalist ülkelerin ekonomik politik tarihi, hükümetin ve Finans-Kapitalin iç ve dış siyasetinin yakın geçmişle birlikte somut durumu ve benzeri konuları sistemlice ele alıp gelişim süreçleriyle birlikte işlenmesi...

Dergilerimizde bunlar parçalı ve yamalı olarak bulunabilse de gümbürtüye gidiyor denebilir. Bu sistemli yayınevi ve dergicilik kadar gene dövüşten çıkabilecek orancıl otorite ister. Bu açıdan da kendimizi kayırmadan düşünmeliyiz: Masa başında

Türkiye'de, dünyanın hiçbir yerinde bu denlisi görülmemişçe sosyalist kuşakların kopukluğu ve dar gurupçuluk trajedisi yaşanıyor. 60 yıldır ne dergiler, ne guruplar, ne **"parti"**ler, ne liderler gelip geçti. Bugün hala dergiciliğimizi ilkelikten çıkaramayıp oturma düşünölmeye değeri: Mücadelemiz, dergilerimizi determine ediyor (belirliyor) mücadelemizi modernleştirmedikçe dergilerimiz ilkelikten kurtulamaz.

Dergilerin aynı zamanda **"Kollektif bir örgütleyici"** rolünü oynayabilmesi içinde belirli bir mücadele seviyesi tutturması gerekmez mi? Dergiciliğimiz bu seviyesiyle yığınların kanına karışıp modern bir örgütleyici olamaz. Lenin'in **"Iskra"**sı bu tür ilkel-amatör dergicikleri **"Ne Yapmalı"** ile mahkum ettikten sonra ve edenlerle birlikte profesyonelce doğduğu unutuluyor.

Türkiye'de ajitasyon-propaganda (dergicilik) çoktan miladını doldurdu. Hatta kendini tekrarlaya tekrarlaya yiyip bitirmek üzere. Artık on yıllardır süren ajitasyon-propaganda modern Parti teşkilatlanmasına varması gerekir. Asıl asılınacak halka **Teşkilat** halkasıdır. Cesaretle ve ısrarla daha modern teşkilatlanma halkasından asılmalıyız. O zaman daha modern bir ajitasyon-propaganda seviyesi tutturabileceğiz. Bu da daha sonra modern bir **"Kollektif Örgütleyici"** dergiyi üretmeye yetip artacaktır.

"ELEŞTİRİCİ" SAPLANTININ ELEŞTİRİSİ (Eleştirinin Kapsamı)

"Eleştiri devrimcidir" dedik. Eleştirinin, bu görevi yapabilmesi için; kişinin ele aldığı her konuyu şu üç imbikten dikkatlice geçirebilme ustalığına erebilmiş olmasını son kerteye dek ister:

1- Stratejik amaç ve hedeflerin bütünlüğünü bozmaksızın ama bulunulan stratejik aşamanın belirleyici konumunu bir an bile unutmaksızın,; eleştirilen konu ile olan ilgileri olayların canlı akışı içinde bulunup konulmalı. Yani ele alınan konu: a- Demokratik Devrim b- Sosyalist Devrim, c- Sosyalizmin en son hedeflerine doğru temellendirilmesi, diye bilinen üç stratejik aşama ile olan bağlantısı bir bütünlük içinde bulunduktan sonra; o an için bulunulan aşama, bu üç aşamadan hangisiyle daha fazla etkileşim halindeyse o stratejik aşamanın eleştirilen konuya verdiği hedefcil ve taktik özellikler ağırlıklı ve somut olarak ayırd edilmelidir. Bu işin birinci **Stratejik Amaç yönüdür.**

2- İşin ikinci yönü: "**Strateji İçinde Taktik**" bakışın eleştirilen konuyla etkileşimidir. Burada içinde bulunulan stratejik aşamaya uygunca, bir taktik İNİŞ veya ÇIKIŞ gidişini objektif olaylar içinde kesince bulmuş olmak, eleştirinin devrimci görevini başarması için birinci yön kadar önemlidir. Eğer kitleler

ricat ve kaçış aşamasında (yani devrimin İNİŞ taktiğinde) bulunuyorlarsa; eleştiri **yapkın** bir üslup ile toleransını son kerteğe dek geliştirirse amacına ulaşır. İNİŞ'ten hafif ÇIKIŞ gidişine uygunca (tabi burada bütün olayların kitlelere verdiği psikolojik zenginlik göz önünde bulundurularak) eleştiri **uçkun** bir üslup kazanır. Tolerans ise güçlenen öncülere karşı azalırken güçsüz fakat verime katkısı olabilecek kitlelere doğru kaydırılır.

3- Eleştiride üçüncü yön: **"Taktik içinde taktik"** bakıştır. Birinci ve ikinci bakımların uyarıları ile yapılacak olan "İŞ"e "Taktik içinde taktik" denir. O yüzden bu daha çok kurmaylar arasında, "İŞ" yapanların anında görebileceği ve yorumlayabileceği bir yöndür. Fakat ilk iki yön ile pekişmeyen bu eleştirel bakım, horoz dövüşlerine ve dedikodulara kapı açan, en kolay gözüksüğü için herkesin burnunu sokuverdiği, ama gerçeklerle ele alındığında en zor yöndür: "eleştirici"lerin saplandıkları bataklıkta burasıdır.

Bütün toleranssızlıklar veya zorlatmalar, kişiliklerin hamlığı burada ortaya çıkar. Söz yerinde ise, kurmayın veya partinin teorik ve pratik değerinin kaç para ettiği bu noktada kendini açık eder: sırtıdır. Tabi ustalık da burada yatar. Her adımda ortaya çıkı çıkıveren (hem de değme kurmay geçinenlerin pek farkına varmadığı doğallıkta ve "turhallı bir hallı insancıl" ölçülerde çıkıveren) bu "hata"ların ölçülü bir toleransla (gerekten uçkunluk ve yapkınlık sentezini de içeren bir üslupla) yakalanışı ve öldürölüşü biriktikçe ustalık yaygınlaşarak gelenekleşir.

Bunu başaramayan kurmay ve parti ağzıyla kuş tutsa kendisine kitle kazanamaz, kazansa elinde tutamaz, bir gün hepsini yitirir. Bu demektir ki: o kurmay veya parti daha henüz teoriyi pratikle olgunca sentez edememiş; skolastik ve metafizik ekletizmlerde saplanıp kalmıştır veya kendisini yenileyemeyecek gerilemeye yüz tutmuştur.

En çok düşölen metafizik saplantılar şunlardır:

1- **"Taktik içinde taktik"** dediğimiz şey: bütün stratejik amacın iniş veya çıkış aşamasında duruma uygunca yapılacak "İŞ" olduğuna göre; bunun daha işin başından böyle planlıca ortaya konması gerekmektedir. Ama genellikle bu unutulur. Veya o olgunluk henüz kendisini ortaya koyamadığı için

yapılacak **"İŞ"** canımızın istediği gibi (subjektif) konur. Tabii **"iş"** bu; lafa benzemez, çok geçmeden doğru veya yanlışlık kendisini gösterir.

2- Birinci ve ikinci bakış tarzına erişmek için yeterince TECRÜBE kazanmayı (pratiği) hafife alanlar veya bir çoğumuzda olduğu gibi tecrübeden çok masabaşı teorisyenlikle -tartışma çelebiliği ile işlerin yürüyeceğini sananlar; kabataslak bir bakış ile **"taktik içinde taktik"** **"İŞ"**leri veya bilmeden kendini gösteren bu tür **"davranış"**ları **"ELEŞTİRDİM"** sanırlar.

Ama, ondan sonra arkalarında bir sürü hoşnutsuz derlenince, nerdeyse **"eleştirilerinin devrim yerine karşı-devrim"** yarattığını da anlamazlar. Çünkü birinci ve ikinci maddelerde anılan derin bakışların tecrübelerinden (yüzlerce, binlerce deneyden çıkmış doğruları teoride sentezlemiş beceriden) yoksundurlar. Keçi inadını andıran bir aptallıkla habire aynı bataklıkta toslaşmayı sürdürürler: **"Taktik içinde taktik"** bakışın darlığını birinci ve ikinci bakışla aşamadıkça, eleştirinin bu hep aynı **"taktik"** bakışında kalarak DEDİKODU'ya dek varırlar: Siyasi dedikoduculuğun çıkış diyalektiği küçükburjuva güçsüzlüğü ile küçük burjuva rekabetidir. O güçsüzlük ve rekabette en çok ufukları sadece **"taktik içinde taktik"** halkasına kapalı kaldığı için bu noktada kendini, kendisini gösterir.

3- O zaman ortada adam gibi dövüşen **"TEZ"**lerden çok; için için yanan küçük **"paranoid hezeyanların"** (kuşkucu duygu kaçıklıklarının), yılların emekleriyle kurulmaya çalışılan KARDEŞLİKLERİ bilmeden kemirişi belirir. **"Eleştiri"** sözü de bu gidişin herkesi durduran sunturlu (kalkanlı) maskesi olur.

O yüzden **"eleştirinin"** hayat kurtarıcılığından çok küstürücülüğüne şahit olunduğu için, işçi sınıfımız laftan, hele eleştiri adı altında yapılan laftan çok işe bakmasını öğrenmiştir. Biz de onun bu öğrenişini bilince çıkararak davranırsak (eleştirdiğimiz konuyu bütünlüklü bir biçimde ele alıp DAVRANIŞIMIZA GEÇİRİRSEK) onunla kaynaşmış, proletaryaya eğin küçükburjuvaya da örnek olmuş oluruz.

Eleştiride düşülen bu metafizik saplantıların insan karakteri, son duruşmada; **pek fazla emek vermeden payelenmek isteyen veya zaaflarını bir türlü kabul etmek ve**

düzeltilmek zahmetine (çiraklığına) kıyışamayan küçükburjuva güçsüzlüğü ve bireycilliligidir.

Tedavisi: Teoride ve pratikte uzun çiraklık yıllarını göze alışla işçileşmek-partileşmekte yatmaktadır. Bu ise epey zaman alacağı için, **"cin olmadan adam çarpmaya kalkan"** küçükburjuva örnekleri sık sık kulağından tutulup teşhir edilirken, **sabırlı-çalışkan-alçakgönüllü çiraklık** örnekleri sergilenebilirse, bu eleştirel sapıtmaların ufunetlerine karşı kardeşcil komün gidişi korunarak gerçek eleştirinin yolu-uslubu öğretilmiş ve içimizde gelenekleştirilmiş olur.

Yoksa lafla (eleştirinin en çok yanlış anlaşılan teorik yanıyla) kimse sonuna dek düzeltilemez ve kardeşliğimiz gerçek biçimde kurulamaz. Kurulamazsa da bir gün eninde sonunda yıkılır.

Bu konunun (otokritiğin) önemi de buradadır.

BULUNDUĞUMUZ KONAK (OTOKRİTİK)

"Konaklar Bilinci" silahı; başta sahibinin özeleştirisi sonra veya onunla birlikte oportünizmin eleştirisi demektir.

Bu bakımdan **"Konaklar Bilinci"** silahı, hiçbir zaman sadece **"dış"** oportünizme dönük kalmamış, kendi içimizde de söz yerindeyse istisnasız **"kobay"**larını bulmaktan geri durmamıştır. Ve durmayacağı benzer.

Sınıflı toplum alinyamızdan silinmedikçe kim bunun tersini ispatlayabilir? Veya kim bundan kaçınabilir?

Dün gibi hatırlarız: VP lidercikleriydik. Konaklar bilinci henüz uç vermeye ve **"Parti"**nin baş yaraları liderlere, keskinleşen iyileştirici neşterini vurmaya başlamıştı: 1978 liderlerinin tek tutumu oldu: **Konaklar çok gerilerde kalmıştı; onlar evelallah anadan doğma geleceğin büyük marksistleriydiler. Ufak tefek hataları olabilirdi ama bunlar "konaklar"ın kendisi olmayı bırakın, izleri bile olmaktan uzaktı.**

Fakat **"Parti"** ve **"Liderler"** Konakların damgalarıyla batmaktan veya sürünmekten kurtulamadılar: Konaklar Bilinci unutmaya hiç gelmezdi.

Onun için Konaklar Bilincini miladı dolmuş bir silah gibi unutamayız, hele rafa hiç kaldıramayız. Dozunu iyi ayarlayarak kullanabilirsek sonuna dek yararlanırız.

Ustalar "Konaklar Bilinci"ni ömürleri boyunca kullandılar. Marks-Engels'in Gota-Ertfurt program eleştirileri, Engels'in Kautski'ler tarafından gizlenen II. Enternasyonal eleştirileri akıllardadır; orada hep kulaklara küpe yapılmak istenen; sınıflı toplum yaşadıkça sapıtmaların yakamızı kolayberi bırakmayacağıdır. Nitekim Kautski'ler, Birinci Dünya Savaşı ile birlikte **"Emperyalizmin Paylaşım Savaşlarını"**, **"Anavatan savunması"** biçiminde maskeleyemeye dek kalkan **"Sosyal Emperyalist"** durumuna kadar sürüklenmekten kurtulamadılar. Engels bu kadar somut biçimde geleceği görüp bize söyleyemezdi. Ama yaşasaydı sürekli enselerindeydi: anında kulaklarından tutup teşhir etmeye hazırdı.

Lenin'de Konaklar Bilinci'ni Menşeviklerin eleştirisiyle kapatıp rafa kaldırmadı: **"Çocukluk Hastalığı"** kitabı konuyu evrep çapına dek uygulayışının en açık son örneklerindendir. Ya Stalin tarafından 30 yıl gizlenen ölüm döşeğindeki eleştirileri Lenin, Stalin-Troçki çekişmelerini ve Sovyetlerin düşebileceği tikanıklıkları daha 1923 yılından görebilmiş ve son nefesine dek önlemeye çalışmıştır. Ama kendisinden sonra Troçki ve Stalin'in, Konaklar sapıtmasını Demokratik aşamadan Sosyalizm aşamasına dek taşıyıp evren çapına yayan gidişlerini, somut olarak görüp bildirmesi beklenebilir miydi? Eğer yaşasaydı her an enselerindeydi, hastalıkları anında görüp teşhis ve tedavi edebilirdi.

Kıvılcımlı da son nefesine dek, konakların gelişimine uygunca, dozuna göre Konaklar Bilinci silahını, ülke ve evren çapına yaymaktan geri durmamıştır: Son üçleme kitabı buna en zengin örnektir. meseleyi 40 yıl öncesiyle de bağlayıp koyar. Fakat kendisini benimseyen yeni kuşaklardan hemen herşeyin kavranıvermesini bekleyebilir miydi? Tabi ki o yeni kuşaklar da, az-çok yaşamadan, Konaklar'ı sırf okumakla yakamazlardı. Ustanın yardımlarıyla belki... Nitekim Usta'ya en çok yaklaşan (. O'yı; sabunu suyu fazla kullanışlarına, **"demokratik"** saygısızlıklarına, hatta karakteriyle özdeşleşen **"herkesi**

ısıracakmış gib duran bıyıkları"na dek inceleyip eleştirmekten geri durmamıştır.en sonunda da kendisini bırakıp kaçışlarına yeni tip kariyerist3 damgasını (numarasını) verip geçivermiştir.

Bunlar, Konaklar Bilinci'nin klasik anahatlarını aşan **psikanaliz** boyutlarına girmiş usta eleştirileridir. Ancak temeli Konaklar Bilincidir.: en sonunda kişi-örgüt sapıtmaları gelir "**Konaklar**" boyutlarında şekillenir. Henüz rahimdeki cenin halinde yakalanıp öldürölüşü önemlidir. Ustanın ibrete şayan yaptığı budur. Kıvılcımlı'nın kendinden sonra olabilecekleri sezmemesi olanaksızdır. Fakat yeni bir Konaklar Prosesi açılabilceğini somut olarak görüp söylemesi beklenebilirmiydi? Eğer yaşasaydı bütün sapıtmaları anında yakalamaya eleştiri ve tedaviye hazırıdı.

Ustalardan (Marksizmden) falcılık yapılması beklenemezdi. Ama bu gidişten alacağımız bir çok dersleri, bilerek-isteyerek bırakmışlardı: Lenin'in "**Vasiyet**"i, Kıvılcımlı'nın "**Anılar**"ı **bu açıdan** ne kadar incelenseler yeridir.

"**Konaklar Bilinci**"mizin doğumundan sekiz-dokuz yıl sonra ne durumdayız? Bu açıdan kendimizi kısaca gözden geçirip yeni atılım aşamamızda gene bu açıdan kendi kendimize dikkati uyarmak gerekiyor.

Yaşadığımız azımsanmayacak teorik-pratik deneyler, artık bizim içimizde, kabaca **konak sapıtmalarının** uzun boylu yaşayamayacağını gösteriyor. Çünkü:

1- Ne burjuva ne de küçükburjuva sosyalizmleri gönlümüzde kalıcı bir cazibe bulamayacak kadar küçüldüler; bizler onlara göre olgunlaşmamızı sürekli ve süratli kılabilidik.

2- Kaba liberalizm ve sendikalizm kuyrukçuluğu ise: bütünöyle gönlümüzden kazındı.

3- Program bakımından; skolastisizm, konak sapıtmalarına göre epey fark yapılarak aşıldı: Program uygulamaları geliştirildi. Ezbercilik aşıldı.

4- Taktik ana halka "Legaliteyi istismar": Kavrarmakla kalmadı hemen hepimizin uygulayışlarıyla gelene-

kleşti.

5- Fraksiyonizm (menşevizm) kabalığı aşıldı: gerçek üye (derviş-şövalye:profesyonel) diyalektiği kavranarak örnekleri hayata geçti. Hemen bütün ana konularda hiçbir ayrılık çıkmayacak kertede ideolojik birlik yüksek dozlarda sağlandı.

Ancak bu olumluluklarımız, "Konaklar Bilinci" döşeğimizde rahat uyumamız için yeterli miydi? **"Su uyur Düşman uyumaz"** sözü sanıldığından derin anlamlıdır: **"Düşman, içimizde-şuuraltımızdadır."** dersek konuyu daha iyi anlaşılır kılarız.

İnsanın şuuraltını genel teori açısından bilebiliriz. Ama hangi olay karşısında hangi biçimde ve ne zaman ortaya çıkacağını kolay kestiremeyiz. Hele tedavisinde bocalayabiliriz. Dahası hasta bizzat kendimiz olursak, bu daha da içinden çıkılmaz bir hal alır: Ustalıkla bir operasyon son derece zaruri olabilir. Herbirimiz için böylesi durumları örnekleriyle şu veya bu kertede yaşadığımızı ve yaşayabileceğimizi (bir de sınıflı toplum zehirinin azıtarak sürdüğünü düşünürsek) kim inkar edebilir?

O halde, **birincisi** bu genel sınıflı toplum kültürünü ve şuuraltı izlerini Konaklar Bilinci silahı bakımından kendimizden uzaklaştıramayız. **İkincisi:** yeni bir atılımın ve görev bölüşümünün eşiğindeyiz. Kendimizi daha kontrollu ve daha çekirdekleştirici bir eleştiriye tabi tutarsak atılımlarımız yerli yerine oturabilir. **Üçüncüsü:** artık görev bölüşümünden de anlaşılacağı gibi "Konaklar Bilinci"mizi artık **"otokontrol"** seviyesine çıkarmalıyız. Yani **"herkişi"** kendi kendisini başka bir arkadaşına gerek kalmadan otokritik edip düzeltebilme yeteneğini geliştirebilmelidir. Elbet bu tam bir çekirdek doğmadıkça hiç kimse için bütünüyle geçerli değildir. Ama hiç değilse "eleştiri"yi aldığı zaman kişi **"hop oturup hop kalkmak"** yerine doğruyu daha kolay kavrayacak birikime ulaşmış olur. Dördüncüsü: Görev bölüşümümüz yüzünden de buna mecburuz: Artık üzerimizden, bu işi daha iyi bilen "ağabeyi" vesayetini (koruyuculuğunu) da kaldırmış bulunuyoruz.

Bütün bu açılardan baktığımızda, Konaklar sapıtmalarının, artık içimizde kaba-klasik biçimleriyle prose (gidiş) olmaktan çıktığını; ama gelecek olaylar karşısında da yet-

erli (vaziyeti kurtaran) bir çıraklığa da henüz erememiş olduğunu görüyoruz: Sadece herkes kendisinin en son durumlarını ve biraz da geçmişini hatırlasın (önce kendimiz) sonra çevremizdeki yakın arkadaşlara uygulasın bunu yeter...

Özetle: Bizde Konaklar "prose" olarak değil, ama "izler" olarak sürmektedir: Konaklar Bilinci tel üzerinde yürümek ustalığıysa; bizler bir sağa bir sola yalpalayarak hatta kısmen telden düşüp yeniden çıkarak-dinlenerek yürüyoruz.

Bu açıdan 8 yıldan aldığımız dersleri yeni yönelişlerimiz içinde) şu noktalarda özetleyebiliriz:

1- Kendimizden başkasına karşı, eleştiride **toleransı** çabucak unutubildiğimiz halde;

2- Kendimize karşı özeleştiriler de **toleransı** fazlaca beklemeyi, **"normal** karşılıyoruz: Henüz kendine güvenen olgunluk ve bulunduğumuz aşamayı duruca kavrayış zayıf: eksikliklerimizin düğümlenen noktası burası. Diğer sayacağımız maddeler aşıldıkça bu düğüm çözölüşü kolaylaşacaktır: Profesyonel ne kadar çok olay yaşarsa (ne denli tokat yerse) kendisine o kadar gerçek-ölçölü bir değer- güven kazanabilir. O zaman da karşısındakini doğru değerlendirebilir: Yani, **"İnsana değer veriş: bilinçli kardeşlik gerçek partinin doğuşu"** böyle olgunlaşabilir. Bunu bundan sonra **"Ağabey vesayeti"** olmaksızın başarmalıyız. Aşağıdaki maddeleri aşmak bu açıdan önemli sayılabilir.

3- Bütün fraksiyon ve sapıtmalara karşı eleştiri ve kapanarak ("Koroğlu'nun atı" misali) yetiştik. Buna karşın onları ölçölüce tanımaya, tanıdıkça daha çok kendimize (sınıfa) sarılarak geliştik. Fakat gene de, onların içimize girmiş ve girecek bazı **"aydın"** eğilimlerine karşı, **"otzovizm"** ve **"Derlenişçilik"** uçlarına az da olsa yalpaladık. Bu, eğilim ve teşkilat olarak olmasa da kişi kişi oldu. Bundan sonra da olabilir: Güçsüzlük bir taraftan fazla kapanmayı (otzovizm) bir taraftan da fazla açılmayı (menşevizmi) kışkırtabilir: Örgüt sapıtması aşamasındayız. Bütün bir **"Sentez"** doğmuş değil: Müzminleşmiş **"Son konak"** unutmayalım.

4- Gene aynı konağa bağlı olarak: **"adam seçme"** ve

"denetleme"de tek tek özel olarak **"uzunca bir süre görevler-eğitimler içinde İLGİLENMELİ"** uyarısını sık sık atlayarak **"dernekçil"** tutum ağır bastı. Kaçınılmazlığı bir yana son **"mahkemelik"** olay konuyu iyice sırtıttırdı: **"Ahbab çavuşluk bataklıkla kadar varabilir"** dersini kulaklara küpe yapmalı. Her aşamada her yerde "parti" ile "dernek", hatta her işin kendine göre ölçüleri olduğu için "sınırları" ayrılmalı. Kişiler için de bu geçerli: bunu olgunca kırmadan, **"hiyerarşi"** zortlamasına kaçmadan yapmalı.

5- Organlaşmada öğretmen-öğrenci toplantılarıyla olgunlaşma ve görevlerin belirginleşmesi aşamasını henüz aşmış değiliz. **Aşmak eşiğine geldik.** Yani organ geleneği; **"öğretmene"**veya sözyerindeyse **"Anaya bağlılık"** aşamasının özelliklerini hala aşmış değil. Şimdi daha modern organ (profesyonel görev bölüşümü) biçimini oturtmakla karşı karşıyayız. Bu açıdan, kendi ayaklarımız üzerinde dikilirken **bi-reycil-bağımsız davranışları biraz bilerek isteyerek kısıtlamalı, organcıl-hiç olmazsa çoğunluğa akıl danışma davranışını geliştirmeliyiz.** Bu hatalarımızı azaltacak, birbirimize değer vermeyi -kaynaşmayı geliştirecektir: Üşenmemek ön yargılarla uzaklaşmamak gerekir.

6- Dergi-Yayın çalışmalarımız giderek açılım göstereceğine göre, yazmak ve okumak görevleriyle, hatta ülke ve evren durum değerlendirmelerine girmekle -bunu layıkıyla başarmakla karşı karşıyayız. Elimizde yeterli değerlendirmeler olduğu halde, bu konuda **"düşünür başlar"** atılımdan uzak duruyor. Yavaş-ölçülü-büyük lokmalardan kaçınmaya çalışan adım-adım denemeler, kompleksleri kışkırtmaksızın küçük atılımlar artık başlamalıdır. Bu değerlendirilme kolay elde edilemez ama bu değerlendirmeler olgunlaşmadan ve yaygınlaşmadan gerçek bir partiden de söz edilemez. Bu noktada da **"vesayet"**ten aşama aşama kurtulunmalıdır: Bu konuda süratli-yoğun çalışmak ama bulunulan aşamayı unutmaksızın "ne oldum delisi psikozlarına girmekten kaçınmalıyız.

7- Legalite yaşamı, gizlilik koşullarını hızla geride bıraktığı için ve yukarıdaki konularla birlikte bu konuda da yeterli

tecrübelerle sahip olmadığımız için yakın ve uzak gelecekte olabilecek illegal koşulları unutabiliriz-gözden kaçırabiliriz. Burjuvazinin gidişine her an dikkat ederek, organlaşmayı en az saldaki bir **"İcra organı"**na indirgemeyi şimdiden hazırlamalıyız. Bu subjektif kuruntu ve kararlarla olacak bir iş değildir. Tek tek tüm arkadaşların gelişimi somut koşullar içinde izlenmeli-yardım edilmeli, herşey denendikten sonra gene ortaklaşa şekilde hiyerarşi tespit edilmelidir: Gönül hoşluğu-herkesin kendini bilişi sağlanırsa illegal koşullarda merkezîyetçilik "ikna" ile rahatça işleyebilir. Zeka-manevra işleklîği ve demokratiklik kazanışımız da cabası olur. Birbirimizin çalışma sahalarını gezmek-sorunları kardeşçe el alıp çözmek işin başlangıcıdır...

8- İktidara gelmek hayal bile olsa; programımızın yeni gelişimleriyle birlikte bütünselliğini somut olarak ülke içinde her fırsatta düşünmek, kafamızda canlandırma, koşullara göre somutlaştırmak, gelişime göre yeni maddelerle zenginleştirmek hiçbir zaman vazgeçemeyeceğimiz bir iş olmalıdır. Bunu geliştirdiğimiz ölçüde program uygulamışlarında bugünden ele alışları ve yarınki soyuttan somuta inişleri geliştirebiliriz. Bu konuda **"akla yatkın"** modern-bütünlüklü-teknik bir öneriyi (yaratıcılığı) hatırlayamadığımızı ders alarak akılda tutmalıyız: Belki bundan sonra gelişecektir.

9- "Kuşaklar Sentezi"ne girdiğimiz, lafta söylense de ruhumuza pek sindirilmiyor. Kendi aramızda yeterli bir sentez kurulamadığı ölçüde, yeni kuşakların özelliklerine anlayışla yaklaşp sentezleniş oldukça eksik. Ve dışlayışlara "gebe" demek istemiyoruz ama, maalesef pek güven verici değil. Oysa 1970'liler ve daha küçükleri devrimci ortama girmeye başladılar. Bu konuda af yok: birbirimizi affetsek hayat bizi affetmez: programımız **"gençliğe sonsuz inanç"** demiş.. Elbette işçi gençliğe özel önem vereceğiz ama işçileşmeye sempati duyan gençliğe de çok geniş sabır ve yürekle eğilmesini bilmeliyiz. Henüz öğrenci gençliğe taktik yapıp çekecek durumda değiliz. Gücümüze göre geliştireceğiz. Ancak henüz elimize gelenleri derleyemediğimizi veya bu konuda kekeleydiğimizi görmeli ve bunu aşmalıyız.

10- İşçileşme-komiteleşme işini genç-yeni kuşağa

kaydırırken asıl iki dernek sonra legal parti faaliyetleriyle cazibeleşip kitleleşmeye önem vermeliyiz. Bu dengelice birbirini besleyerek gitmeli. Fakat vurucu çalışma legal faaliyetlerimiz olmalı. Buna yeni girdiğimiz ölçüde eksikliklerimiz olacaktır: **"Gözlerimi kaparım vazifemi yaparım"**a hiç gelmeyecek bir durum.

11- İçimizde "muhalif düşünceler olacaktır. Hatta bütün bu saygı ve saygınlıklarımızı yıllardır kendimizde maddeleştirmeye çalıştığımız halde; muhalif düşünceler, gene bulunduğumuz aşamadan ötürü, olgunca her tarafı belirtilmişçe değil, komplekslerle karışık biçimde ortaya konabilecektir. Onu saygı duymak ve konuşunu içimizde (tabi ki organda) serbestçe —zaman içinde istediği gibi tartışmasını sağlamalıyız. Eleştirileri- muhalefeti kişilerin ağızına tıkamak, onu yenmek değildir: Şuuraltına itmektir. Sonra daha yaralayıcı patlar. Bunu bilmeli ve konuyu sakince açmalıyız. Birlikte üstesinden gelmeye çalışmalıyız. Ne muhalefet ne de eleştirilen hemen **"alaca mindere geçme"** meli, durum somutlaştırılmalıdır.

12- Her yeni atılımımızda herbirimiz, bu konularda **"tek başına"** görevliymiş, kendisinden başka herkes uyuyormuş gibi **"ayık"** çalışırsa bu eksikliklerimiz aşılabılır; bunlar aşıldıkça yeni hamlelerimiz başarı kazanabilir. Ve hamlelerimiz olgunluklarımız ile birlikte yerli yerine oturtulabilirse 70 yıldır özlenen gerçek parti yok edilemezce doğmuş bulunur. Çok değil, en önemlisi 90 yılı olmadı 90 yılı bu konuda ak koyun kara koyun belli olacak. Ona göre sorumluluklarımızı bilmeli ve kendimizi tüketircesine sarılmalıyız: Yoksa bir-iki yıl geçip gidiverir. Artık olayların arkasından gitmekten usanmış olmalıyız!...

Partili Olmanın Bir Önkoşulu: "KENDİNDEN ÇIKMAK"

İndira Gandhi, Hindistan Kongre Partisi'nin başkanlığına geçmeden dört yıl önce, yani henüz çok daha bol zamanı varken, içine çocukluktan beri itildiği burjuva politikasının determinizmiyle son derece önemli bir konuyu yakalıyor:

"...Yine de bir tek şey için çok üzülüyorum:

**Bir başka insanla DOLU DOLU ve MÜKEMMEL
BİR İLİŞKİ kuramadığım için acı çekiyorum.
Çünkü, bir insanın KARAKTERİNİN ANCAK ve
ANCAK böyle bir ilişkiyle GELİŞİP ÇİÇEK
açabileceğini HİSSEDİYORUM."**

(Mektupları 31 Mayıs 1955. Biz majis.)

Bu, kendi deyimiyle **"İtici güçten yoksun"** yani erkek politikacıları gibi nerden geldiğini bilemedikleri coşkun ihtirasa sahip olmayan İndira'nın kadın dürüstlüğüyle sezdiği sadece **"İNSAN"** olabilmenin basit olduğu kertede muazzam zenginlikteki yoludur.

Gerçekten insan, şuuraltı kadar, binlerce yıllık tarih kadar zengin bir yaratıktır. Hele o **"tarih"** ve **"şuuraltı"** içinde boylu boyunca yatan geri doğulu insan, çok daha karmaşık zenginlikte bir karaktere sahiptir.

Tarih okuruz, Tarih Bilimini kendimize rehber ediniriz. Her sözümüze **"7000 yıllık tarih"** lafı ile başlarız. Ama, o basit, yanibaşımızda maden filizi gibi duran **"insan"** ile **"dolu dolu"**, **"mükemmel"** (ortak emek harcamakta yeminli) ilişkiler kur-

maya ve geliştirmeye yeterince gelemeyiz: işçileşmeyi ise bir türlü benimseyemeyiz. Neden? Çünkü: 1- Daha henüz bireycilikten yeterince çıkamamışızdır. 2-Hele kendimizden hiç kurtulamamışızdır. Oysa bilmeyiz: bireycilikten ve kendimizden kurtulmak (daha doğrusu kendini bilmek erdemi) **"ancak ve ancak"** **"başka bir insanla dolu dolu"** ve ortak emek vermekte ant içmiş, ilişkiler kurmakla başlar, **"çiçek açıp"** gelişir. Ve nihayet **"ARİF olmak"** meyvesini verir.

Basit insanlarca, çocuklarca, halkça, proletaryaca, yeteri kadar benimsenmeyen militanlığa adanmışlarımız (hepimiz) kulağımıza küpe yapalım: Eğer yeterince halkta sevelemiyorsak-benimsenemiyorsak; bizler teoriyi yutmuş otodidakt (bilgiç) papağanlarız ama yeterince **"İNSAN"** değiliz. Ve bilelim ki bu bizi sakatlar ve bir gün sırtımızı yere getirmek üzere süründürür. Bunun teoriyle birlikte tek yolu: İndira Gandi'nin bilince çıkaramadığı ve hayatı boyunca asla başaramadığı, ama ihtirasın şuuraltında fazla baskısını duymayan kadın alçakgönüllülüğü ile sezip yakaladığı; **"Başka bir insan ile dolu dolu ilişki kurmaktır"**. Turistik, yarım yamalak ve kıytırık ilişkiler değil, **"dolu dolu"** ve **"mükemmel"** ilişkiler ne demektir?

1- İnsanı can evinden tanımak için yakınına, omuz omuza bir dövüşe girmektir: **İnsanlığa birlikte adım atıştır.**

2- Dürüştçe-açık olarak otokritiğe (öğrenip-öğretmeye) girmek: **Bilmediğini birlikte kabul etmektir.**

3- Her türlü günlük dert ve sevincini paylaşmak: **Sadeleşmektir.**

4- Ölümü paylaşmaktır. Korkaklık ve cesaretinin dozunu bilmek ve iyileşebilmenin yollarını paylaşmak-basit insan olduğumuzu bilmeyi paylaşmak: **"Ölmeden önce ölmeye" birlikte adım atmaktır.**

5- "Ölmeden önce ölmeyi" becermeyi (devrimi-iktidarı paylaştığı halde kariyerizmi ebediyen öldürmeyi) paylaşmak: **"insan" olmaktır.**

Bu beş ana ilişki, ancak ve ancak işçi sınıfı ve en ezilen yoksul-yozlaşmamış halk içinde başarılabileceği unutulmadan

onun * partisinden başka bir yerde aranmamalıdır. Çünkü herşeyden önce bu ilişkiler bir **İhtiyaçtır**. Bu ihtiyaç ki önce kişisel gibi dursa da etraflıca bakılınca objektif bir devrim ihtiyacından başka bir şey değildir. İkincisi, bu ihtiyaç ancak ve ancak onun bilinçli-çelik disiplinli partisi içinde bilerek-isteyerek organize bulabilir.

Şimdi düşünelim bakalım: Kaç kişiyle, hangi dozda ve bu beş ilişkiden kaçıyla **"dolu"** olarak **"bir başka insan ile dolu dolu"** ilişki kurduk? ve kendi (birbirimizi yakın saydığımız) içimizde bile bu beş ilişkiden daha henüz kaçını **"dolu dolu"** aşabildik?

Elbette az yol katetmedik. Hiç olmazsa başladık: Bu bitirmenin yarısıdır. Ancak bu başlamayı, bitirme gibi yorumlamak bizde erken doyan ve tembelleşen küçükburjuvalıklar yaratacağı gibi, insanı hafife alan ve bugüne dek başardıklarımızı da tüketen yanlışlar ve onarılmaz hayal kırıklıkları yaratacaktır. Ki bunların izlerini kısmi ve gelgeç olarak kendimizde pekala yakalayabiliriz. (Lütfen en basit demokratik zortlamaların altından kalkamadığımızı ve merkezîyetçiliğe sığıniverdiğimizi unutmayalım).

O yüzden **"Kendimizden çıkmanın"** hangi basamağında bulunduğumuzu çok iyi inceleyip her gün yakalamalı ve o basit beş aşamayı **BİRLİKTE KARDEŞLEŞEREK** aşmak üzere geliştirmeyi her an yılmadan denemeli, denemeli, gene denemeliyiz. O parti ve cephe (yığın) ilişkileri içinde her an görev alışverişi ile (ortak dövüşle) ama **insanın içine-canevine giren "dolu dolu", "ortak emeğe yeminli"** ilişkilerin bilinçli gelenekleştirilmesi ile başarılabılır.

İŞTE ÖZLENEN LİDER O DUR!

ÖZLENEN PARTİ O DUR!

ÖZLENEN İKTİDAR O DUR!

VE ÖZLENEN "İNSAN" O DUR!

VE ZAFERLER, YALNIZ KİSMİ-GEÇİCİ ZAFERLER DEĞİL-EBEDİ KALICI (ÖLÜMSÜZ) NİHAİ ZAFERLER DE O'NUN KILICININ HAKKIDIR!

PARTİ-İNSAN DİYALEKTİĞİ ("Alçakgönüllülük"-"Nemrutluk")

"**Alçakgönüllü adam**" sözü, bilincin bugünkü olgunluğuna varmadan çok önceleri "**keşfedilip**", söylenegelmiştir; "**Kalender adam**", "**Baba adam**" ve benzeri gibi.. "**Kendini beğenmiş**", "**Kibirli**" gibi sözler yanında "**Nemrut**", "**Firavun**" gibi sözler de birbirlerine sanki yakınmışça kullanılagelirler.

"**Alçakgönüllü adam**" ile "**Nemrut adam**" karakterleri, tam tamına zıt: bir kişilik içinde ikisi birden var olamaz; birbirlerini öldürmüş bulunan veya en aza indirilmiş iki ayrı "**sentez**" karakterlerdir. Ve o anlamda kullanılırlar.

Tabi insanoğlu kendisi "**Nemrut**" bile olsa, KENDİSİNE "**Alçakgönüllü**"lüğü yakıştırmayı yeğleyecektir. Ancak bilmiyoruz ki her iki zıt karakterlerden birisi bir insanda (mükemmel demiyoruz) belirli olgunlukta yani sentezleşmiş bir seviyede bulunuyorsa; ikisi bir arada birbirini yenmek üzere savaşır halde bulunuyor demektir. Bunu insanlar zaman zaman gerçeklikleri depreştiğinde olsun kendilerinde yakalamaktan geri durmamışlardır. **Sezar-Brutus-Antonyus** örneği buna en klasik ve vazgeçilmez örnektir. En son ve muhteşem örnek Stalin-Troçki'dir.

Demek "**Alçakgönüllü**"lük de, "**Nemrutluk**" gibi, bilin-

cin bugünkü olgunluğuna varmadan çok önceleri yaşayan ve gelenek olarak insanlara parça bölük geçen olaylardır. İnsanlığın tarihsel devrimler-sosyal devrimler sıçramalarının karşısında Despotizmler-Faşizmler (yani karşıdevrimler) bendlemeleri ile tepişerek gelişi, bu olayların asıl sentetik temelidir.

Ancak gelenek demek tam bilinç demek değildir. İnsanlar "Alçakgönüllü oldularsa ve bunu sevdiyse, tam bilmeden sevdiler ve tuttular. Hayatı, şeytan denen tefeci-bezircana karşı durmadan yılmadan savaş vermekle geçmiş Zaloğlu Rüstem (İran mitoloji kahramanı), veya bildiğimiz köylü isyanlarının ölmez liderleri bu Müslüm, Babek, Baba İlyas, Şeyh Bedrettinlerin ve nice işçi sınıfının Sosyal Devrim savaşında bilenmiş ustalarının ve önderlerinin mücadele saflarından başka hiçbir mevki ve üne kapılmayışlarında devrimcilikten çok daha üstün bir karakter aranmalıdır.

Bu insan'ın bütün pisliklerinden arınarak gerçekten İNSAN olmayı arayışı ve belli ölçülerde buluşudur. İnsanlar devrimci olabilirler, ama Stalin dahi olsalar Alçakgönüllü (İNSAN) olamazlar. Bizim gibi doğu toplumlarında insanların, bütün başarılarına rağmen **"Adsız er"** kalabilmeyi başarmak demek olan alçakgönüllülük yerine; yürürken **"şşşt geliyor"** dedirt-en, **"Babamız, ölmez güneşimiz"** biçiminde modernce despotlaşan Stalin olmayı kolay bir **"Sevki tabi"** (iç güdü)yle seçivermeleri boşuna değildir.

Yani özetle Alçakgönüllülük bilinç kadar, Tarihsel ve Sosyal devrimler kadar eski ve her geçen gün insanlığın hararetle özlediği ve gerçekleştirmeye çalıştığı yaşayan bir olgudur. Kitaplardan başka bir yerde bulunmayan, bir türlü erişilmez en son bilinç kertes (mükemmellik) değildir. O bir gelişimdir. Onu bulunduğu konaktan alıp her türlü incelmış **"nemrutluğu"** her dem her yerde öldüre öldüre olgunlaştırılacak **"SADE İNSAN"** olmak ve öyle kalmak erdemidir.

"Gerçekten bilinçli bir Alçakgönüllü İnsan" elbette, sınıf dövüşlerinin, liderliklerin, kişi mülkiyetinin en küçük zerresinin (imtiyaz tabucuklarının) bile bulunmadığı; çalışkanlık ile insanlık sözünün eşanlama geldiği ideal bir İNSANLIK SENTEZİ'nde gerçekleşebilecektir. Ancak o güne hiç mi kendi-

mizi zorlamadan ve istemeden yani kendiliğinden geleceğiz? O sentezi ancak onu şimdiden bilince çıkarıp dövüştürenler kendi elleriyle yaratabilirler. O yüzden Alçakgönüllülüğü şimdilik erişilmez sayıp rafa kaldırmaya çalışanları doğal karşılamak bile, onlarla birlikte kısmi "nemrutluğa" hazırlanmak demek olduğunu bilinçlerimize çıkarmalıyız.

Ancak Alçakgönüllülük baştan beri anlatılanlardan pekala anlaşılabilceğı gibi, savaş baltasını toprağına gömmek değıl; tam tersine Sosyal Devrimci dövüşçülüğü ölçölüce yerinde-zamanında kıyasıya sürdürebilmektir.

Alçakgönüllü insan herşeyden önce devrimcidir, hem de kendisi için hiçbir şey istemeyen ama insanlık ideali için kıyasıya savaşan en olgun devrimcidir. O yüzden insanlık yararı için TOLERANSLI-DERLEYİCİ ve HAK GÖZETİR davranışlı olduğı kerte de en küçük **"NEMRUTLUĞA"** karşı yerinde-zamanında olmak şartıyla **"SADE İNSAN"** sentezinin en acımasız-yılmaz bekçisidir.

Bu insanın kaynağı; (Alçakgönüllülüğü belki şimdilik ruhlarında zengince bulamayanlar için) yeryüzünde değılmış gibi gelebilir. Ancak onu gelişen bir olgu olarak görenler için, bu tip insanın cevherini temiz, yoksul, yarı işçileşmiş köylülerde ve işçi sınıfının en yoksul, en cahil (burjuvazinin yarım yamalak kültürüyle bozulmamış) kesimlerinde arayıp bulmak ve diğere olumlaşacak insan cevherlerine aşşı yapmak bir meslek haline gelmelidir. En olumlu insan cevherinden en modern, bilinçli sade insan sentezine geçmek kimyagerliğinin biricik tükenmez hammaddesi, bu belki beğenilmeyen kitlelerden başka yerde aranmamalıdır. Bütün pisliklerden arınmanın onlarla birlikte bu savaşa (kimyagerliğe) katılmakla olanaklı olabileceğı bir an bile unutulmamalıdır.

Cevheri yeterince tanıyıp işleyememek (simyagerlikten kimyagerliğe geçememek) cevherin olmadığına değıl, sadece ve sadece 7000 yıldır ve son 70 yıldır ülkemizde o cevherin çokça derinde gömölü kaldığını görüp sabırla, azimle, bilimle davranamayan beceriksizliklerimizin acı göstergesidir.

İnsanlık Tarihinin son yüzyılı, hele şu son yarım yüzyılı bütün antik ve modern tarihin 7000 yılının, (modernize olma

çabaları içinde) yeniden bir dirilişı (rönesansı) gibi oldu. Ve köle ruhuyla, despot nemrut ruhlarıyla birlikte en devrimci, en alçakgönüllü ruhların da en zengin resmigeçidleri Avrupa'dan Asya'ya-Afrika'ya ve Amerika'ya dek yaşandı. Bu son yüzyılın devrim karakterleri ve liderleri, gelecek SADE İNSAN SENTEZİ'ne baş koyanlar için ÖLÜMSÜZ derslerle dopdolu oldu. Vakit buldukça onları en can alıcı yerlerinden inceleyip kimyagerliğimize katmayı deneyeceğiz.

Burada aldığımız ana dersi söyleyelim:

İnsanlık, artık köle huyundan da, despotik-Nemrut huyundan da kendisine hayır gelmediğini derinden birsezişle (ki o alçakgönüllü halk cevherinin parıldayışından başka birşey değildir) aynı zamanda yeniden bir yoklayışla gına gelircce anladı. Ve tiksindi.: Ne köle ne efendi olmak istemiyor. Totem ve Tabuları modernce yeniden dirilişe uğratmanın acılarını dindirmediğini bir kez daha anladı. İnsan şimdi sadece İNSAN olmak istiyor o kadar.

İnsanların başına devrimci biçimlerde olsa bile, modern **"TOTEM"** ve **"TABU"**lar kesilmek İLKİN TRAJEDİYLE (Stalin-Troçki-Mao ve Afrika liderleri) sonuçlanmıştı. Şimdi aynı şeylerin incelmış bir **"TEKERRÜRÜ"**nün KOMEDİYLE sonuçlanacağı, Doğu Avrupa Sosyalist ülke liderlerinin gidişinden veya Kruşçev-Brejnev katostrof (yıkılış)larından bellidir.

Çünkü **"Dünya bir tek Dünya"** olmak determinizmine (Nükleer teknik temele) fazlasıyla oturmuş bulunmaktadır. O determinizme uymak başarısıysa **ÇALIŞKANLIKLARINI KARDEŞCİL TOLERANSLARIYLA** yarıştıran önderlerin süratle yetiştirilip çoğaltılmasında yatmaktadır.

O ana halkadan kuvvetle asılalım veya elimize geçen diğer halkalardan süratle o ana halkaya varalım ve kuvvetle çekelim, gerisi kolayca gelecektir.

Sağlam, düzenli, emin ve sürekli ilerlemenin biricik ferah yol ve SADE **"İNSAN"** olmanın doyulmaz tadı buradadır.

MÜCADELEDE PSİKANALİZ BOYUTLAR

Türkiye'de "**SosyalizminTrajedisi**" Milyarda bir insanda ve yüz yılda bir oluşabilecek, teori ve pratiği önünde hap hazır olduğu halde, devrimci ciddiliği içinde TARTIŞAMAMAK'tan ve KUŞAKLAR SENTEZİ'ni kuramamaktan doğmuştur. Bu durum yepyeni psikolojik boyutlar kazanarak bu güne dek uzayıp gelmektedir. Buna 70 yıllık BAŞARISIZLIKLARIMIZ da diyebiliriz. Bu çok yanlı ve zengin konunun "**KUŞAKLAR SENTEZİ**" halkasının küçük bir bölümüne değineceğiz: **PSİKOLOJİLER ÇATIŞMASI..**

İnsan malzemesi şaşırtıcıdır. Türkiye gibi geri kalmışların ilerisine, ileri gitmişlerin gerisine sıkışmış bir ülkede, insan çok daha şaşırtıcıdır. Ve sentez yapılması o denli bilgi ve beceri isteyen zorluklar ve çetrefilliklerle doludur. Bunu (sentez yapmayı) becerememek öncülerini yanlış ve yılgınlığa-bölünüp yok olmaya götürdüğü için üzerinde durulması önem taşır.

Sade-yalın bir sentez arayanlar, eklektik-ezberci-yampiri teorileriyle bunu başarabileceğini sananlar; her allahın günü bozguna uğramaktan geri duramazlar. Bunca "**siyasetin**" hertürlü basitlik ve kofluk içinde (içgüdüyle) bunu (sentezi) özleyip, bireycilliğini kazıyamadan buna kalkışması sadece yeni parçalanışları getirmemiş, yılgınlıkları ve köleleşmeyi

körüklemiştir.

Kapitalizmini son 70 yıldır bir hayli oturtup; bireycil kültürü ve yozlaşmayı, sendikalizmi-parlamentarizmi ve hatta en kötüsü herşeye karşı ilgisizliği (kaçak küçükburjuvalığı) oldukça yaygınlaştıran bir ülkede **KUŞAKLAR SENTEZİ SAVAŞI**; beklenmedik zenginlikte bir çok ve etkin **PSİKOLOJİ SAVAŞI**'nı (Ruhsal-kişilik çatışmalarını) önümüze koymaktadır. Bundan kaçmamalıyız. Bu aşamanın getirdiği yeni bir gelişimdir. Bunu çözmek teorimize yepyeni **PSİKANALİTİK BOYUTLAR** kazandıracaktır. Kapitalizmin Türkiye'de de belirli bir gelişime uğrayıp (çöküş-çürüyüş aşamasının karakteriyle damgalı olduğu için) süratle çürümeye geçtiği bir ortamda, hele bir türlü devrime varamayan **MÜZMİN** bir hastalık ortamında, **KİŞİLİK ÇATIŞMALARI**, adeta her adımda ya şuurlatında **PUSU KURMUŞ** (ortaya çıkıp herşeyi "berbat etmek için) ileriye atılmak üzeredir, ya da bin bir emek ile kotarılmış bir teşkilatı bilmeden bozmak-giderek çökertmek için her adımda ortalarda dolaşmaktadır.

Unutmamak gerekir: "**Kişilik Çatışmaları**" derken, belirli prensibe oturmuş tez-anti tez çarpışmalarını kastetmiyoruz. Bilhassa **PSİKOLOJİK** (ruhsal) **ÇATIŞMA** deyimini, bilince çıkmamış bireycil hastalıkları içeren çatışmalar olarak anlaşılması için kullanıyoruz.

Gene unutmamak gerekir ki; bilinç, her adımda geliştirilmesi gereken **teorik olgunluğa** varmamış ve tabidir ki **pratik beceri** ile üstlenmemiş durumdaysa, hemen herkeste **KİSMİ** de olsa böylesi durumlar **OLASILIK** içindedir: Ustalaştıkça hastalık yenilebilir. Kimse kendine "**HASTA**" deyimini yaklaştırmaz, "Usta"lığa layık olmadığını bilse de "Hasta"lığı kabul etmemekte dirençlidir. Oysa insan "**USTA**"laşmadıkça "**HASTA**" olmaktan pek kurtulamıyor. Ustalaşmak da hastalığı daha filiz halindeyken kendisinde dahi olsa görüp öldürmekle gelişebilir. ondan sonradır ki hastalıkların bir daha ortaya çıkmadan öldürüldüğü **KORUYUCU HEKİMLİK** diyebileceğimiz **PARTİ** (Ustalar-Doktorlar) sistemi olgunca işleyebilir. Yani gerçek bir Parti yaratılincaya kadar, bu yola baş koyan istisnasız herkes, az veya çok kendisinde bazı hastalıkların potansiyel olarak bulunduğunu varsayabilmelidir. Çünkü (şürekli

hatırda tutmayı becerelim ki) Türkiye'de 70 yıldır hastalıkları tedavi edebilecek ve kendi içinde olsun **"Koruyucu hekimliği"** başarabilmiş şeflerden oluşan modern bir Parti reorganize edilememiştir. Tersine fraksiyonizm-hertürlü bireycilik darıma dağınıklık neredeyse kanşerleşmiştir. İşte **"ZAYIF NOKTA"**mız, en yaralanabilir yerimiz burasıdır. Üşman buradan girip fraksiyonizmi provakasyonlarla azdırmıştır.

Bir de bunlara müzminleşen Dünya Devriminin binbir hastalığını, Doğu ile Batı komplekslerinin birleşip kördüğüm olduğu biz Türkiye insanlarına katın, binbir oportünist teori ve pratiğın cirit atışını ekleyin.

Nasıl olur da hem bu hastalıklardan çıkageldiğimiz halde, hastalığı kendimize bulaştırmaktan kurtulmuş oluruz.

Bu noktada, bir tek olumluluğumuzu, 70 yıldır **"tekerrür"** edegelen Konaklar Prosesini bilinçlere çıkarmış ve onun pratiğini işleyebilmiş oluşumuzu, herşeyin kurtarıcısı (oportünizme düşürmez muska) olarak ortaya koymamalıyız. O doğru teori ve pratik içinde bulunur oluşumuz sadece bizlere, her an her yerde ve başta kendimizde de hastalıklar bulunabileceğini, o hastalıklardan çıkagelişimizi hatırlatarak toleranslı bir tedaviyi farz kılar. Hergeçen gün gördüğümüz gibi (**Devrim yıldırımları geciktikçe**) biriken binbir kişi komplekslerini çözmekten, ya yılıp kaçmak ya da bozgun (fraksiyonizmin kişi keçilikleriyle dağılma) tehlikesini davet etmek istemiyorsak; başta **"al allah delini zapteyle kulunu"** dedirten kişi hastalıklarını kendimizde de tedavi etmesini becermeliyiz. Onun da başı hastalıklara karşı uyanık yatmakla başlar, başta kendimizde yakalayıp öldürmekle gelişir; işte mücadelemizde ki PSİKANALİZ boyutlar burada başlayıp gelişmektedir.

Özetle: artık, bırakınız Tarihsel Maddeciliğin şematik sınıflar kavrayışını, Tarihin bütünlüklü yorumunu kabataslak yapabilmiş olmakta yeterli olamıyor. Bize artık, **müzmin bir gidişle zenginleşen ve kördüğümleşen** toplumların, kişilerde uç vermiş devrimci öncü yetenekleri yanındaki psikolojik hastalıklarını da **anında ve yerinde çözebilecek** geniş sosyal Psikanaliz boyutlarına ulaşan bir teorinin, sürekli-yılmaz pratiklerle geliştirilmesi gerekiyor. Bu teorinin, sadece **"Tefeci-**

Bezirgan", "Finans-Kapital", "Babil artığı küçükburjuvalık", "Jöntürklük-Tarihsel devrimcilik" gibi olaylarının, kabaca herkese ve her olaya yakıştırılıvermesi asla yeterli olamıyor. Bu olayların, son yüzyılın ve son 20 yılın getirdiği modern ekonomik ve bilhassa kültürel melezliklerle yorumlanması ve öncü kalitesindeki insanlardaki hastalıklara uygulanışı son derece gerekli oluyor. Hiç olmazsa en iyi öncüyü (o bir kişicik bile olsa onu bulup) seçebilmek ve yetiştirebilmek için, **"Olmayacak duaya amin"** deyip vakit yitirmemek için bile son derece gerekli oluyor. Zaten ondan sonra, ikinci-üçüncü-beşinci-yüzüncü-bininci ve benzeri hiyerarşideki öncülerin seçilebilmesi, tedavisi ve yetiştirilmesi iyice kolaylaşacaktır. Yani:

1- Asıldığımız ana halka: Genç işçi ve halk çocukları içinde,

2- Ve beceriksizliğimizi gidermeye çalıştığımız biraz daha küçükburjuva tabakalar içinde tutunup gelişebilmemiz süratlenecektir. Ve en çok gereksinmemiz olan da budur.

Şimdi bu tespitten yola çıkarak, kendimizi buna bilerek ayak uydurmak için başlangıç olarak, en azından genel olarak neler yapmamız gerektiğine (çözüm) gelelim. Çözüm: bildiğimiz üç prensibimizin bu açıdan yeniden ele alınıp geliştirilmesindedir.

1- Çürüyen insan malzemesi içinde kendi hastalıklarımızın da tedavisinin biricik ölmez kaynağının en yoksul, en ezilen, en cahil (bozulmamış) işçi sınıfı kitlesi olduğunu ve onların mücadelesinden uzak kaldıkça hastalıkların heran depreşebileceğini iyice bilinçlere çıkarmak ve o kaynakla geri dönülemezce kaynaşmak, önce ve sürekli buradan başlamak. Burada yüzlerce-binlerce deney ile teoriyi kavramak. Bu denizde psikolojik hastalıkların boyutları pek gelişmemiştir. Kollektiflik ve hertürlü yoksulluk-ezginlik bireycil komplekslere yol vermez. Ya tohum halinde ya ölü denecek düzeyde bastırılmış bir durumda bulunur. Alçakgönüllülük ve anlayış (hoşgörü) bir küçükburjuvanın tahmin edemeyeceği boyutlardadır. Öncü buradan beslenip tedavi reçetelerinin en büyük kaynağını: Alçakgönüllülüğü öğrenecektir. Psikolojik ambisyonlara karşı

sayıca ve kalitece güçlenecektir.

2- Burada yapılan her deneyin teorideki yeri bulunup eleştirilmeli ve yeni teorik adımlarla birleştirilmeye bir-iki sayfacık ta olsa teorik sonuçlar çıkarmaya çalışılmalıdır. Bu eski teoriyi öğrenmeyi ve yoktan var etmenin zorluğunu (gene alçakgönüllü olmanın bir yolunu) öğretecektir: Yüzlerce, binlerce deneysiz-yıllarca biriken pratiksiz yeni bir teori yaratılamaz.

3- Günümüzde, son 30 yıldır dünyamız ve Türkiye; işçiler içinde de olmak üzere, müzminleşen devrim koşulları içinde küçükburjuvalaşma hayli yaygın boyutlara ulaşmıştır. Bunların vakit ve nakitleri olduğu oranda siyasete daha yakın ve ilgili olabilmişler ve grupların-partilerin-sendikaların-derneklerin su başlarını kesebilmişlerdir. İster istemez buralardan kopup gelen veya buralara bulaşmış kişilerin de aramıza karışması ve yetiştirilmesi, kendini her geçen gün içimizde daha fazla dayatacaktır. Ve dayatmaktadır. Bu kategori kişilerde psikolojik kompleksler, daha yoğun olabilmekte, hatta hastalıkları çirrit attığı bir alan haline bile gelebilmektedir.

Bunlardan kaçmak bir teşkilat için olanaksızdır. Ancak bir seçim yaparak, daha çok I. kategori (işçi sınıfının en yoksul-en ezgin) elemanlarıyla zenginleştikçe bu küçükburjuva elemanlarına vakit ve çaba harcayabiliriz.

O zaman işte bu noktada, teorinin psikanaliz boyutlarının son derece gelişkin olması gerektiği anlaşılacaktır. Bazılarımız, kendimizin bu eksikliklerini görmezden gelip (acemi doktor gibi hastayı bağırtı çağırtı ameliyat masasından kaçırıp) sadece karşısındaki küçükburjuvanın hastalıklarına kabahat bulmayı neredeyse "**merkeziyetçilik**" adına teorileştirmeye kalkıyorlar. Bu noktada bir kere daha hatırlatıyoruz. Bu küçükburjuva kalıntılı veya bulaşıklı ama öncü olabilecek yetenekteki kişilerdeki hastalıkları yenmekten kaçınmak yarın sırf işçilerin en ileri olanları içinde **sınıf körlüğüne** saplanmayı ve giderek parçalanmayı getirebilecektir.

Onun için teori ve pratiğimiz; bizler arasına gelmiş ve gelecek olan Türkiye'nin bu küçükburjuvalaşmış işçi öncüleri veya öncü adayları içinde de uygulayarak zenginleştirmek savaşından kaçmamalıyız. Bu noktada zaten psikanalizin temel-

lerini 50 yıldır en yetkince koymuş olan teorimizin Psikanaliz boyutlarını daha da geliştirme görevini başarmaya adım atmış olacağız. Ve buna mecburuz. Ancak o zaman; ilerde daha da karmaşıklaşarak çoğalacak olan teşkilatımızda, sınıfların birbirine girmiş ve küçükburjuvalığın tüm sınıf sınırlarını silmeye çalışan hastalıklarını kolayca yakalayıp tedavi etmek ve halkımız içinde özlenen Partiyi (öncüyü) teşkilatımız çerçevesinde cazibe merkezi haline getirmek mümkün olabilecektir: Sosyalizmin Trajedisi (tartışılmamak ve Kuşaklar Sentezini yapamamak) ancak o zaman ülke ve evren çapında kırılabilir.

21. yüzyıla ayak basarken tüm bir İNSANLIK SENTEZİ'ni özllemek ve o ideali ağızımızda "amentü" haline getirmek belki en kolaydır. Ama onu bugünden yarına bir cenin (bir embriyon) halinde bu çift çarşısı (psikolojik hastalıklar karmaşası) haline gelmiş toplumda uygulayabilmek en zor ama en gerekli olanıdır: Embriyon (cenin) olmadan çocuğun doğabildiği nerede görülmüştür?

PARTİ-İNSİYATİF DİSİPLİN-İNSAN

İnsiyatif: Kişi ve sınıfların Hür-Bağımsız- "kendi"nce kotardığı girişkenlik yeteneğidir.

"Kişi" veya Sınıf ne kadar hür insiyatifini kullanabiliyorsa o denli, bulunduğu toplum içerisinde AKSİYON yaratarak kişileri-Toplumlari uyarır, harekete geçirir, mağara uykusundan uyandırır: çeki düzene sokar herkesi. İnsiyatif bu yüzden DİSİPLİN'in özüdür.

İnsiyatif ile DİSİPLİN böyle içiçe bir manevela (birbirlerini geliştiren dinamizm) olduğu halde birbirinin aynısı değildir. Etki-Tepki halinde zıtlıklı olarak bir arada bulunurlar. İnsiyatif, disiplini kurar ve geliştirirse; Disiplin insiyatifi düzene sokar, dağınıklıktan, delisellikten, kesintili, başıbozuk akışından kurtarır. O yüzden insiyatife ne kadar ihtiyacımız varsa Disiplin'e de o kadar ihtiyacımız vardır. İşte küçükburjuvazide dananın kuyruğu bu noktada kopar; küçükburjuva "kendi" bildiğini başıboşça okumaya bayılır: İnsiyatif onun için "keyfine" doku-nulmadıkça vardır. O'nun insiyatifini "disipline" etmeye kalktınız mı başından kaynar sular dökülmüş gibi olur. Çünkü o doğuştan otorite düşmanı ama otorite megalomanisidir. Yani bildiğimiz si-lahlı "anarşist" değil insiyatif (davranış) anarşistidir. O sadece "kendi"ni beğenir.

Oysa insiyatif, işçi sınıfı için gerçek bir Devrimci İşçi Par-tisi içerisinde vardır. Ve Tüzük-Programla determine edilmiştir. Belirlendirilmiştir. Disipline edilmiştir. Küçükburjuvazi buna kat-lanamaz. "Kendi"sinin "yok" olacağı korkusuyla ölüp-bayılır.

“Kontrol”a asla gelemeyişi bu yüzdendir.

Ama “kendim” dediği şeyi bir bilse, “kendi”nden çoktan vazgeçebilecektir. Kendim dediğimiz şey: içimizdeki tarih ve sınıf-tabakalardan (yaşadığımız geçmişli-gelecekli toplumdan) başka birşey değildir. Küçükburjuvaziden gelmiş bir “kişi” eninde sonunda, modern gelecekli işçi sınıfı içerisinde erimek zorunda olan, gazı habire biten, gazı bittikçe tam tersi imişçe ortalığa alevler saçmaya çalışan, nesli tükünen (söz yerindeyse “zavallı”lıktan öteye geçemeyen) Antik dinazordan başka birşey değildir. Daima “devrimci” gibi dursa da, özendiği Modern Burjuvazidir. Ama O’nun her geçen gün maddece-kültürce-maneviyatça taksit taksit geberdiğini görür. “Kendi”sini o gebere burjuvazinin bir yerlerine yerleştiremediğini-hatta yerleştiremeyeceğini sezer. Ama işçi sınıfına O’nun çelik iradeli-çelik disiplinli “parti” hayatına da bir türlü “tam” gelemmez. Trajik olarak akar ve kanar durur.

İşte bu örnekli gidiş, doz doz “parti” içine geldiğinde “parti” hayatı karışıkça bir insiyatif ve disiplin kazanır. Bundan uzak durmanın olanağı yoktur. Yapılacak biricik şey: Sapıtmalar (konaklar) prosesini bilince çıkarmış çelik disiplinli bir mayanın bu karışık küçükburjuva insiyatif ve disiplin anaforlarını **Toleransla** düzenlemesidir. Yani hem hür insiyatifi geliştirmesi ama aynı zamanda da disipline etmesidir. Bu nasıl olabilir?

1- Bu tür “kişi” girişkenlikleri, bir kez “parti” içine girdi mi asla korkulmaması hatta sevinçle karşılanması gereken mutlu olaylar olarak karşılanmalıdır. Çünkü toplumumuz “insiyatife” açıktır. İnsiyatif kesinlikle toleransı hak etmiş olumluluktur.

2- Ancak her girişkenliğin, program-tüzük, o anki koşullar ve kararlarla içten içe organik bir iletişim içinde olursa başarıya ulaşabileceği çok iyi kavranmalıdır.

“İnsiyatif (girişkenlik)”: doğası gereği “bağımsız-hür”dür. Fakat “parti” düzenli ordu demektir. Bu “bağımsızlık” ile “düzenlilik” çelişir. Yüksek sentez: Çelik disiplin de bu çelişkiden çıkar. Skolastik-metafizik beyincikler bir türlü bu noktayı anlayamazlar. Ya bağımsız girişkenliği kesip atar “parti”yi OTOMAT bir “kör itaat”a çevirirler, ya da “düzenli kolektivizmi” kaldırıp “parti”yi sırf **AKSİYON anarşizmine** düşürürler.

Oysa inisiyatif gösteren kişi, inisiyatifini "tek başına" gerçekteştirmeyeceğini çok iyi bilmelidir. Düzenli orduda (Parti'de) girişkenlik (yapılacak iş) her "er"ce çok iyi bilince çıkarsa zafer "tam" olur.

3- Bu yüzden girişken kişi mutlaka bulunduğu koşulları ve kararları dikkatle irdelemeli, elindeki malzemenin görünen dengesi-gücü ile değıl görünmeyen denge ve gücüyle de candan-ıçten kaynaşmalıdır. "Yaparım" diyene aldanmamalı, ne kadarını yapıp ne kadarını yapamayacağını bilebilmeli ona göre yapılacak iş kişilere dengeli pay etmelidir.

4- Bu üç gidiş temelinde gidilirse arkası gelecektir. Bu noktada girişkenliğe başlayan, inisiyatifinin peşini asla bırakmamalıdır. Bu girişkenlik topluca bir emek demektir. Emeğimizi sonuna dek koğuşurtmalıyız. Attığımız ok nereye gidiyor? Hedefe mi karavanaya mı? Sürekli takip etmeli ve zaferle taçlandırmalıyız.

Bu basit gibi görünen bir inisiyatif bile olsa, asla hafife alınmamalıdır: İNSİYATİFİNE (yaptığın işe) sonuna dek (tüm hücreleriyle) İNANMAK gerekir. inanç zayıf olursa inisiyatifin peşi bırakılır ve iş karavana olur. Emeklere yazık olur. Buna kimsenin hakkı yoktur. Olmamalıdır.

İnsiyatifin peşi bırakılmazsa, inisiyatifin sahibi sonunda başarısız olsa bile, galiptir. Toplumda-kendinde gözle görülür bir YÜCELME bulur, değıer olur. artık yeni bir kişidir: Büyümüştür. Çevresini de Partiyi de geliştirmiştir. Gelecek inisiyatifinde mutlaka başarı onundur.

İşte "Parti"nin ve "üye"lerinin, inisiyatifine sahip çıkan **"MATKAP çalışması"** dediğı şey de, **"Çelik Disiplin"** dediğı şey de bu dört başlı davranış bütünüdür. Tabi ki bunların asıl temeli yüce teoridir. Ancak O'nu kavrayan ve kavratan şeyin de hür inisiyatifli ve çelik disiplinli "parti" olduğunu, adamınıbulmadıkça yüce ideolojimizin de nasıl rezil edildiğini hiç olmazsa bize kim unutturabilir? **İnsiyatifin Disiplinle olan en yüce çelişkisi ÇALIşKANLIĞI (gerçek insanı) yaratacaktır.**

“DOĞULU” PARTİLERİN MİSYONU: “SOSYAL DEVİRİMİN YERİ VE ZAMANI”

Sosyal Devrimin YERİ ve ZAMANI genel olarak iki şarta bağlıdır:

1 - Eski üretim ilişkilerinin Mülkiyet Biçimleri, gelişkin Üretici Güçlere DAR gelmiş olmalıdır: Çekirdek, öz kendi biçimine sığmamaktadır. Ama bu yetmez.

2 - Üretici Güçler bol bol yetecek yeni Mülkiyet Biçimleri, eski toplumda doğmuş bulunmalıdır. Modern Çağda, kapitalizm her alanda geleceğin KOLLEKTİF ORTAK MÜLKİYET kaçınılmazlıklarını (örneğin Devletçiliği, Kooperatifçiliği kendisi yaratmasaydı) Sosyalizm doğamazdı.

Ancak bu iki şartın somut Tarihi prose incelinimi ile kavranması gerekiyordu. Bundan yoksun olan ve emperyalizme satılan İkinci Enternasyonal (Kautski'ci) kocakarıları ve Ütopik Troçkizm şu kaniya vardılar: “O zaman Avrupa Sosyalizme geçmedikçe geri ülkeler Sosyalizme geçemez.” Fakat Tarih bu kaniya aldırmaksızın geri ülkelerde ardı ardına Sosyal Devrimleri ve Sosyalizme Geçişleri patlattı ve patlatıyor. Neden? Çünkü:

1 Dünya “BİR TEK DÜNYA” olmuştur. Bir taraftan Kapitalizm diğer taraftan Sosyalizm; Emperyalizmin keskinleştirdiği KİŞİ MÜLKİYETİ'ne karşı ORTAK MÜLKİYET biçimlerini bizzat dünyanın her yanında tersten yüzden yaratarak tüm dünyaya öğretmiş bulunmaktadır.

O zaman BAŞROL “yeni Ortak Mülkiyet ilişkilerinin eski toplumda doğmuş bulunması” şartına bağlı kalmamaktadır.

2 İleri-Geri ülke değil, her ülkenin Üretici Güçlere çıkardığı ENGELLER ölçüsünde yarattığı DENGESİZLİK BAŞROLÜ oynamaktadır.

Bakın, ilire Batı Emperyalist ülkelerine; Ağır Sanayilerin ve dünya sömürsünden kazandıklarıyla, “Sosyalizm”i sokaklara dökmüş hatta iktidarlara dek çıkarmıştır. Ama bu bir Sosyal Devrim değil; satılık aydın ve sendikacı aristokratlarına sosyalizmcilik oynatıp halklarını oyalamaktır. ~~Yani~~ Batı üretici

güçlere engel çıkarmayıp yüzeysel oynamalarla Mülkiyet Biçimlerini az-çok değişikliğe uğratarak (Devletleştirme, iş saatinin yarım saat kasaltılması, Tarım ürünleri ithalatını önleme, işsizlik sigortası Kültürel olanaklar vs. vererek) patlamayı önleyebilmektedir. Proleterya'yı yozlaştırarak Sosyal Devrim yeteneklerini, çelik çekirdek biçimiyle partileşmesini unutturmaktadır.

Ama geri ülkelerde iş tam bunun tersi olur. Geri kapitalizm sadakaya muhtaçtır. Vatanını-Milletini yabancılara her vesileyle satar. Bu hainliğini ört-bas etmenin yolunu, eski derebey artıklarının ilişkilerini son kerteye dek savunmakta bulur. (Bizde hala Toprak Reformunun tanınmaz hale getirilerek G.A.P. tan sulanacak 7 milyon dönüm arazinin ağa ve beylere peşkeş çekilmesi gibi). Diğer yandan Milliyetçiliği ve Şeriatçılığı (enyoz Nurculuk, Tarikatçılık biçiminde) Yeşil ve Kara komandalara örtü yaparak ilericileri yıldırma terörünü azdırır. Ama üretici güçleri engellediği ölçüde Sosyal Devrim'i kendi elleriyle hazırlamış olur.

Geri kalmak, dar kafalı Polis ve Militarist Devletin getirdiği ve ülkenin üretici devrimci güçlerini engelliyorum sandığı ölçüde; diyalektik tecelli (Tarihin biçtiği kadar) ileri ülkelerden çok, geri ülkelerde Sosyal Devrimi ve Sosyalizmi dayatır.

Ancak Sosyal Devrim, çoktan "BİR TEK DÜNYA" olmuştur; dünyamızda Ulusal Üretici Güçler kadar, Uluslararası Üretici Güçlerin gelişimine de bağlı kalır. I. ve II. Emperyalist Evren Savaşları tüm dehşeti ile hüküm sürmeseydi Demokratik ve Sosyalist Devrimler o denli hızla yaygınlaşamazdı. O bakımdan çağımızda tüm ülkelerin en karakteristik sosyal sınıf gidişleri her zaman elde bulundurulmadıkça bir ülkede Sosyal Devrim güdümü hiç olmadık yerlerde aksaklık gösterir ve doğum sancıları artabilir, doğum gecikebilir.

Modern Tarih'te Kapitalizm ilkin Derebey Medeniyetlerinin çürümediği, kastlaştırmadığı İngiltere ve Avrupa'da doğup gelişmişti. Avrupa dışında Doğu Toplamları hepsi binlerce yıldır Derebeylik hazıryeyiciliği içinde çamurlaşmıştı. Onun için Kapitalizmi doğuramadı. Avrupa'da gelişen kapitalizmin sömürgeci oldu. Kapitalizm sömürü yolundan Doğu Toplamları da Kapitalizme "Tepeden inme" bulaştırdı; Batının şubesi durumuna soktu. O zaman lbirbirine zıt iki gidiş kendisini dayatmadan edemedi:

1 - Kapitalizme Klasik geçen ileri ülkeler (Emperyalizm) sınırsız sömürü yolundan, Antik Derebeylikler gibi hazıryeyicilikte çürümeye ve kendi karnındaki Sosyal Devrim çocuğunun doğumunu geciktirerek zehirlenmeye başladılar.

2 - Derebeylik zokasını binlerce yıl boyunca yiyerek pikeneklemiş ve Kapitalizme klasik geçiş yapamayınca geri Doğulu ülkeler; bu kez Emperyalizm zokasını yer yemez canlanıp yeniden doğmaya başladılar. Emperyalist teknik sömürge biçimiyle de olsa geri ülkelere girdikçe, Doğulu ülkelerde Modern

devrimci İşçi Sınıfını ve Üretici Güçleri yaratıp geliştirmeden yapamadı. Bu durum binlerce yıldır GEBE kalamayan ve DİŞARIDAN barbar akınlar ile canlandırıp geliştirilen Antik Toplumları, süratle GEBE bırakmaya yetti. Ve sömürü ile baskı arttıkça Sosyal Devrim çocuklarını ardı arkası kesilmeksizin doğurarak Yeniden Dirilişe uğrattı. Emperyalizm çöküyor Sosyalist Devletler doğuyordu.

Toplum biçimlerinin diyalektik gelişimi, hiç bir önyargılı Skolastik ve Metafizik kafanın anlamayacağı; ama basit ileri bir Doğulu işçinin hemen anlayacağı kertede böylesine canlılık taşıyordu. Daha ilerisi de vardı. Yeniden Dirilen Doğlu Toplumların gidişinde de derinden derine aynı kanun etkili oldu. Yalnız gidiş: Sınıflı Toplumun Sınıfsız Topluma doğru ERIYIP yok oluşu yönünde olduğu için, bu zıtlık Maddi temellerden çok eski Kapitalist-Derebey-Aşiret toplumlarının Kültürel Etkinliklerinin bilinçlere çıkıp çıkmaması biçiminde oldu. Başka bir başlık ile işleyeceğiz bu Sınıfsız Toplum'a Geçiş'e dek Toplumlari derinden derine etkileyen gidiş zembereğinin temelleri : Barbarlıktan Medeniyete Geçiş veya toplumların atomu sayılacak KENT'in Medeniyet'e ÇÖZÜLÜŞÜ proseleriyle sıkı sıkıya bağlıydı.

Derebeyliğin en zayıf olduğu, tersine barbarlığın (ilkel sosyalizmin) yok edilemediği İngiltere'de İLK ve Japonya'da SON Kapitalizme geçiş oluyor, gene benzer gidişi bir alt prose olarak yaşayan Avrupa Kapitalizme Klasik Geçiş yapıyordu. Amerika aynı gidişe bağlı olarak Klasik Kapitalizmi Avrupa'dan devralıyordu.

Emperyalizm Çağında ise, Kapitalizmin ve Derebeyliğin en zayıf olduğu Çarlık Rusyasında, Proletarya'nın ve İlkel Sosyalist gelenekli köylülüğün Sosyalizm biçiminde Yeniden Dirilişi görüldü. Onu bir adım geriden Türkiye ve Çin Kurtuluş Savaşları ve gecikdikçe daha geri toplumların Sosyalizme (kendi yordamlarınca-en alt aşamada da olsa) atlayışları yer alıyordu.

Fakat Sosyalizme güçlüce ilk geçenler ilk geldikleri ölçüde eski toplumların gelenek göreneklerini üzerlerinden atamıyorlar. Sosyalizmi Devlet-Bürokrasi-Emeğin verimliliği-Tarım-Sanayi dengesizliği-Meta üretimi gibi can alıcı noktalarda Kapitalizme benzetmeden yapamıyorlardı. O zaman Sosyalizm ile Yeniden Dirilen ve Dirilmeye Çalışan Doğulu Toplumlarda da şu iki zıt gidiş kendisini dayatmadan edemedi:

1 - Sosyalizme ilk geçen Sovyetler, o günkü Kapitalizme karşı kendisini koruyacak ve kendisinden önceki hareketlerin "bin kat"ı genişlikte ve derinlikte hareketler yaratacak GÜÇ'te bir Sosyalizmi Tarihsel bir kaçınılmazlık içinde acelece kurmak zorunda kaldı. Bu hızlı boy atış içinde, içinden çıkageldiği toplumları bütünüyle bilhassa-Kültürel yönden bilince çıkaramadığı ve bu ölçüde Sosyalizmini Devlet-Bürokrasi-Tarım Sanayi dengesizliği Kafa ile Kol emeği dengesizliği dolayısıyla Sınıfsız Topluma geçemeyiş yönünde adeta KASTLAŞTIRDI.

Bu örnek arkadan gelen Sosyalizme Geçişlere kaçınılmaz bir örnek oluşturdu. Çünkü onlar da içinden çıktıkları toplumları bilince çıkaramayacak çabuklukta ve binbir pratik gaile ile doğuyorlardı. Bu gidiş Modern Tarihin I. Basamağında Klasik Kapitalizmi kurmuş Batılı Toplumların başına gelen yozlaşmaya paralel bir gidiş oluyordu.

2 - Sosyalizme Geç gelen ve gelmeye çalışan Doğulu toplumlar bu gidişi tam bilince çıkaramasalarda sezdiler. Ve Troçki'den başlayarak Mao, Enver Hoca gibi ütöpik tepkiler yattılar. Ho Şi Minh, Kastro daha realist ama liberalizme çalan tepkilerde bulundular. En liberal tepki Tito'dan gelmişti. Kaddafi ve Humeyni daha geri ülkenin Küçükburjuva Sosyalizmi olduğu kertede Dini etkiler taşıyan Antik gelenekli Sınıfsız Toplum isteklerini daha mistikçe ütöpikleştirdiler. Ve hepsi kendi aralarında çelişen Anti Emperyalist "Sosyalist Devletler" mozayiğini oluşturdular.

Fakat bu birikiş (ilerde göreceğimiz gibi) sosyalizme SON GEÇİŞ'e kalmış görünen gerilerin "EN İLERİSİ" sayılabilecek Latin Amerika Güney Asya, Mısır, Güney Afrika ve Türkiye gibi halkların bilincinde Sınıfsız Toplum için gereken sentezleri kavrama hazırlığı yaptı. Ve bunun teorisi de Tarihsel Proseye uygunca Türkiye'den geldi : Çünkü Antik ve Modern Tarihin çelişkileri üzerine en katmerlice Türkiye kurulmuştu.

Sosyalizme SON GEÇİŞ Sentezi: Toptan Çöken Emperyalizme ve Sosyalizmin Orta Çağında kastlaşan Sosyalizme karşı GÜÇ ve OLGUNLUK'ta bir YUKARI SOSYALİZM (Sınıfsız Toplum) olmak zorundaydı. Vakit hem Nükleer Teknik hem Nükleer Tarih Bilimi açısından dolmuş bulunuyordu. Hatta geciktikçe çürüme başlıyordu.

İşte Sosyal Devrimin YERİ ve ZAMANI genel olarak böyle diyalektik canlılıkta Batı Toplumlarından Doğulu Toplumlara inkar edilemeyecek ölçülerde kaymıştı.

Özetle : Önce Antik Medeniyetler Doğulu Toplumlari binlerce yıllık Derebey ilişkilerinde çıkmazlaştırmıştı. Modern Kapitalist Medeniyetler daha barbar kalmış Batılı toplumlarda doğdular; ama yüzlerce yılda o toplumlari tıpkı Derebeyliğin Doğulu Toplumlara yaptığı gibi yozlaştırtıp çıkmazlaştırdılar. Ancak diyalektik canlılık kesilmeksizin Doğulu ölmüş sayılan Toplumlari Sosyalizme Geçişler ile Yeniden Doğdular. Ve Sınıfsız Topluma geçişin teorisini Batı'dan alarak gene onlar kendilerinden hiç ama hiç beklenmeyen bir şekilde Nükleer Tekniğe karşı Ultra Modern ölçülerde geliştirip tamamladılar. Pratiğe de uygulayacakları Devrim dalgalarının yönünden besbellidir.

Batılı üstlük kompleksiyle Doğulu Altlık Kompleksi bu yoldan bilince çıkarılıp ödeşerek Batılı ve Doğulu Toplumlari bir tek kardeş İNSAN olacaklar. Bunda şaşılacak yan yok. Tarihin insanı ölmüşken diriltten canlı seli böyle akıyor işte : Dirilmemek elde mi?

Türkiye'de İşçi Sınıfı Partisi'nin tüm Merkez Komite yetkilerini (Dr. Şefik Hüsnü'nün de kararıyla) kendisinden toplamış ve 1971 sonuna dek 50 yıl boyunca bir saniye olsun silahını bırakmamış, kılıcı hakkına ayakta kalmayı başarmış "Parti"nin yegane, gerçek temsilcisi Dr. Hikmet Kıvılcımlı, ölmeden hemen önceki mücadelesinde, "Parti" için şu taktiği işlemişti:

Türkiye'de "Parti"nin olamayacağını, zamanı gelmediğini, partisizliği savunanlara karşı hiçbir zaman "parti"nin "yok" olduğunu söylememiş; "parti"nin "dağıldığını" "Re-organize" etmek gerektiğini vurgulamış, onun için dövüşmüştü.

Ancak bu kez görmüştü ki: "Parti"nin objektifçe olmayacağı yavesini işleyenler, bu kez hemen alelacele bir "parti" yapmaya giriyorlar. O zaman 1970'den sonra açılan ve kapanmak bilmeyen sürüsüne bereket "parti"lerin açılış furyasını görünce bu davranışları şöyle paylamıştı:

Sözkonusu olan bir Allah (parti) yaratıp O'na tapmak değil; "Bugün konu yeni aşamada bir 50 yıllık tarihçesi bulunan Türkiye Sosyalist Hareketi'nin ve Sosyalist parti tutumunun Reorganizasyonu'dur."

Ne var ki olacaklar oldu:

Kıvılcımlı ardında derlenen "tümen"leri "parti" de çelikleştirilmeden erken öldü.

"Tekerrür" hükmünü işledi: "parti yapıcılığı" "köküne kibrit suyu" dedirtecek derecede yaygınlaştı. Özlenen Kutsal Parti anlayışı rezil edildi. Partinin Reorganizasyonu müzminleşti.

İşte bu kitapçık, o tür kolay partciliklere karşı gerçek bir Devrimci İşçi Partisi'nin zorluklarını, 20 yılı aşan yeni deneylerden çıkan derslerle gözlere batırmaya; "Yeni Aşama"da 1905 Ruhunu (Kutsal Parti anlayışını) yeniden diriltmeye çalışıyor.

Fiyatı : 3.000 TL (KDV Dahildir)